

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΘ' - ΤΕΥΧΟΣ 9 - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2012
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ του Μακ. Αρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδος Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς
Ἑπιχειρήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ κ. Κύριλλος

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: Κωνσταντῖνος Χολέβας

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: Κωνσταντῖνος Χολέβας, Λίτσα Ἰ. Χατζηφώτη, Βασίλειος Τζέρπος, Δρ Θ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Χρ. Κωβαῖος, Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήνα. Τηλ.: 210-8160127 – Fax 210-8160128.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Ἰωάννου Γενναδίου 14, 115 21, ΑΘΗΝΑ. Τηλ: 210 72.72.253, Fax: 210 72.72.251
<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιά τήν ἀποστολή ἀνακοινώσεων καί εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιά τό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ: periodika@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: efimerios@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΘΕΟΛΟΓΙΑ: theologia@ecclesia.gr

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	532
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ	
<i>Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,</i> <i>Συγχαρητήριοις Ἐπιστολή πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Κύπρου γιὰ τὴν Κυπριακὴ</i> <i>Προεδρεία στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση</i>	533
ΜΗΝΥΜΑΤΑ	
<i>Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου,</i> <i>Χαιρετισμὸς πρὸς τὸ ἸΔ΄ Λειτουργικὸ Συμπόσιο.....</i>	534
ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ	
ἸΔ΄ Πανελλήνιο Λειτουργικὸ Συνέδριο Στελεχῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων	535
ΕΚΔΗΜΙΑΙ	
Ἡ Ἐκδημία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου κυροῦ Νικοδήμου (Ἀναγνώστου)	539
ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	
Ἡ Τακτικὴ Σύγκληση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἡ ἐκλογή νέων Ἐπισκόπων	542
Βιογραφικὸν Σημεῖωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Χρυσοστόμου	546
Βιογραφικὸν Σημεῖωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Θεοκλήτου	547
<i>Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου,</i> <i>Εἰσήγησις στὴν Τακτικὴ Σύγκληση τῆς Ἰ.Σ.Ι.</i>	548
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ,</i> <i>Ἀντιφώνησις στὴν Τακτικὴ Σύγκληση τῆς Ἰ.Σ.Ι.....</i>	550
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Χρυσοστόμου,</i> <i>Ἡ Ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἐποχὴ τῶν μνημονίων.....</i>	551
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου</i> <i>Δυσκολίαι τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἀσκησιν τῆς Ποιμαντικῆς τῆς</i>	571
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου,</i> <i>Ἐκκλησία, νέες ἀντιλήψεις καὶ νέες τεχνολογίαι</i>	575
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	587
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ	611
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	615
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ	622

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ὀκτωβρίου τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ μπορεῖτε νά διαβάσετε τήν συγχαρητήριο ἐπιστολή τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, ὡς Προέδρου τῆς Ἱεραῆς Συνόδου πρὸς τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου κ. Χρυσόστομο γιά τήν ἀνάληψη τῆς Προεδρίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως ἐπί ἓνα ἔξαμηνο ἀπό τήν Κυπριακή Δημοκρατία.

Θά διαβάσετε ἐπίσης τό Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου πρὸς τό ΙΔ΄ Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο, τό ὁποῖο ὀργάνωσε ἡ Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως στήν Πάτρα (17 ἕως 19.9.2012). Στά Συνοδικά Ἀνάλεκτα δημοσιεύουμε περίληψη τῶν εἰσηγήσεων ὅλων τῶν Ὁμιλητῶν τοῦ ἐν λόγω Συμποσίου.

Στή στήλη «Ἐκδημίαι» δημοσιεύουμε τό βιογραφικό τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ κυροῦ Νικοδήμου (Ἀναγνώστου) καί τόν Ἐπικήδειο εἰς μνήμην του, τόν ὁποῖο ἐκφώνησε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Γαβριήλ, Ἀρχιερατάρχης τῆς Ἱεραῆς Συνόδου.

Τό Θέμα τοῦ Μηνός παρουσιάζει τίς ἐργασίες καί τίς εἰσηγήσεις τῆς Τακτικῆς Συγκλήσεως τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας (2 ἕως 5 Ὀκτωβρίου 2012) καί τήν ἐκλογή δύο νέων Μητροπολιτῶν.

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους συμπληρώνεται μέ τά ὑπηρεσιακά κείμενα τῶν Κανονισμῶν-Ἀποφάσεων καί τῶν Προκηρῦξεων-Κλητηρίων Ἐπικριμάτων, καθὼς καί μέ τίς εἰδησεογραφικές στήλες τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν καί τῶν Διορθοδόξων-Διαχριστιανικῶν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Συγχαρητήριοις Ἐπιστολή πρός τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Κύπρου γιά τήν Κυπριακή Προεδρία στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση

Η ΠΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 3051
Ἀριθμ. Διεκπ. 1274

Ἀθήνησι 10ῃ Ἰουλίου 2012

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Νέας Ἰουστινιανῆς καί πάσης Κύπρου, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητέ καί περιπόθητε ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μειριότητος, κύριε Χρυσόστομε, τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἐν Κυρίῳ κατασπασζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Λίαν φιλαδέλφως ἐπικοινωνοῦντες μετά τῆς Ὑμετέρας προσφιλεστάτης ἡμῖν Μακαριότητος διά τοῦ μετά χεῖρας Συνοδικοῦ ἡμῶν Ἐγγράφου, προαγόμεθα ὅπως εὐφροσύνως γνωρίσωμεν Ὑμῖν, ὅτι ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 6ῆς Ἰουλίου ἐ.ἔ., ἔγνω ἀπευθῆναι ἐν πάσῃ τιμῇ πρὸς Ὑμᾶς τὰς συγχαρητήριους Αὐτῆς εὐχὰς καί προσήσεις ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῆς Προεδρίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως ὑπὸ τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, πάνυ ἀσμένως ἐπευχομένη ὅπως αὕτη στεφθῆ ὑπὸ εὐρείας ἐπιτυχίας καί ὅπως

εὐδοθῶσιν δαψιλῶς οἱ στόχοι τῆς Κυπριακῆς Προεδρίας ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Ἐνώσει.

Ὅθεν δεόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός παράσχη πρὸς τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα, τήν πολιτικὴν ἡγεσίαν τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, τόν φιλόχριστον λαόν καί ἅπασαν τήν ἐν Κύπρῳ Ἐκκλησίαν τήν κραταιάν ἀρωγὴν Αὐτοῦ κατά τό διάστημα τῆς ἀσκήσεως τῆς Προεδρίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως εἰς τήν κρίσιμον ταύτην περιόδον διά τοὺς λαούς τῆς Εὐρώπης, καί εἰδικῶς δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἐξ αἰτίας τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, καί προσευχόμεθα θερμῶς ὑπὲρ τῆς ὑπερβάσεως αὐτῆς, ἀλλὰ καί ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν δικαίων τοῦ πιστοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τῆς Μεγαλονήσου καί τῆς ἐδραιώσεως τῆς ἀδιαπτότου προόδου καί τῶν κατά Θεόν προοπτικῶν αὐτοῦ ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ ὀρίζοντι.

Ἐπὶ δέ τούτοις, καί αὐθις συγχαίροντες τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι ἐκ τῆς εὐλογητῆς ταύτης ἀφορμῆς, διατελοῦμεν μετά βαθείας τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καί ἐγκαρδίων εὐχῶν,

† Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερόνυμος, Πρόεδρος

Χαιρετισμός προς τό ΙΔ΄ Λειτουργικό Συμπόσιο

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Γερωνύμου

(Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως,
Πάτρα, 17.9.2012)

Σεβασμιώτατοι,
Θεοφιλέστατοι,
Ἀδελφοί Συμπρεσβύτεροι,
Ἐλλογιμώτατοι κ.κ. Καθηγητές,

Μέ ιδιαίτερη χαρά ἀπευθύνομαι πρὸς ὅλους τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων πού συμμετέχουν στό ΙΔ΄ Πανελλήνιο Λειτουργικό Συνέδριο μέ θέμα «Οἱ Λειτουργικές Τέχνες», τό ὁποῖο τελεῖ ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆ εὐγενεῖ φροντίδι καί τοῖς μεγίστοις κόποις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Δανιήλ, Προέδρου τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως, καθὼς καί τῶν Μελῶν τῆς.

Ἐπιτρέψτε μου νά ἐκφράσω ὀλίγες σκέψεις γύρω ἀπό τό ιδιαίτερα ἐνδιαφέρον θέμα πού ἀναπτύσσεται στό Συμπόσιο αὐτό καί ἀφορᾷ στίς ἐκκλησιαστικές τέχνες. Ἀπό τή στιγμή τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεοανθρώπου Χριστοῦ τό σύμπαν καί ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρώπων προσλαμβάνονται ἀπό τή θεία Σάρκωση. Μέ τήν πρώτη Του ἔλευση ὁ Χριστός ἀνακεφαλαίωσε τά πάντα στό πρόσωπό Του, ἐνῶ ἡ ὑπόσχεση τῆς δεύτερης ἐλεύσεώς Του ἔγινε ὁ μαγνήτης πού ἔλκει τήν ἀνθρώπινη ἱστορία καί τήν προσανατολίζει πρὸς τήν ἔσχατη ἡμέρα. Ὅταν λοιπόν ὁμιλοῦμε γιά τήν σχέση Ἐκκλησίας καί τέχνης, ὁμιλοῦμε γιά σχέση, ἡ ὁποία καθορίσθηκε ἀπό αὐτό τό γεγονός τῆς Σαρκώσεως, διατυπώθηκε μέσα ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί ἀποτυπώνεται ποικιλοτρόπως μέσα ἀπό τά διάφορα εἶδη ἐκκλησιαστικῆς τέχνης.

Ἡ παράδοσή μας ἀνέκαθεν ὑπῆρξε ἀνοιχτή στίς πολιτιστικές ἀξίες, προσλαμβάνοντας τίς τέχνες,

ἐντάσσοντάς τις στή λατρεία τῆς καί δίνοντας σ' αὐτές μία νέα ἀνοδική φορᾶ. Πρέπει ἡ διάσταση τοῦ κάλλους νά προκύπτει μέσα ἀπό ἐκκλησιαστικό ἀντικείμενο, ιδιαίτερα ἀπό ὅσα ἀφοροῦν στήν λατρεία μας. Τό κάλλος πρέπει νά κυριαρχήσει καί νά ἀντανακλάται στή ναοδομία μας, στήν εἰκονογραφία, στήν ψαλτική. Αὐτό πού ἔχει ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα κατασκευαστικό περιβάλλον, ἕνας ὀρθόδοξος ναός, στόν ὁποῖο νά μπορεῖ νά ἀφουγκραστεῖ τήν ψυχή του. Μέσα ἀπό τό ἀπέριττο κάλλος τῆς λατρείας, νά ἐπανασυνδέεται μέ τό μυστήριο, νά μπορεῖ νά συγκεντρώνει τόν διασκορπισμένο του νοῦ καί νά ξαναβρίσκει τόν Θεό.

Μέσα σ' ἕνα κόσμο ὅπου ὅλα προσπαθοῦν νά ἐπιβληθοῦν διά τοῦ ὄγκου καί τῆς ἰσχύος, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά ἀντιπαραθέσει τό ταπεινό κάλλος πού ἀφοπλίζει. Θεολογία καί Τέχνη ἀποτελοῦν ἐκφράσεις τοῦ ἄφατου Μυστηρίου τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως. Ἡ Ἐκκλησία υἰοθέτησε κάθε μορφή τέχνης μέσω τῆς ὁποίας ἐκφράζεται τό δόγμα, ἡ θεολογία, ἡ πίστη καί ἡ ἐλευθερία τῆς Ὁρθοδοξίας.

Χαιρετίζω μέ πατρική ἀγάπη ὅλους τοὺς συμμετέχοντες σέ αὐτό τό Συνέδριο, ἀναμένοντας μέ ιδιαίτερο ἐνδιαφέρον τοὺς λόγους πνευματικῆς οἰκοδομῆς, οἱ ὁποῖοι θά προκύψουν μέσα ἀπό τή συγκεκριμένη συνάντηση. Ἀφοῦ λοιπόν ἐκ προοιμίου σᾶς εὐχαριστήσω, εὐχομαι ἀπό καρδίας τόν ἐξ ὕψους φωτισμό γιά τήν ἐπιτυχή διεξαγωγή τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐφετινοῦ Λειτουργικοῦ Συμποσίου ἐπ' ὠφελεία τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

ΙΔ΄ Πανελλήνιο Λειτουργικό Συνέδριο Στελεχῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων

(Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως,
Πάτρα, 17-19.9.2012)

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐναρξη τοῦ ΙΔ΄ Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου

Ξεκίνησαν στίς 17 Σεπτεμβρίου οἱ ἐργασίες τοῦ ΙΔ΄ Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου Στελεχῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, τό ὁποῖο διοργανώνει ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στή Χριστιανική Ἑστία Πατρῶν, μέ τή συμμετοχή 110 ἐκπροσώπων ἀπό 55 Ἱερές Μητροπόλεις. Γενικό θέμα τοῦ Συμποσίου, τό ὁποῖο ἔχει θέσει ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, εἶναι «Οἱ Λειτουργικές Τέχνες».

Μετά τήν προσφώνηση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Χρυσόστομου καί τοῦ Προέδρου τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ κ. Δανιήλ ἔλαβε χώρα ἡ πρώτη συνεδρία μέ προεδρεύοντα τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πατρῶν κ. Χρυσόστομον. Χαιρετισμούς ἐπίσης ἀπηύθυναν ὁ Ἐξοχώτατος Βουλευτής κ. Νικόλαος Νικολόπουλος καί ὁ Ἐντιμώτατος Ἀντιδήμαρχος κ. Χαράλαμπος Στανίτσας ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐντιμωτάτου Δημάρχου Πατρέων.

Ἡ πρώτη Εἰσήγηση εἶχε ὡς θέμα: «Τό βιβλικό ὑπόβαθρο τῆς Λειτουργικῆς τέχνης». Ὁ εἰσηγητής Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ἰωάννης Σκιαδαρέσης, Ἐπίκουρος Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ὁ ὁποῖος παρουσίασε πτυχές τοῦ θέματος, τόνισε μεταξύ ἄλλων τά ἑξῆς: «Ἡ μελέτη τῶν ἐκκλησιαστικῶν τεχνῶν μᾶς πείθει α) ὅτι ἡ ἀνάγκη ἀνάπτυξης ἐκ μέρους τῆς ἐκκλησίας τεχνῶν σέ σχέση μέ τή λατρεία, πού εἶναι τό θέμα τοῦ συνεδρίου μας, ἦταν αὐτονόη-

τη ἀπό τά πρῶτα της κι ὅλας βήματα, β) ὅτι οἱ τέχνες αὐτές δέν προήλθαν ἀπό παρθενογένεση μέσα στό σῶμα τῆς ἐκκλησίας, ἀλλά εἶναι ἀποτέλεσμα συνδρομῆς ἐπιδράσεων, γ) ὅτι δέν ἀποτελοῦν αὐτοσκοπό ἀλλά λειτούργησαν καί λειτουργοῦν ὡς διάκονοι στή διαδικασία οἰκοδομῆς τῆς ἐκκλησίας καί δ) ὅτι εἶναι ἀπόλυτα συμβατές μέ τήν ἀπαίτηση τῆς Βίβλου γιά πνευματική λατρεία».

Ἡ Ἐλλογιμωτάτη κ. Ἰωάννα Στουφῆ, Ἐπίκουρη Καθηγήτρια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἀνέπτυξε τό θέμα: «Ἡ Ναοδομία». Ἡ Εἰσηγήτρια μετά τή διατύπωση ἐμπεριστατωμένων ἐπιστημονικῶν θέσεων ἐτόνισε ὅτι: «Ἡ ὀρθόδοξη ναοδομία ὑπῆρξε πεδίο ἐκφρασης τοῦ ὀρθόδοξου βιώματος μέ διαχρονικότητα καί συνεχῆ μετεξέλιξη ὄχι μόνο τήν βυζαντινή ἀλλά καί τή μεταβυζαντινή καί τή νεότερη ἐποχή. Ἡ μακροαίωνη ἱστορία τῆς ὀρθόδοξης ναοδομίας ἀποδεικνύει τή νεωτερικότητά της, τή δυναμική της νά καινοτομεῖ καί παράλληλα νά ἐκφράζει πιστά τήν παράδοση, τή σταθερή πίστη τῆς Ἐκκλησίας. Πέρα ἀπό αἰσθητικές κατηγορίες καί πρακτικές ἀνάγκες, ὁ ὀρθόδοξος ναός ὀφείλει νά ὑπηρετεῖ τή Λατρεία καί τό ὀρθόδοξο βίωμα καί αὐτά εἶναι πού καθόριζαν καί πρέπει νά καθορίζουν καί σήμερα τήν κτιριολογική διάταξη καί τήν καλλιτεχνική ἐκφραση τῶν ναῶν.

Ἐκφραση τῆς παράδοσης δέν σημαίνει ἀπαραίτητα ἐμμονή σέ παλαιότερους ἀρχιτεκτονικούς τύπους καί κατασκευαστικούς τρόπους, ἀλλά διατήρηση βασικῶν ἀρχῶν καί ἀξιῶν τοῦ ὀρθόδοξου ναοῦ, ὅπως εἶναι:

- ἡ λειτουργικότητα τοῦ χώρου
- ἡ στροφή πρὸς τά ἔσω
- ἡ σημαντική καί ὁ συμβολισμός τῆς ἀρχιτεκτονικῆς του
- ἡ διατήρηση τοῦ ἀνθρώπινου μέτρου.

Ἡ Τρίτη Εἰσήγηση εἶχε ὡς θέμα: «*Ὑμνολογικός λόγος καί Βυζαντινὴ Μουσική*». Ὁ Εἰσηγητής, κ. Ἀθανάσιος Βουρλῆς, Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὑπογράμμισε τὰ ἑξῆς: «Τὸ Βυζαντινὸ ἐκκλησιαστικὸ μέλος ἐνέχει ἐκ τῆς φύσεώς του μία ἰδιόμορφη ἐρμηνευτικὴ τοῦ λόγου, μὲ τὴν ὁποία καθιστᾷ τὸν ὑμνολογικὸν λόγον εὐληπτό, κατανοητό, διδακτικὸ καὶ ψυχαγωγικόν. Γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ χρησιμοποιοῦν οἱ μελοποιοὶ πολλοὺς τρόπους, ὅπως: τὸν ἀπεικονιστικόν, τὸν μιμητικόν, τὸν συμβολικόν καὶ τὸν ἑξαρσιακόν, αὐτοτελῶς ἢ ἀλληλοδιαδόχως ἢ συνδυαστικῶς»

Ἡ πρώτη συνεδριακὴ ἡμέρα ἔκλεισε μὲ γόνιμη συζήτηση στὰ ἀναπτυχθέντα θέματα. Στὴ συνέχεια παρατέθηκε ἀπὸ τὴν φιλοξενοῦσα Ἱερά Μητρόπολη Πατρῶν δέιπνο πρὸς τιμὴν τῶν εἰσηγητῶν καὶ συνέδρων, καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων ἀναχώρησαν γιὰ τοὺς τόπους φιλοξενίας.

Συνέχιση τῶν ἐργασιῶν

τοῦ ΙΔ' Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου

Συνεχίσθησαν στίς 18 Σεπτεμβρίου οἱ ἐργασίες τοῦ ΙΔ' Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου Στελεχῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, τὸ ὁποῖο διοργανῶνται ἢ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἱερά Μητρόπολη Πατρῶν. Οἱ ἐργασίες φιλοξενοῦνται στὴ Χριστιανικὴ Ἑστία Πατρῶν, μὲ τὴ συμμετοχὴ 116 ἐκπροσώπων ἀπὸ 58 Ἱερῶν Μητροπόλεων. Γενικὸ θέμα τοῦ Συμποσίου, τὸ ὁποῖο ἔχει θέσει ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, εἶναι «*Οἱ Λειτουργικὲς Τέχνες*».

Το πρῶν τελέσθη στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Ἀνδρέου Πατρῶν ἡ Θεία Λειτουργία, μὲ τὴ συμμετοχὴ ὅλων τῶν ἐκπροσώπων - συνέδρων.

Κατόπιν στὴ Χριστιανικὴ Ἑστία Πατρῶν συνεχίσθησαν οἱ ἐργασίες τοῦ Συμποσίου σὲ Δεύτερη Συνεδρία μὲ προεδρεύοντα τὸν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη κ. Νικόλαο Ἰωαννίδη, Καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν ὁποία ὁμίλησαν οἱ παρακάτω ἀναφερόμενοι μὲ τὰ ἑξῆς θέματα:

Ὁ πρῶτος εἰσηγητής, Ἑλλογιμώτατος κ. Γεώργιος Φίλιας, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «*Τὰ Μηναῖα*». Ὁ ὁμιλητὴς ἀνέφερε ὅτι: «Οἱ διαφορετικοὶ τύποι τῶν Μηναίων διακρί-

νονται σὲ τέσσερις κατηγορίες: τὰ «ἀρχαῖα περιφερειακά», τὰ «ἀρχαῖα μητροπολιτικά», τὰ «ἀνανεωμένα» καὶ τὰ «νέο-σαββαϊτικά». Τὸ περιεχόμενο τῶν Μηναίων ἔχει μεταφραστῆ σὲ λειτουργικὲς γλωσσὲς ὁμοδόξων λαῶν (σλαβωνικὲς καὶ ρουμανικὲς μεταφράσεις), ἀλλὰ καὶ στίς σύγχρονες διαδεδομένες εὐρωπαϊκὲς γλωσσὲς. Εἶναι ἀξιοσημείωτο, μάλιστα, ὅτι στίς γλωσσὲς τῶν ὁμοδόξων σλαβοφώνων καὶ ἀραβοφώνων λαῶν, ὁ τίτλος «Μηναῖον» διασώζεται μὲ μικρὲς παραλλαγές.

Τί θὰ ἀνέμενε σήμερὰ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπὸ μία ἐπανεκδοσὴ τῶν Μηναίων; Ἴσως θὰ ἀνέμενε τὸ πρωταρχικὸ ἐπίτευγμα τῆς συγκεντρώσεως ὅλων τῶν χειρογράφων Μηναίων, τὰ ὁποία (κατὰ καιροὺς) ἀπετέλεσαν τὴ βάση τῶν διαφορῶν ἐκδόσεων».

Ὁ δεύτερος εἰσηγητής, Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Θεόδωρος Κουμαριανός, Λέκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, παρουσίασε τὸ θέμα: «*Τὸ Εὐχολόγιον*». Ὁ ὁμιλητὴς τόνισε ὅτι: «Στὸ βιβλίον τοῦ Εὐχολογίου διακρίνεται ὁ θεολογικὸς πλοῦτος τῆς Ἐκκλησίας. Στίς ποικίλες Εὐχές καὶ στίς Ἀκολουθίες ἀναδεικνύεται ἡ θεολογία τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, τῆς κοινωνίας τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας».

Ὁ τρίτος εἰσηγητής, Ἑλλογιμώτατος κ. Δημήτριος Μπαλαγεώργος, Ἐπίκουρος Καθηγητὴς τοῦ τμήματος Μουσικῶν Σπουδῶν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν παρουσίασε τὸ θέμα: «*Παρακλητικὴ καὶ Ὁρολόγιον*». Ὁ ὁμιλητὴς παρουσίασε τὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς Παρακλητικῆς καὶ τοῦ Ὁρολογίου μὲ λιτὴ δόση πληροφοριῶν πού ἀποκαλύπτουν τὴν προέλευση καὶ τὴν ἐξελικτικὴ πορεία τῶν δύο αὐτῶν βιβλίων, μὲ σύντομη ἀναφορὰ στὴν χειρόγραφη παράδοση αὐτῶν, ὑπενθυμίζοντας τὴν μορφή τοῦ περιεχομένου καὶ τὴν λειτουργικὴ χρῆση αὐτῶν. Τέλος ἀναφέρθηκε καὶ στὴ μουσικὴ τῶν δύο αὐτῶν βιβλίων καὶ στὰ μουσικὰ βιβλία πού διασώζουν τίς ὑπερχιλιόχρονες μελωδίαις τῶν ὑμνογραφημάτων τους».

Μετά τὸ σύντομο διάλειμμα ἐπαναλήφθησαν οἱ ἐργασίες μὲ τὴν τρίτη Συνεδρία ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἑλλογιμώτατου κ. Γεωργίου Φίλια, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ὁ πρῶτος εἰσηγητής, Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Βασίλειος Καλλιακμάνης, Καθη-

γητής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ανέπτυξε τό θέμα: «Κήρυγμα και Λειτουργικές τέχνες».

Ὁ ὁμιλητής ἀνέφερε πῶς: «Τό κήρυγμα χρειάζεται νά εἶναι Χριστοκεντρικό, ἀγιογραφικό, πατερικό, μυσταγωγικό, πρακτικό, σαφές καί συγκεκριμένο, ἀνεπιτήδευτο, «Λόγος παρακλήσεως», συγχρονισμένο καί προσωπικό. Ὁ λόγος τοῦ κηρύγματος, ἔστω κι ἂν ἔχει ὅλα τά παραπάνω χαρακτηριστικά, καθίσταται ἀδύναμος καί ἄνευρος, ἐάν δέ συνοδεύεται ἀπό ἀνάλογο βίωμα. Σημαντική εἶναι ἡ συμβολή τῶν λειτουργικῶν τεχνῶν στήν ἐκφορά τοῦ κηρύγματος: ἡ ναοδομία, ἡ ἀγιογραφία, ἡ ξυλογλυπτική, ἡ ἐκκλησιαστική μουσική, τό κέντημα κι ὅλες οἱ ἄλλες τέχνες, ὑπουργοῦν τό μυστήριο τῆς πίστεως καί διδάσκουν τοὺς πιστούς. Χρειάζεται προσοχή, μήπως ἡ διακονία τοῦ λόγου ἐκπέσει σέ ἠθικολογία, δικανική ἀπολογία καί πολιτική καταγγελία. Γι' αὐτό καί ἡ καλή προετοιμασία ἑνός κηρύγματος εἶναι τέχνη, ἀφοῦ ἔχει ἀνάγκη τοὺς κανόνες καί τίς ἀρχές τῆς Ὁμιλητικῆς καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ρητορικῆς».

Ἡ δευτέρα Εἰσήγηση εἶχε ὡς θέμα: «Ὁ φωτισμός τοῦ Χριστιανικοῦ Ναοῦ». Ὁ εἰσηγητής, Ἐλλογιμώτατος κ. Παναγιώτης Σκαλτσῆς, Ἀναπληρωτής Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ὑπογράμμισε ὅτι: «Ἡ περί φωτός θεολογία τῆς Ἐκκλησίας σχετίζεται μέ τό φωτισμό τοῦ Χριστιανικοῦ Ναοῦ ὡς τόπου συνάξεως καί ἀγιασμοῦ τοῦ λαοῦ, ὡς πολυφωτοῦ οὐρανοῦ καί φωτοφόρου οἴκου πεπληρωμένου «φωτός ἀδίου» καί ἀπαστράπτοντος τήν «ἄνωθεν φωτοφανῆ αἴγλη». Ἡ ἐν τῷ Ναῷ φωτοχυσία τήν ὥρα τῆς τέλεσης τῶν Ἀκολουθιῶν ἔχει βιβλικές ρίζες, γίνεται γιά λόγους πρακτικούς, λόγους τιμῆς καί εὐλαβείας, ἀλλά καί λόγους σχετιζόμενους μέ τοὺς συμβολισμούς πού δίδει ἡ Ἐκκλησία στό φῶς (χριστολογικούς, ἀγιοπνευματικούς)».

Ἀκολούθησε ἐποικοδομητική συζήτηση καί ἡ καθιερωμένη μεσημβρινή διακοπή, ὁπότε παρατέθηκε τό Γεῦμα.

Κατά τήν ἀπογευματινὴ τέταρτη Συνεδρία προήδρευσε ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Βασίλειος Καλλιακμάνης, Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, καί παρουσιάσθηκαν ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς ὁμιλητές τά ἐξῆς θέματα:

Ἡ πρώτη εἰσήγηση εἶχε ὡς θέμα «Ἡ θεολογία τῆς εἰκόνας», μέ εἰσηγητὴ τόν Αἰδεσιμολογιώτατο Πρω-

το-πρεσβύτερο κ. Σταμάτιο Σκλήρη, Διδάκτορα Θεολογίας - Ἀγιογράφο.

Ἡ ὁμιλία του ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου κ. Βαρνάβα Θεοχάρη, Γραμματέως τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως, λόγῳ ἐκτάκτου ἀπουσίας τοῦ ὁμιλητοῦ. Στὴν ὁμιλία του ἀναφέρθηκε ὅτι: «οἱ Ἅγιες εἰκόνες εἶναι ἕνα γεγονός σύμφυτο μέ τὴν Θεία Εὐχαριστία καί δείχνουν σάν ἄλλο τηλεσκόπιο τό ἄλλο τοπίο τῆς δημιουργίας. Τὴ μελλοντική ἀλήθεια τῆς σκηνῆς τοῦ Θεοῦ μετά τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτό καί τό κατεξοχὴν εἰκονογραφικό θέμα εἶναι ἡ Δευτέρα Παρουσία ἢ οἱ Ἅγιοι Πάντες μέ τόν Χριστό καί τοὺς Ἀγγέλους, ἢ ἡ ἐπιτομή αὐτῶν πού εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Δεήσεως. Ἐκεῖ ἡ Παναγία καί ὁ Τίμιος Πρόδρομος παρακαλοῦν τόν Χριστό-Κριτὴ νά σώσει τοὺς ἀνθρώπους. Θά μπορούσαμε νά πῶμε πῶς κάθε εἰκόνα ἑνός ἐπιμέρους Ἁγίου δέν εἶναι παρά ἕνα τμήμα, πού ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη εἰκονογραφικὴ σύνθεση τῆς Δευτέρας Παρουσίας γιά νά μᾶς συνδέει μέσῳ τῆς τιμῆς πρὸς τόν συγκεκριμένο Ἅγιο μέ τὴν τελικὴ καί αἰώνια ἀλήθεια τῶν ὄντων».

Ἡ δευτέρη εἰσήγηση ἀνεφέρετο στό θέμα: «Ὁ εἰκονογραφικὸς κύκλος τοῦ Ναοῦ». Ὁ Εἰσηγητής, Ἐλλογιμώτατος κ. Τρύφων Τσομπάνης, Λέκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἀνέφερε τά κάτωθι: «Γίνεται μία ἱστορικὴ ἐπισκόπηση στό θέμα τῆς ἀγιογράφησης τῶν ναῶν τῆς παλαιοχριστιανικῆς περιόδου, ἐξετάζεται τό θέμα τοῦ εἰκονογραφικοῦ προγράμματος ὅπως αὐτό καθιερῶνεται μετά τὴν ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καί τίς αἰσθητικὲς καί δογματικὲς βάσεις πού τίθενται μέ τίς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου, μελετᾶται ἡ ἐξέλιξη τῆς ναοδομίας καί τῆς σχέσης ἀρχιτέκτονα καί ζωγράφου στήν ἀνοικοδόμηση ἑνός ναοῦ, ἐπισημαίνονται οἱ θεολογικὲς αἰσθητικὲς ἀντιλήψεις τῶν μετέπειτα ἐποχῶν πού συμβάλλουν πλέον στήν καθιέρωση ἑνός κοινὰ ἀποδεκτοῦ εἰκονογραφικοῦ προγράμματος, γίνονται παρατηρήσεις σέ κάποιες περιπτώσεις μνημείων καί ἀκολουθεῖ ἕνας προβληματισμός γιά τὴ διαμόρφωση τῶν εἰκονογραφικῶν προγραμμάτων τῶν σημερινῶν ναῶν. Κατατίθενται γνώμες καί προτάσεις, γιά μία πιό σωστὴ ἀντιμετώπιση τοῦ θέματος καί καλύτερη ὀργάνωση τῆς ἐκκλησίας στό θέμα τῆς αἰσθητικῆς τῆς σύγχρονης τέχνης».

Ἡ τρίτη Εἰσήγηση εἶχε ὡς θέμα: «*Ὑφαντουργία καὶ μικροκεντητική*». Ἡ ὁμιλήτρια, Ἑλλογιμώτατη κ. Ἑλένη Βλαχοπούλου, Δρ Ἀρχαιολογίας, ἀνεφέρθη στά παρακάτω: «Ἡ ἀναβίωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑφαντουργίας καὶ κεντητικῆς στή σύγχρονη Ἑλλάδα ἀποτελεῖ ἓνα φαινόμενο, πού ἄρχισε νά συντελεῖται σιγά-σιγά στή διάρκεια κυρίως τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ 20^{ου} αἰῶνα, μέσα σέ μοναστικές, κυρίως, κοινότητες, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀκμῆς τοῦ μοναχισμοῦ, ἀλλά καί ἀπό μεμονωμένους ἰδιώτες καλλιτέχνες. Σκοπός τῆς μελέτης αὐτῆς εἶναι, ὡς μία πρώτη προσέγγιση, νά ἀναδείξει τίς σύγχρονες μεθόδους ἐκτέλεσης τῶν καλλιτεχνιμάτων αὐτῶν, σέ σύγκριση μέ τίς παλαιές, ὥστε νά γίνουν καλύτερα κατανοητές οἱ διαφορές τοῦ σήμερα καί τοῦ χθές, ἀλλά καί τά κοινά μεταξύ τους σημεία».

Ἐπικολούθησε γόνιμη συζήτηση καί ἐνδιαφέρουσες τοποθετήσεις τῶν συνέδρων, καί μετά τό Δεῖπνο ἔγινε συζήτηση ἐπί γενικῆς φύσεως λειτουργικῶν θεμάτων.

Λήξη τοῦ ΙΔ' Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου

Στίς 9.00 τό πρωί ἄρχισαν τήν Τετάρτη, 19 Σεπτεμβρίου, οἱ ἐργασίες τοῦ ΙΔ' Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου Στελεχῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, τό ὁποῖο διοργανώνει ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν Ἱερά Μητρόπολη Πατρῶν. Οἱ ἐργασίες τοῦ Συμποσίου φιλοξενοῦνται στούς χώρους τῆς Χριστιανικῆς Ἑστίας Πατρῶν. Γενικό θέμα τοῦ Συμποσίου, τό ὁποῖο ἔχει θέσει ὑπό τήν αἰγίδα του ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, εἶναι «*Οἱ Λειτουργικές Τέχνες*».

Ἡ πέμπτη συνεδρία πραγματοποιήθηκε μέ προεδρεύοντα τόν Ἑλλογιμώτατο κ. Παναγιώτη Σκαλτσῆ, Ἀναπληρωτή Καθηγητή τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ἡ πρώτη Εἰσήγηση εἶχε ὡς θέμα: «*Τά ἄμφια (Ἱστορία καί θεολογία)*». Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Γεώργιος Χρυσοστόμου, Ἀναπληρωτής Καθηγητής Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας Θεσσαλονίκης, ὁ ὁποῖος παρουσίασε πτυχές τοῦ θεματός του, ἐπεσήμανε τά ἑξῆς:

«Στή σύγχρονη λειτουργική μας πράξη, ἰδιαίτερα κατά τά συλλείτουργα, παρατηρεῖται μία ἀναρχία καί, ὡς ἓνα βαθμό, σύγχυση σχετικά μέ τό χρῶμα

τῶν ἀμφίων. Ἡ χρωματική, ὁμως, ἄρμονία βοηθᾷ αἰσθητικά τούς πιστούς νά μετέχουν στά τελούμενα. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἡ χρωματική ἀταξία δέν συνδυάζεται μέ τήν οὐράνια τάξη τῆς θείας λατρείας. Ἔτσι, κρίνεται ἀπαραίτητος ὁ καθορισμός συγκεκριμένων χρωμάτων στά ἱερά ἄμφια, κάτι πού ἀφορᾷ ὄχι μόνον στήν αἰσθητική ἀλλά καί τήν ἐκκλησιολογία».

Ὁ δεῦτερος εἰσηγητής, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόδημος Σκρέττας, Ἐπίκουρος Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀνέπτυξε τό θέμα: «*Τά ἱερά ἄμφια (Ἱστορία καί θεολογία)*». Ὁ ὁμιλητής μέ γλαφυρότητα ἔκανε λόγο, γιά: «τό πρόβλημα, ἰδιαίτερα στή σύγχρονη ἐποχή, τῆς αἰσθητικῆς στήν κατασκευή τῶν ἱερῶν σκευῶν. Ἡ ἐμπορευματοποίηση ὄχι μόνον ἔφερε κακοσημία στά σκευή ἀλλά καί ἡ πρακτικότητά τους, ἀντί νά λύνει, δημιουργεῖ προβλήματα κατά τήν τέλεση τῆς θείας λειτουργίας».

Πλὴν τῶν σκευῶν ὑπάρχουν καί τά ἄμφια τῆς ἁγίας Τραπέζης, ὅπως τό κατασάρκιον, ἡ ἐνδυτή καί τό εἰλητόν. Στοιχεῖο πού πρέπει νά προσεχθεῖ στά ἐνδύματα αὐτά τῆς ἁγίας Τραπέζης εἶναι ἡ σταδιακή σύγχυση πού ἐπικράτησε ἀνάμεσα στό εἰλητό καί τό ἀντιμήνσιο. Εἶναι λάθος πάνω σέ καθαγιασμένη ἀπό τά ἐγκαίνια Τράπεζα νά τοποθετεῖται καθαγιασμένο ἱερό ἀντιμήνσιο. Τό ρόλο τοῦ ἀντιμηνσίου, ὅπως χρησιμοποιεῖται στή σύγχρονη ἐποχή, τόν ἐπαιξε πάντοτε τό εἰλητό, τό ὁποῖο καί περιφύλαττε τούς μαργαρίτες τῆς εὐχαριστίας».

Ἡ τρίτη καί τελευταία συνεδριακή ἡμέρα ἔκλεισε μέ τήν Προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ κ. Δανιήλ, Προέδρου τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως καί τήν διεξαγωγή γενικῆς συζητήσεως ἐπί τῶν ἀναπτυχθέντων θεμάτων καθὼς καί τήν ἀνάγνωση τῶν τελικῶν συμπερασμάτων ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Πρόεδρο. Μέ τόν τρόπο αὐτό ὁλοκληρώθηκαν ἐπιτυχῶς οἱ ἐργασίες τοῦ Συμποσίου.

Στή συνέχεια παρατέθηκε ἀπό τήν φιλοξενοῦσα Ἱερά Μητρόπολη Πατρῶν ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν εἰσηγητῶν καί συνέδρων, διανεμήθηκαν τά σχετικά ἀναμνηστικά καί οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων ἀνεχώρησαν εἰς τά ἴδια.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ

Ἡ Ἐκδημία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου κυροῦ Νικοδήμου (Ἀναγνώστου)

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μέ βαθεῖα συγκίνηση ἀναγγέλλει τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου, κυροῦ Νικοδήμου, ἡ ὁποία συνέβη τὴν Κυριακὴ 16.9.2012. Ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον σὲ ἡλικία 81 ἐτῶν.

Ὁ Μακαριστὸς Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου γεννήθηκε στὸ Λισβόρι Μυτιλήνης τὸ 1931. Ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης τὸ 1955. Χειροτονήθηκε Διάκονος καί Πρεσβύτερος τὸ ἴδιο ἔτος. Ὑπηρέτησε στὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων, ὅπου μετεκπαιδεύτηκε στὸ Μπέρμυγαμ.

Ὑπηρέτησε ὡς Πρωτοσύγκελλος (1959 - 1977), ὡς Ἡγούμενος στὴ Ἱερά Μονὴ Βλατάδων καί ὡς Ἀντιπρόεδρος στὸ Πατριαρχικὸ Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, ὡς Καθηγητὴς στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία Θεσσαλονίκης (1977 - 1980) καί ὡς Προϊστάμενος στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Νικολάου Κάτω Πατησίων Ἀθηνῶν (1980 - 1981). Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου χειροτονήθηκε τὸ 1981.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου, ἐψάλη στὸν Ἱερό Μητροπολιτικὸ Ναὸ Ἀρναίας τὴν Τρίτη 18 Σεπτεμβρίου καὶ ὥρα 14.00 προεξάρχοντας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Ἐπικήδειος λόγος
πρὸς τὸν αἰόδιμο Μητροπολίτη Ἱερισσοῦ,
Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου
κυρό Νικόδημο (Ἀναγνώστου)
Ἐκφωνηθεῖς ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο
Διαυλείας κ. Γαβριήλ,
Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
(Ἀρναία, 18.9.2012)

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Σεπτὲ Προκαθήμενε τῆς Ἁγιοτάτης Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος,
Σεβασμιώτατε ἐκπρόσωπε τοῦ Παναγιωτάτου
Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου,
Σεβασμιώτατε ἅγιε Τοποτηρητά,
Τιμιωτάτη τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Σεβαστοὶ Πατέρες,
Ἀξιότιμοι ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν
καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν,
Πενθηφόρε λαέ τῆς ἀπορφανισθείσης αὐτῆς
Ἱερᾶς Μητροπόλεως,
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Μέ βαθεῖα συγκίνηση, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προπέμπει σήμερα πρὸς τίς οὐράνιες μονές ἕναν ἐξέχοντα Ποιμενάρχη, τὸν μακαριστό Μητροπολίτη Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου, κυρό Νικόδημο. Στὸ πρόσωπο τοῦ προκειμένου σεβάσμιου νεκροῦ ἐκλείπει ἕνας Ἱεράρχης, ὁ ὁποῖος κοσμοῦσε ὀλόκληρη τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν εὐλογημένη Μητρόπολή του. Τὸ ἔργο του κατὰ τὰ τριάντα καὶ πλέον ἔτη τῆς θεοφιλοῦς ποιμαντορίας του ὑπῆρξε μεγάλο καὶ γόνιμο. Τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀνα-

λογίζονται μέ ὀδύνη τήν ἀπώλεια ἑνός προσφιλοῦς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ, μαζί μέ τόν ὁποῖο συμπορεύθηκαν ἐπιμελούμενοι τήν πνευματική ἀνύψωση τοῦ πιστοῦ λαοῦ στήν ὁδό τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας καί τῆς ἐν Χριστῷ οἰκοδομῆς. Ἀξιομνημόνευτη εἶναι καί ἡ ψυχική δύναμη καί καρτερία, μέ τίς ὁποῖες ὑπέμεινε ταπεινά καί ἀγόγγυστα τήν σταυρική δοκιμασία τῆς ὑγείας του ὡς τήν ὑστατή στιγμή. Ἐλάχιστο χρέος μας τήν ὥρα αὐτή εἶναι ἡ ἀπόδοση τῆς ὀφειλόμενης τιμῆς καί ἡ ἀναγνώριση τῆς προσφορᾶς τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου, καθῶς καί τῆς θέσης πού κατεῖχε στίς καρδιές τοῦ ποιμνίου του καί στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

«Τό νά πενθῆ τινάς τόν θάνατον τοιοῦτου ἀνδρός εἶναι εὐλογον», διαβάζουμε στόν Βίο τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου. «Ὅμως ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἔκρινεν εὐλογώτερον νά τόν ἐπάρη, διατί ἐκοπίασε ὑπερβολικῶς εἰς τόν μυστικόν ἀμπελῶνα Αὐτοῦ. Καί ἂν ἀπέθανε ὡς ἄνθρωπος, ἠρπάγη διά νά ἐλευθερωθῆ ἀπό τό βάρος τοῦ γηρατείου καί τῆς ἀκολουθοῦσης ἐξ αὐτοῦ ὀδυνηρᾶς ζωῆς. Ἀλλά αἱ ἀκτίνες τῶν διδασκῶν αὐτοῦ εἶναι μέ μᾶς καί μᾶς φωτίζουν καί ἔχουν νά φωτίζουν τήν Ἐκκλησίαν.»

«Χαλεπόν ὁ θάνατος» καί «πολυπαθής» ὁ ἀνθρώπινος βίος, κατά τόν ἄλλο μεγάλο ἁγιορείτη Ἱεράρχη καί θεολόγο, ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, ὁ ὁποῖος συνοψίζει τήν ὀρθόδοξη πατερική σκέψη ὡς πρός τήν ὁδό πού διανοίγει ἡ Θεία Οἰκονομία πρός ὑπέρβαση τοῦ θανάτου. Οἱ «δερμάτινοι χιτῶνες» τῆς θνητότητας μεταβάλλονται μέ τήν πρόνοια τοῦ Κυρίου σέ μέσο θεραπείας καί ἐφόδιο ἀναστάσεως. Ὁ σωματικός θάνατος ἀποτελεῖ φθορά τοῦ θνητοῦ σώματος, χωρίς νά εἶναι θάνατος τοῦ πλασμένου κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἀνθρώπου.

Καί ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Νικόδημος σημειώνει στή μελέτη του *Εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου*: «Περί τούτων τῶν σωματικῶν ιδιωμάτων ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος ἐν τῇ Α΄ πρός Κορινθίους (ιε΄ 42-44), λέγων: “σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ· σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει· σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν”. Συλλογίσου λοιπόν ἀδελφέ, πόσον μᾶς ἠγάπησεν

ὁ Δεσπότης μας Ἰησοῦς Χριστός, ὥστε χωρίς ἡμᾶς δέν ἠθέλησε νά ἦναι ἀθάνατος καί μακάριος κατά τήν ψυχήν καί κατά τό σῶμα, ἀλλά ἠθέλησε καί τά ἰδικά μας σώματα νά θριαμβεύσουν κατά τοῦ θανάτου καί νά γυρίσουν πάλιν νά ζοῦν ὁμοῦ μέ Αὐτόν διά παντός, δεδοξασμένα καί μακάρια: “εἰ γάρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καί ἀνέστη, οὕτω καί ὁ Θεός τούς κοιμηθέντας διά τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ” (Α΄ Θεσ. θ΄ 13). Ἐπειδή μέ τό μέσον τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεώς Του μᾶς ἔκαμεν ἀξίους διά μίαν τοιαύτην ζωήν καί μακαριότητα, γενόμενος ἡμῶν Πατήρ ἀθάνατος καί ἡμεῖς ἀθάνατα τέκνα Του εἰς αἰῶνας αἰώνων, κατά τόν τίτλον ὁπού Τοῦ ἔδωκεν ὁ Προφήτης: “Πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος” (Ἡσ. θ΄ 6)».

Ὁ αἰοίδιμος Ἱεράρχης γεννήθηκε τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1931 στό Λισβόριο τῆς Μυτιλήνης. Ἀποφοίτησε ἀριστοῦχος ἀπό τήν Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης τό 1955. Στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς σχολῆς, τήν 20ῆ καί 24ῆ Σεπτεμβρίου τοῦ ἴδιου ἔτους, χειροτονήθηκε Διάκονος καί Πρεσβύτερος ἀπό τόν ἀείμνηστο Σχολάρχη της, Μητροπολίτη Ἰκονίου Ἰάκωβο. Στή συνέχεια, ὑπηρέτησε ἐπί τετραετία ὡς Ἐφημέριος στήν Ἀρχιεπισκοπή Θυατείρων, στή Μάλτα καί τήν Ἀγγλία, ὅπου παρακολούθησε μεταπτυχιακές σπουδές στήν Καινή Διαθήκη, στό Πανεπιστήμιο τοῦ Birmingham. Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1959, μέ πρόταση τοῦ τότε Μητροπολίτου Μυτιλήνης κυροῦ Ἰακώβου, διορίσθηκε Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μυτιλήνης, θέση στήν ὁποία ὑπηρέτησε ἐπί 18 συναπτά ἔτη. Ἀκολούθως διετέλεσε Ἡγούμενος στήν Ἱερά Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή Μονή τῶν Βλατάδων, Ἀντιπρόεδρος στό Πατριαρχικό Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, καθηγητής τῆς Ποιμαντικῆς καί Λειτουργικῆς στήν Ἐκκλησιαστική Παιδαγωγική Ἀκαδημία Θεσσαλονίκης καί Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Κάτω Πατησίων. Τό 1981 ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου ἀπό τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπό τόν μακαριστό Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρό Σεραφεῖμ.

Ὁ μακαριστός Γέροντας ὑπῆρξε συγγραφέας πλήθους θεολογικῶν μελετῶν ἐπί θεμάτων Καινῆς Διαθήκης, καθῶς καί πολλῶν ἄρθρων στόν περιο-

δικό και ήμερήσιο τύπο. Αύθεντικός έρμηνευτής της Αγίας Γραφής μέσα στο θεολογικό κλίμα της άθωνικής πατερικής παραδόσεως, υπηρέτησε με συνέπεια την σπουδαία αποστολή της διδασχής του λόγου του Χριστού.

Έμεϊς τολμήσαμε προηγουμένως να σημειώσουμε μερικά στοιχεία από τά γραπτά δύο φωτισμένων ιστορικών μορφών του Άγιωνύμου Όρους. Ό αοίδιμος Γέροντας εϋδόκησε να βιώσει από κοντά την πνευματική και ψυχική κοινωνία με την Άθωνική Πολιτεία, μέσα από τους ισχυρούς κοινωνούς εκκλησιαστικούς δεσμούς της εϋλογητής κατά Χριστόν ενότητος, συνοδοιπορίας και συνασκήσεως.

Κατά τον βίο του, διηκόνησε και καλλιέργησε επίσης την στενή σχέση και τον ιερό πνευματικό δεσμό με τον Οικουμενικό Θρόνο, ως ιστορικό και διαχρονικό πυρήνα της εκκλησιαστικής μας κληρονομιάς. Παρέμεινε σε όλη του τη ζωή άφοσιωμένος κήρυκας του Εϋαγγελίου του Χριστού, καθώς και έκφραστής της άγιορειτικής παραδόσεως και αυτής του Οικουμενικού Πατριαρχείου, όπως εϋγλωττα φανερώνει και η εϋφημη μαθητεία του στην Θεολογική Σχολή της Χάλκης. Η άρχιερατική του διακονία κινήθηκε προσηλωμένη και προσανατολισμένη στα δύο αυτά σελτά κέντρα της Όρθοδοξίας και του Έλληνισμού με παγκόσμια άκτινοβολία, την Άθωνική μοναστική Πολιτεία και τό Οικουμενικό μας Πατριαρχείο.

Άνασκοπώντας την μακρά ποιμαντορική διακονία του μακαριστού Γέροντος κατά την διάρκεια της τριακονταετοϋς άρχιερατείας του, διαπιστώνει κανείς την χρηστή διαποίμανση της εϋλογημένης του έπαρχίας και την οϋσιαστική του συμβολή στην χριστιανική προκοπή του εϋσεβοϋς λαού. Ό μακαριστός Ίεράρχης στρατεύθηκε «την καλήν στρατείαν» (Α΄ Τιμ., α΄ 18), ώστε να «υπερπλεονάση η ειρήνη και η χάρις του Κυρίου» (Α΄ Τιμ., α΄ 14). Έργάστηκε με όλες του τις δυνάμεις προς οικοδόμηση και πλουτισμό της πίστεως, η όποια μās παραδόθηκε από τον Χριστό διά των άγιων

Άποστόλων και των θεοφόρων Πατέρων, ώστε να υπάρχει στους αιώνες ως ένα Σώμα «εις κοινήν μαρτυριαν τῷ κόσμῳ» ότι Αϋτός είναι «η όδός, η άλήθεια και η ζωή» μέσα από την Έκκλησία Του.

Ό μακαριστός Ίεράρχης παρέσχε μαρτυρία Χριστού σε όλα τά έργα πού η πρόνοια του Θεού και η Έκκλησία του έμπιστεύθηκε. Διήνυσε διαδρομή λαμπρής πνευματικής και θεολογικής παρουσίας, πλούσιας σε κοινωνικό και ποιμαντικό έργο και έμπνευσμένης από τις γνήσιες όρθόδοξες άξίες, με γνώμονα πάντα τό καλό της Έκκλησίας. Όστατος καρπός της αδιάλειπτης και δημιουργικής μέριμνας του υπήρξε η συμβολή του στην άνοικοδόμηση του ιστορικού Μητροπολιτικού Ναού του Αγίου Στεφάνου ύστερα από πυρκαγιά, τά έγκαίνια του όποιου τελέσθηκαν από τον Μακαριώτατο Άρχιεπίσκοπο κ. Ίερόνυμο τον Σεπτέμβριο του 2010.

Φέρνουμε στή μνήμη μας όσα ευεργετικά έργάσθηκε υπέρ της Έκκλησίας και της τοπικής κοινωνίας με τον έγνωσμένο ζήλο και την πλούσια πείρα του. Ό ίδιος προσπάθησε να μās μάθει να μην ύποχωροϋμε οϋτε σημείο από τις άρχές της πίστεως και της παραδόσεώς μας. Η ένθερμη πίστη, η έμπρακτη άγάπη, η πατρική σύνεση, τό πάντοτε άκμαίο εκκλησιαστικό του φρόνημα, η προσήλωση στις πατρικές παραδόσεις και στις εϋσεβείς πηγές του Έλληνισμού, υπήρξαν μερικές μόνο από τις άρετές της προσωπικότητας του σεβαστού και αοιδίμου Ίεράρχου, οι όποιες χάραξαν την πνευματική του πορεία.

Θερμώς δεόμεθα προς τον Κύριο να περιβάλλει υπό την σκέπην Του τό σελτό σκήνος και την μακαρία ψυχή του στην αιώνια ζωή, με την συνοδεία των προσευχών μας για άνάπαυση της ψυχής του μεταξύ των δικαίων. Άς είναι αιωνία η μνήμη του μακαριστού Γέροντος Ίερισσοϋ, Αγίου Όρους και Άρδαμερίου κυροϋ Νικοδήμου και άς ενισχύει ό Θεός όσους θά αναλάβουν να συνεχίσουν τό έργο και την άποστολή του.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Τακτική Σύγκληση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί ἡ ἐκλογή νέων Μητροπολιτῶν

Οἱ ἐργασίες τῆς Ι.Σ.Ι. τῆς 2.10.2012

Συνήλθε τὴν Τρίτη, 2 Ὀκτωβρίου 2012, σὲ πρώτη τακτικὴ Συνεδρία ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Πρὸ τῆς Συνεδρίας ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στό Καθολικὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετρακῆ, ἱερουργήσαντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἴνουσσῶν κ. Μάρκου.

Περί τὴν 9ῃ πρωινῇ, στὴ μεγάλη Αἴθουσα τῶν Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐψάλη ἡ Ἀκολουθία γιὰ τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἀναγνωσθέντος τοῦ Καταλόγου τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν, διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μαρωनीας καὶ Κομοτηνῆς κ. Δαμασκηνοῦ, Ἰωαννίνων κ. Θεοκλήτου, Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Ἀλεξίου καὶ Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Ἀγαθονίκου, οἱ ὅποιοι ἀπουσίασαν ἠτιολογημένα.

Ἀκολούθως, συνεκροτήθη ἡ Ἐπιτροπὴ Τύπου ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο, Φθιώτιδος κ. Νικόλαο καὶ Κορίνθου κ. Διονύσιο.

Στὴ συνέχεια ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, ὡς Πρόεδρος τοῦ Σώματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, προσεφώνησε τὰ Μέλη Αὐτῆς. Ἡ εἰσήγηση δημοσιεύεται ὀλόκληρη στό παρόν τεύχος.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ, ὡς ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας, ἀντεφώνησε ἐκ μέρους τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν καὶ τόνισε μεταξύ ἄλλων τὰ ἑξῆς :

«Ἡ σὺνάξις μας ἔχει μεγάλη σημασία καὶ ἀξία. Δι' αὐτὸ οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων εἰς ἡμᾶς ἐλπίζουν. Ἡ προσοχὴ ὅλων εἶναι ἐστραμμένη εἰς ἡμᾶς καὶ ἡ

προσδοκία αὐτῶν εἶναι νὰ ἀκούσουν λόγον παρακλήσεως, νὰ γνωρίσουν ὁδὸν σωτηρίας, νὰ ἀποκτήσουν ἄγκυραν ἐλπίδος, νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ὁ πατὴρ ἡμῶν οἶδε ὅτι χρῆζομεν τούτων ἀπάντων. Καὶ ἡ ἐκλογή τοῦ θέματος καὶ ἡ δομὴ τῶν εἰσηγήσεων καὶ ἡ συζήτησις θὰ ἐξυπηρετήσουν αὐτὸ τὸν σκοπὸ, ὥστε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνδιασκεψαμένη, νὰ ἐκθέσει καὶ νὰ ἐξαγγεῖλει ὄρον θεοδίδακτον, πού θα δικαιώσῃ τὴν προσδοκίαν, θὰ στηρίξῃ στὴν ἐλπίδα καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ διατηρήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ»

Κατόπιν οἱ Σεβασμιώτατοι Πρόεδροι τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν ἐνημέρωσαν περὶ τῶν πεπραγμένων τῆς παρελθούσης Συνοδικῆς Περιόδου (Αὐγουστος 2011 - Σεπτέμβριος 2012) καὶ ἀκολούθησε συζήτηση.

Στὴν συνέχεια ἄρχισε ἡ ἐπεξεργασία τοῦ κεντρικοῦ θέματος τῆς Τακτικῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μὲ τὸν γενικὸ τίτλο: «Ἡ ποιμαντικὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας εἰς μίαν κοινωνίαν πτωχείας, ἀνεργίας καὶ συγχρόνου πνευματικῆς συγχύσεως». Πρῶτος ἀνέγνωσε τὴν εἰσήγηση τοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Χρυσόστομος μὲ θέμα: «Ἡ ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐποχὴ τῶν μνημονίων», προκαλέσας διὰ τῆς ἐμπεριστατωμένης καὶ ἐναγωνίου παρουσιάσεως τοῦ θέματος του, συζήτησις, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Καστορίας κ. Σεραφεῖμ, Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, Ξάνθης κ. Παντελεήμων, Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμος, Ἐδέσσης κ. Ἰωήλ, Φθιώτιδος κ. Νικόλαος, Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμος, Καισαριανῆς κ. Δανιὴλ, Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος, Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, Γουμένισσης κ. Δημήτριος, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, Ὑδρας κ. Ἐφραίμ, Μάνης κ. Χρυσόστομος καὶ Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννης. Τὴν συζήτησις ἔκλεισε ὁ Μακαριώτατος μὲ τὴν ἐπὶ τοῦ θέ-

ματος τοποθέτησή του, έπισημαίνοντας τίς απόψεις πού ακούστηκαν στήν γενομένη συζήτηση.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θά συνεχίσει τίς ἐργασίες Της αὐριο τό πρωί.

Ἡ Ἐπιτροπή Τύπου
τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

Οἱ ἐργασίες τῆς Ι.Σ.Ι. τῆς 3.10.2012

Συνήλθε τήν Τετάρτη, 3 Ὀκτωβρίου 2012, σέ δεύτερη τακτική Συνεδρία ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στήν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Μετά τήν προσευχή ἀνεγνώσθη ὁ Κατάλογος τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν καί διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μαρωσείας καί Κομοτηνῆς κ. Δαμασκηνοῦ, Ἰωαννίνων κ. Θεοκλήτου καί Κίτρους καί Κατερίνης κ. Ἀγαθονίκου, οἱ ὁποῖοι ἀπουσίασαν ἠτιολογημένα.

Κατόπιν ἐπικυρώθηκαν τά Πρακτικά τῆς χθεσινῆς Συνεδρίας.

Ἀκολούθησε ἡ ἐπεξεργασία τοῦ κεντρικοῦ θέματος τῆς Τακτικῆς Ἱεραρχίας Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μέ τόν γενικό τίτλο: «Ἡ ποιμαντική διακονία τῆς Ἐκκλησίας εἰς μίαν κοινωνίαν πτωχείας, ἀνεργίας καί συγχρόνου πνευματικῆς συγχύσεως», ἡ ὁποία εἶχε ξεκινήσει κατά τή χθεσινή Συνεδρία.

Πρῶτος ἀνέγνωσε τήν εἰσήγηση του, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος, μέ θέμα: «Δυσκολία τῆς Ἐκκλησίας κατά τήν ἀσκῆσιν τῆς ποιμαντικῆς Τῆς». Ἀκολούθησε διάλογος ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ καί τοποθετήθηκαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, Ἡλείας κ. Γερμανός, Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, Φθιώτιδος κ. Νικόλαος, Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος, Σερρών κ. Θεολόγος, Ὑδρας κ. Ἐφραίμ, Βεροίας κ. Παντελεῆμων, Θηβῶν κ. Γεώργιος, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Σύρου κ. Δωρόθεος, Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννης, Ξάνθης κ. Παντελεῆμων, Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ, Γουμένισσης κ. Δημήτριος, Νέας Σμύρνης κ. Συμεών, Χίου κ. Μάρκος, Ἰλίου κ. Ἀθηναγόρας, Καισαριανῆς κ. Δανιήλ καί Φιλίππων κ. Προκόπιος.

Ἐπίσης ἔγιναν προτάσεις ἐκ μέρους τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν γιά τήν συμμετοχή τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου στούς ἐορτασμούς μέ τήν συμπλήρωση 100 ἐτῶν ἀπό τήν ἀπελευθέρωση τῆς Μακεδονίας καί τῶν νήσων τοῦ βορείου Αἰγαίου.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θά συνεχίσει τίς ἐργασίες Της αὐριο τό πρωί.

Ἡ Ἐπιτροπή Τύπου
τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

Οἱ ἐργασίες τῆς Ι.Σ.Ι. τῆς 4.10.2012

Συνήλθε τήν Πέμπτη, 4 Ὀκτωβρίου 2012, σέ τρίτη τακτική Συνεδρία ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος κηρύσσει τήν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας (2.10.2012).

χίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπό τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Μετά τὴν προσευχὴ ἀνεγνώσθη ὁ Κατάλογος τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν καὶ διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς κ. Δαμασκηνοῦ, Ἰωαννίνων κ. Θεοκλήτου καὶ Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Ἀγαθονίκου, οἱ ὅποιοι ἀπουσίασαν ἠτιολογημένα.

Κατόπιν ἐπικυρώθηκαν τὰ Πρακτικά τῆς χθεσινῆς Συνεδρίας.

Ἀκολούθως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος ἐνημέρωσε τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας γιὰ τὶς ἐπαφές πού εἶχε ἡ ὀρθοθεῖσα ἀπὸ τὴν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο Τετραμελῆς Ἐπιτροπῆ, μὲ τοὺς ὑπευθύνους τοῦ Τηλεοπτικοῦ Σταθμοῦ 4E. Τόνισε ἀκόμη μία φορά τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴν τηλεοπτικὴ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας καὶ σημείωσε τὴν ἐπιθυμία τῶν ὑπευθύνων τοῦ Τηλεοπτικοῦ Σταθμοῦ 4E νὰ συνεργαστοῦν μὲ τὴν Ἱερά Σύνοδο.

Τοποθετήθηκαν σχετικὰ μὲ τὸ θέμα οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Πατρῶν κ. Χρυσόστομος, Ἐδέσσης κ. Ἰωήλ, Γουμένισσης κ. Δημήτριος, Νεαπόλεως κ. Βαρνάβας, Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Φθιώτιδος κ. Νικόλαος, Φιλίππων κ. Προκόπιος, Καισαριανῆς κ. Δανιὴλ, Δράμας κ. Παῦλος, Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννης, Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος, Φλωρίνης κ. Θεόκλητος, Κιλκισίου κ. Ἐμμανουὴλ, Σταγῶν κ. Σεραφεῖμ καὶ Νέας Σμύρνης κ. Συμεών. Ἀποφασίσθηκε ἡ συνέχεια τῆς συνεργασίας καὶ ἡ μελέτη τῆς δυνατότητος ἀξιοποιήσεως, ἐπὶ συστηματικῆς βάσεως κατ' ἀρχάς, ἀπὸ μέρους τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ τὴν προβολὴ μέσῳ τοῦ Τηλεοπτικοῦ Σταθμοῦ 4E προγραμματῶν πνευματικῆς οἰκοδομῆς καὶ παρουσιάσεως τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Συνεχίσθηκε ἡ ἐπεξεργασία τοῦ κεντρικοῦ θέματος τῆς Τακτικῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μὲ τὸν γενικό τίτλο: «*Ἡ ποιμαντικὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας εἰς μίαν κοινωνίαν πτωχείας, ἀνεργίας καὶ συγχρόνου πνευματικῆς συγχύσεως*». Ἀνέγνωσε

τὴν εἰσήγησή του, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαος μὲ θέμα: «*Ἐκκλησία, νέες ἀντιλήψεις καὶ νέες τεχνολογίες*» καὶ ἀκολούθησε εὐρεῖα συζήτηση καὶ τοποθετήθηκαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, Αἰτωλίας κ. Κοσμᾶς, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννης, Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, Ἰλίου κ. Ἀθηναγόρας, Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος καὶ Ἐλευθεροπόλεως κ. Χρυσόστομος.

Μετά τὶς τοποθετήσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν ἀνέγνωσε, σύμφωνα μὲ τὴν Ἡμερησία Διάταξη τῆς Ἱεραρχίας, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος τὴν εἰσήγησή του μὲ θέμα: «*Ἐπικαιροποιήσις τοῦ Κανονισμοῦ περὶ Ἐφημερίων καὶ Διακόνων*», στὴν ὁποία παρενέβησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, Ἡλείας κ. Γερμανός, Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, Καισαριανῆς κ. Δανιὴλ, Φιλίππων κ. Προκόπιος, Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος, Μονεμβασίας κ. Εὐστάθιος, Κορίνθου κ. Διονύσιος, Διδυμοτείχου κ. Δαμασκηνός, Χίου κ. Μᾶρκος, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος, Κηφισίας κ. Κύριλλος καὶ Παροναξίας κ. Καλλίνικος. Μετὰ τὴν συζήτηση ἀποφασίσθηκε ἡ μελέτη καὶ ἡ νομοκανονικὴ ἐπεξεργασία τῶν προτεινομένων μετατροπῶν τοῦ παραπάνω Κανονισμοῦ.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θά συνεχίσει τὶς ἐργασίες Τῆς αὖριο τὸ πρωί.

Ἡ Ἐπιτροπὴ Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

Οἱ ἐργασίες τῆς Ι.Σ.Ι. τῆς 5.10.2012

Συνῆλθε τὴν Παρασκευή, 5 Ὀκτωβρίου 2012, σὲ τέταρτη τακτικὴ Συνεδρία, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπό τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Μετά τὴν προσευχὴ ἀνεγνώσθη ὁ Κατάλογος τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν καὶ διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς κ. Δαμασκηνοῦ, Ἰωαννίνων κ. Θεοκλήτου, Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Ἀγα-

θονίκου καί Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου, οἱ ὁποῖοι ἀπουσίασαν ἠτιολογημένα.

Στή συνέχεια ἐπικυρώθηκαν τὰ Πρακτικά τῆς χθεσινῆς Συνεδρίας.

Ἀκολούθως, ἔγινε ἡ ψηφοφορία γιά τήν ἐγγραφή τῶν ὑποψηφίων στόν Κατάλογο «Τῶν πρός Ἀρχιερατείαν Ἐκλογίμων». Ἀπό τήν καταμέτρηση τῶν ψήφων διαπιστώθηκε ὅτι ἐνεγράφησαν ἅπαντες.

Κατόπιν ἄρχισε ἡ ψηφοφορία περί τοῦ τρόπου πληρώσεως τῶν δύο κενῶν Μητροπολιτικῶν Ἐδρῶν Νικοπόλεως καί Πρεβέζης καί Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου. Ἐπί ψηφισάντων 76, ἡ πρόταση δι' ἐκλογῆς ἔλαβε 68 ψήφους καί ἡ πρόταση διά καταστάσεως 4 ψήφους. Ἐπίσης εὐρέθησαν 2 λευκές ψήφοι καί 2 ἄκυροι. Ἔτσι ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάνθη ὑπέρ τῆς πληρώσεως τῶν δύο Μητροπολιτικῶν Ἐδρῶν δι' ἐκλογῆς.

Ἀκολούθησε ἡ διαδικασία τῆς πληρώσεως τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καί Πρεβέζης δι' ἐκλογῆς. Γιά τήν κατάρτιση τοῦ τριπροσώπου ἐπί συνόλου 76 ψηφισάντων ἔλαβαν:

- 1) Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας ψήφους 61
- 2) Ἀρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος ψήφους 39
- 3) Ἀρχιμ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος ψήφους 9

Εὐρέθη καί 1 λευκή ψήφος.

Ἐπί τῆς δευτέρας ψηφοφορίας, καί γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης ὁ Πανοσιολογίατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας, μέ 56 ψήφους, ἐπί συνόλου 76 ψηφισάντων, ἐνῶ ὁ Πανοσιολογίατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος ἔλαβε 18 καί εὐρέθησαν 2 λευκές ψήφοι.

Στή συνέχεια ἄρχισε ἡ διαδικασία πληρώσεως τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου δι' ἐκλογῆς. Γιά τήν κατάρτιση τοῦ τριπροσώπου ἐπί συνόλου 76 ψηφισάντων ἔλαβαν:

- 1) Ἀρχιμ. Θεόκλητος Ἀθανασόπουλος ψήφους 51
- 2) Ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Ριγανᾶς ψήφους 44
- 3) Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης ψήφους 41

Εὐρέθη 1 λευκή ψήφος.

Ἐπί τῆς δευτέρας ψηφοφορίας, καί γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου,

ὁ Πανοσιολογίατος Ἀρχιμ. κ. Θεόκλητος Ἀθανασόπουλος μέ 40 ψήφους, ἐπί συνόλου 76 ψηφισάντων, ἐνῶ ὁ Πανοσιολογίατος Ἀρχιμ. κ. Ἰγνάτιος Ριγανᾶς ἔλαβε 20 ψήφους καί ὁ Πανοσιολογίατος Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, 14 ψήφους. Ἐπίσης εὐρέθησαν 2 λευκές ψήφοι.

Μετά τήν ὀλοκλήρωση τῶν Ψηφοφοριῶν, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συνέχισε τίς ἐργασίες της, κατά τήν Ἡμερησία Διάταξη. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης κ. Ἐφραίμ ἀνέγνωσε τήν εἰσήγησή του μέ θέμα: «Τροποποίηση τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας - ΕΚΥΟ». Ἀκολούθησε συζήτηση, κατά τήν ὁποία ἔλαβαν μέρος οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς Φιλίππων κ. Προκόπιος, Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, Ἡλείας κ. Γερμανός, Λαγκαδά κ. Ἰωάννης καί Νέας Σμύρνης κ. Συμεών.

Τέλος ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἀσχολήθηκε μέ τήν ψήφιση Κανονισμῶν καί περῶσε τίς Ἐργασίες Της.

Μετά τό πέρας τῆς Συνεδριάσεως, ἀκολούθησε τό Μικρό Μήνυμα τῶν δύο νεοεκλεγέντων Μητροπολιτῶν.

Ἐπειτα, καί κατά τήν κρατοῦσα Ἐκκλησιαστική Τάξη, οἱ ἐψηφισμένοι Μητροπολίτες Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Χρυσόστομος καί Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου κ. Θεόκλητος, ἔδωσαν τό Μέγα Μήνυμα ἐντός τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱεράς Μονῆς Πετράκη, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, ἐπί παρουσία πολλῶν Ἱεραρχῶν, Κληρικῶν καί Λαϊκῶν Χριστιανῶν.

Οἱ χειροτονίες τῶν Ἐφηφισμένων Ἀρχιερέων ἐτελέσθησαν ὡς ἑξῆς:

Τό Σάββατο 6 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ., στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, ἐτελέσθη ἡ χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Χρυσόστομου καί τήν Κυριακή 7 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ., στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Τριπόλεως, ἐτελέσθη ἡ χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου κ. Θεοκλήτου.

Ἡ Ἐπιτροπή Τύπου τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

Βιογραφικόν Σημείωμα Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Χρυσοστόμου

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Χρυσόστομος (κατά κόσμον Γεώργιος) Τσιρίγκας γεννήθηκε στήν Ἀθήνα τό 1957. Τυχάνει πτυχιούχος τῆς Νομικῆς καί τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἐκάθη μοναχός τήν 20.11.1993 στήν Ἱερά Μονή Ἀσωμάτων Πετράκη ὑπό τοῦ τότε καθηγουμένου αὐτῆς Ἀρχιμ. κυροῦ Χριστοφόρου Παπαδοπούλου. Χειροτονήθηκε Διάκονος τήν 1.12.1993 ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γρεβενῶν κ. Σεργίου καί Πρεσβύτερος τήν 28.5.1995 ὑπό τοῦ τότε Ἐπισκόπου Διαυλείας καί νῦν Μητροπολίτου Διδυμοτείχου καί Ὁρεστιάδος κ. Δαμασκηνοῦ. Ἀπό τό 1996 ὑπηρετεῖ ὡς ἐφημέριος στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Κάτω Πατησίων. Ἀπό τό 1995 μέχρι τό 2000 ὑπῆρξε συνεργάτης στήν Γραμματεία τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων καί ἀπό τό 2000 μέχρι σήμερα ὑπηρέτησε ὡς Γραμματεὺς αὐτῶν.

Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου κ. Θεοκλήτου

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Θεόκλητος, κατά κόσμον Παναγιώτης Ἀθανασόπουλος, τοῦ Γρηγορίου καί τῆς Ἀδαμαντίας, ἐγεννήθη εἰς Τρίπολιν Ἀρκαδίας τῆ 13ῃ Νοεμβρίου 1955. Ἔλαβεν τά ἐγκύκλια γράμματα εἰς Τρίπολιν καί ἐν συνεχείᾳ ἐσπούδασεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, λαβὼν τὸ πτυχίον μέ ἄριστα.

Ἐκάθη Μοναχὸς ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κυροῦ Θεοκλήτου Β΄ (Φιλιππαίου) τῆ 6ῃ Δεκεμβρίου 1978. Ὑπὸ τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου ἐχειροτονήθη Διάκονος τῆ 10ῃ Δεκεμβρίου 1978 καί Πρεσβύτερος τῆ 26ῃ Ὀκτωβρίου 1980 εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Δημητρίου Τριπόλεως, προχειρισθεὶς αὐθημερόν εἰς Ἀρχιμανδρίτην. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1255/553/3.4.1979 Πράξεως τῆς Διαρκoῦς Ἱεραῦς Συνόδου, διορίσθη Ἱεροκέρυξ τῆς Ἱεραῦς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας, ἐνῶ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 11/10.1.1992 Ἀρχιερατικοῦ Γράμματος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κυροῦ Θεοκλήτου Β΄, διορίσθη Πρωτοσυγκελλεύων τῆς Ἱεραῦς Μητροπόλεως.

Εἶναι μέχρι σήμερον ὑπεύθυνος τοῦ Ποιμαντικοῦ ἔργου εἰς τὰς Δικαστικὰς Φυλακὰς Τριπόλεως, καθὼς ἐπίσης ὑπεύθυνος τοῦ Νεανικοῦ καί Κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Ἱεραῦς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας. Ἐκ παραλλήλου ἐξυπηρετεῖ τὰς Ἐφημεριακὰς ἀνάγκας τῶν Ἐνοριῶν Ἀγίου Δημητρίου Καλτεζῶν καί Τιμίου Προδρόμου Μαυρογιάννη Μαντινείας. Ἔχει δημοσιεύσει ἀρκετάς ἐποικοδομητικὰς μελέτας θεολογικοῦ καί κοινωνικοῦ περιεχομένου εἰς Ἐφημερίδας καί Περιοδικὰ καί ἔχει συγγράψει καί ἐκδώσει δύο βιβλία. Τὸ πρῶτον μέ τίτλον «Ἐκκλησία: Ὁ Αὐθεντικός Φύλακας καί Ἐρμηνευτής τῆς Ἁγίας Γραφῆς» καί τὸ δεύτερον ὑπὸ τόν τίτλον «Ἀπὸ Πτερυγῶν Ἀμβωνος».

Εισήγηση στην Τακτική Σύγκληση τῆς Ι.Σ.Ι. τῆς 2.10.2012

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς
καί ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Χάριτι Θεοῦ συνέρχεται σήμερα ἡ Τακτική Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μας. Καί τοῦτο γίνεται σέ μιά ἐποχή ποικίλων ἀγκυλώσεων, ἀμφισβητήσεων καί ἀκανθωδῶν προβλημάτων. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού ἡ παρελθούσα Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος ἐπέλεξε ὡς κεντρικό θέμα ἐνασχολήσεώς μας τίς ἡμέρες αὐτές: «Ἡ ποιμαντική διακονία τῆς Ἐκκλησίας εἰς μίαν κοινωνίαν πτωχείας, ἀνεργίας καί συγχρόνου πνευματικῆς συγχύσεως».

Μεγάλη ἡ εὐθύνη μας, μεγάλο τό βάρος τῆς διακονίας, σέ μιά ἐποχή πού ὅλα ἀλλάζουν, ὅπου ἡ κοινωνία μας σταδιακά ἀποϊεροποιεῖται. Ταυτόχρονα ἡ οικονομική κρίση ἔχει ἐξαχρειώσει μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ καί ἔχει δημιουργήσει ἄγχος, θλίψη, ἀγανάκτηση καί ἀνασφάλεια στόν λαό μας.

Βεβαίως, ὅλοι ξέρουμε ὅτι στήν πραγματικότητα ἡ κρίση εἶναι πνευματική. Τήν περιμέναμε, ἀφοῦ οἱ πνευματικοί μας πατέρες τήν διαπίστωσαν ἀπό τήν ἐποχή ὅπου ἡ εὐμάρεια εἶχε παρασύρει τόν λαό στόν καταναλωτισμό καί παρακολουθούσαμε τήν κοινωνική καί πολιτιστική ἀλλοτρίωση νά προχωρεῖ, ἀργά καί σταθερά, σέ ὅλα τά ἐπίπεδα. Ζήσαμε τόν εὐτελισμό τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, τήν αὔξηση τοῦ εὐδαιμονισμοῦ καί τοῦ ἀθεϊσμοῦ, τήν σταδιακή ἐξαφάνιση τῶν παραδοσιακῶν ἀξιῶν, τήν ἀδυσώπητη μοναξιά τῶν μεγαλοπόλεων, τήν διάλυση τῆς οἰκογένειας.

Τό πρόβλημα τῆς ταυτότητος τοῦ Νεοέλληνα, πού συνθλίβεται στόν μύλο τῆς παγκοσμιοποίησης καί τοῦ ἄκρατου ὕλισμοῦ, γίνεται τραγικό καί ἔχουμε τήν ἐκκλησιαστική ἐπαλήθευση ὅτι, ὅταν ἀρχίσουμε νά προσκυνοῦμε τό εἶδωλο, οἱ δοκιμασίες θά ἐνσκήψουν ταχύτατα καί οἱ ψυχές θά σκοτεινιάσουν.

Τό ὄλο θέμα θά ἀναπτυχθεῖ σέ τρεῖς ἐνότητες:

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Χρυσόστομος τιτλοφορεῖ τό θέμα του: «Ἡ ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας τήν ἐποχή τῶν μνημονίων».

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος θά εἰσηγηθεῖ μέ θέμα: «Δυσκολία τῆς Ἐκκλησίας κατά τήν ἄσκησιν τῆς ποιμαντικῆς Τῆς».

Καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαος ἔχει ὡς θέμα: «Ἐκκλησία, νέες ἀντιλήψεις καί νέες τεχνολογίες».

Ἀκόμη, οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος καί Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης κ. Ἐφραίμ θά ἀναπτύξουν ἀντιστοίχως τίς ἐξῆς εἰσηγήσεις: α) «Ἐπικαιροποιήσεις τοῦ Κανονισμοῦ περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» καί β) «Κανονισμός περί διοικήσεως, διαχειρίσεως καί τῆς ἐν γένει ἀξιοποιήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας». Θέματα σημαντικά γιά τήν εὐρυθμῆ λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας μας καί τήν ἐναρμόνισή της ὡς πρός τήν διοίκηση μέ τίς σύγχρονες νομοθετικές ρυθμίσεις τῶν συναφῶν ἀντικειμένων. Τούς ἀδελφούς αὐτούς θεορῶ εὐχαριστοῦμε.

Τήν τελευταία ἡμέρα τῶν συνεδριάσεων, θά προβοῦμε στήν πλήρωση τῶν χρεουσῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Νικοπόλεως καί Πρεβέζης καί Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου.

Ἰδιαιτερα σήμερα, εἶναι ἀνάγκη νά κοιτάξουμε στούς πνευματικούς μας καθρέπτες καί νά παρακαλέσουμε τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νά μᾶς δώσει αὐτομεμφία. Ἄν θέλουμε νά εἴμαστε εἰλικρινεῖς, πρέπει πρῶτα νά ὁμολογήσουμε τήν δική μας κρίση καί νά πάρουμε τίς εὐθύνες μας. Ἡ κρίση μᾶς κρίνει, φέρνει στήν ἐπιφάνεια τά λάθη, τίς παραλείψεις μας, τίς ἀδυναμίες μας. Καί γιά νά μιλήσουμε γιά ποιμαντική, πρέπει πρῶτα νά ἔχουμε τήν αὐτογνωσία ποιοί

πραγματικά είμαστε και πώς μᾶς βλέπει ὁ κόσμος, ὄχι μόνο ὁ στενός μας κύκλος, ἀλλά αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἀπευθυνόμαστε, δηλαδή ὄχι μόνο ὅσοι δηλώνουν Ὁρθόδοξοι, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς, δὲν ἔχουμε ἀκόμη συνειδητοποιήσει τί συμβαίνει, ζοῦμε σὲ μιά εἰκονικὴ πραγματικότητα, ἔχουμε κλειστῆ στό παρελθόν, ἀρνούμαστε νὰ δοῦμε τὴν στενόχωρη ἀλήθεια πού μᾶς περιβάλλει. «Ἡ χθὲς παρῆλθε πρὸ πολλοῦ, οὔτε κἄν τὴν σήμερον ζῶμεν, μᾶς προέλαβεν ἡ μεθαύριον», ὅπως ἐπιτυχημένα ἔγραψε ὁ Γέρον Χαλκηδόνας Μελίτων.

Τὰ φοβερά προβλήματα πού συσσωρεύθηκαν τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν πατρίδα μας - ἀνεξέλεγκτη μετανάστευση, ἐγκληματικότητα, ἀνεργία, κίνδυνοι ἀπὸ κάθε λογῆς γείτονές μας, κατάρρευση τῆς πολιτικῆς σκηνῆς, μόνιμη κρίση στὴν παιδεία, ἀκραῖος λαϊκισμός, ἀνεργία, φτώχεια καὶ τόσα ἄλλα - ἔχουν τρομάξει τοὺς ἀνθρώπους, πού μέσα στὸν ὀρυμαγδὸ τῶν

ἀκραίων φωνῶν ἀναζητοῦν νόημα ζωῆς καὶ ἐλπίδα.

Ὡστόσο, ὅλες οἱ παραπάνω διαπιστώσεις μᾶς διαβεβαιώνουν «ὅτι ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις». Πολλοὶ ἐπιστρέφουν στὴν Ἐκκλησία, ἀφοῦ περιπλανήθηκαν στὶς ἀτραπούς τῆς ὀδύνης καὶ σὰν τὸν ἄσωτο ἀναζητοῦν τὸν Πατέρα. Στούς μετανοοῦντες ψηλαφοῦμε τὴν Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού κρυφά ἐνεργεῖ καὶ πραγματοποιεῖ θαύματα μεταστροφῶν. Τὰ ἐπόμενα χρόνια, πολλοὶ θὰ ἀναζητοῦν νόημα στὴ ζωὴ Τῆς καὶ ἐμεῖς πρέπει νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦμε.

Νὰ ἡ ἀποστολή, ἡ ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας μας. Δὲν ἐξαντλεῖται σὲ καμμιά ὑλικὴ βοήθεια ἀλλὰ δυνάμει τῆς λυγισμένης ψυχῆς, δίνει τὸ νόημα τῆς ἐνότητος, ἐμπνέει ἐλπίδα καὶ αἰσιοδοξία, δημιουργεῖ πρότυπα, προβάλλει τὸ Ὄραμα.

Ὄραμα πού μᾶς λείπει καὶ τὸ ἀναζητοῦμε ὅλοι στὴ Χώρα μας.

Εὐχαριστῶ.

Ἀντιφώνηση στήν Τακτική Σύγκληση τῆς Ι.Σ.Ι.

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας καί Σκύρου κ. Σεραφεῖμ

(Εἰσήγησις κατά τήν ἐν Ἀθήναις Τακτική Συνεδρία τῆς Ι.Σ.Ι.
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 2.10.2012)

Μακαριώτατε,

Ἡ Ι.Σ.Ι. εἶναι τό κορυφαῖο ὄργανο διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Τό ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου καί ὁ μεγαλύτερος εἰς ἀριθμόν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας συνέδρων ἀποτελοῦν προσθήκην κύρους προσέγγιση τῆς ἀληθείας, πλήρη διευρέυνηση τῶν θεμάτων, ἀλλά καί ἠὺξημένην εὐθύνη.

Πάντοτε ἡ Ι.Σ.Ι. προσήλκυε τήν προσοχή καί τό ἐνδιαφέρον τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Ἰδιαιτέρως σήμερον μέ τόν κλονισμόν τῆς ἐμπιστοσύνης εἰς τούς φορεῖς τῆς ἐξουσίας, μέ τήν ἀβεβαιότητα τοῦ «τί τέξεται ἡ ἐπιούσα» μέ τήν βίωση τῆς συνεχιζομένης καί αὐξανομένης κρίσεως, μέ τήν σύγχυση, τήν τρομοκρατίαν καί τήν φοβία, πού δημιουργοῦν καί διατηροῦν σέ ἔνταση καί ἔκταση τά ΜΜΕ, ἡ σύναξή μας ἔχει μεγάλη σημασία καί ἀξία. Δι' αὐτό οἱ ὀφθαλμοί πάντων εἰς ἡμᾶς ἐλπίζουν.

Ἡ προσοχή ὄλων εἶναι ἐστραμένη στήν Ἰασίου 1 καί τήν προσδοκία αὐτῶν εἶναι νά ἀκούσουν λόγον παρακλήσεως, νά γνωρίσουν ὁδόν σωτηρίας, νά ἀποκτήσουν ἀγκυρα ἐλπίδος, νά βεβαιωθοῦν ὅτι ὁ πατήρ ἡμῶν οἶδε ὅτι χροῖζομεν τούτων ἀπάντων.

Καί ἡ ἐκλογή τοῦ θέματος καί ἡ δομή τῶν εἰσηγήσεων καί ἡ συζήτησις θά ἐξυψηρετήσουν αὐτό τό σκοπό, ὥστε ἡ Ι.Σ.Ι. τῷ ἁγίῳ πνεύματι συνδιασκεπτομένη, νά ἐκθέσῃ καί ἐξαγγείλῃ ὄρον Θεοδίδακτον, πού θά δικαιώσῃ τήν προσδοκία, θά στηρίξῃ στήν ἐλπίδα καί θά ἐξασφαλίσῃ καί διατηρήσῃ τήν ἐμπιστοσύνη πρός τόν Θεόν καί τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ.

Καί εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Παράκλητος παρηγορεῖ, χορηγεῖ, ὀδηγεῖ, διδάσκει ἀλλά ἐλέγχει. Εἶναι σχετικό καί χαρακτηριστικό τό χωρίο «καί ἐλθὼν Ἐκεῖνος ἐλέγξει τόν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καί ἡ ἁμαρτία τοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἀπιστία ὅτι οὐκ ἐπίστευσαν εἰς ἐμέ». «Καί ἡ ἀπιστία εἶναι ἡ ρίζα πασῶν τῶν ἄλλων ἁμαρτιῶν καί τό κορυφωμα τῆς ἀπιστίας εἶναι ἡ ἀπόρριψις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Π. Τρεμπέλα Ὑπόμνημα εἰς τό κατά Ἰωάννην σελ. 565). Ἡ ἀπιστία καί ἡ ἀθεΐα πάντοτε, καί ἰδιαιτέρως στίς ἡμέρες μας, γίνεται περισσότερο προκλητική καί ἐπιθετική, ὄρα: Θεατρικά καί Τηλεοπτικά ἔργα περιορισμός χειροτονίας, Ἐκκλησιαστική Παιδεία, Περιουσία, ἀναστολή ναοδομίας, δραστική περικοπή καί ἀπειλή διακοπῆς τῆς μισθοδοσίας τοῦ Ἱεροῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου κ.λπ. αὐτή τήν ἁμαρτία θά τήν ἀφήσωμε ἀνεξέλεγκτη; ἀσφαλῶς τό διακονεῖν τραπέζαις εἶναι ἐντολή ἀγιογραφική καί ἀνάγκη ἐποχιακή, ὅμως ἡ διακονία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἔχει προτεραιότητα καί ἀποστολικότητα πού τήν διετήρησαν οἱ ἀποστολοὶ Ἡ ΙΣΙ ἀσχολεῖται μέ «τόν ἔλεον», ὑπάρχει ὅμως καί ἡ κρίσις στά βαρύτερα τοῦ νόμου, πού δέν πρέπει νά παρεκκλίνουμε.

Καί τήν κρίσιν καί τόν ἔλεγον τόν ἐννοῶ καί τόν προτείνω ὑπό τήν διπλήν κατεύθυνσιν αὐτοέλεγχος καί αὐτοκριτικῆ καί κατόπιν ἔλεγχος τοῦ κόσμου. Ἄς συνδυάσωμε λοιπόν τήν κρίσιν καί τόν ἔλεον τήν κρίσιν καί τόν ἔλεγον κατά τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀπιστίας καί τόν ἔλεον ὑπέρ τῆς πτωχείας. Εἶναι εὐαγγελική ἐπιταγή.

Ἡ Ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐποχή τῶν μνημονίων

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Χρυσοστόμου

(Εἰσήγηση στήν Τακτική Σύνοδο τῆς Ι.Σ.Ι., 2.10.2012)

Α΄

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀδελφοί

Τήν ὥρα πού ἀνετέθη ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο στήν ἐλαχιστότητά μου ἡ ἀνάπτυξη τοῦ θέματος, «Ἡ ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐποχή τῶν μνημονίων», ἐνώπιον τοῦ σεπτοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας, αἰσθάνθηκα ὄντως μέγα πνευματικό βάρος ἔναντι ὄλων ὑμῶν, καθ' ὅσον γνωρίζω ὅτι ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς διακατεχόμεθα, ἀπό τήν συνείδηση τῆς εὐθύνης γιά τήν ἐπιτέλεση τοῦ ἱεροῦ μας χρέους ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων, πάντοτε, ἰδιαίτερος σήμερα, στήν δύσκολη ἐποχή πού ζοῦμε καί στούς ἀπνευματίστους καιρούς πού διερχόμεθα.

Αἰσθάνθηκα ὁμως καί τήν ἀνάγκη νά ὑπακούσω στήν ἐντολή, προκειμένου νά συνεισφέρω στήν ὅλη προσπάθεια τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας καί νά καταθέσω σκέψεις τινάς, οἱ ὁποῖες θά δώσουν τήν εὐκαιρία καί τό ἔναυσμα γιά ἕνα γόνιμο διάλογο πρός ἐξεύρεση προσφόρων λύσεων στά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζομε, ὡς Ἐκκλησία, στούς χαλεπούς καιρούς μας.

Μακαριώτατε, Ἅγιοι Ἀδελφοί, σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας γιά τήν τιμή στό πρόσωπό μου.

Ὁ τίτλος εἶναι προκλητικός, ὡς εὐστοχα εἰπώθηκε ἐν Συνόδῳ, κατ' ἀρχήν. Ἀλλά ἡ Ἐκκλησία ἤδη εὐρίσκεται στήν πρόκληση νά σταθῇ καί στέκεται αὐτή τήν στιγμή ἀπέναντι στήν κρίση καί τά μνημόνια, τά ὁποῖα τόσο συνεζητήθησαν, ἐπροβλημάτισαν, ἀναστάτωσαν, ἀπεγοήτευσαν καί συνελόντι εἰπεῖν, ἔθεσαν σέ δεινή περιπέτεια τόν Λαό μας.

Δέν εἶναι πρωτόγνωρη ἡ κατάσταση αὐτή γιά τήν Ἐκκλησία. Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἡ Ἐκ-

κλησία βρίσκεται ἐνώπιον τέτοιων καί τόσο μεγάλων δυσκολιῶν.

Σέ ἐποχές καί περιόδους μεγάλων δοκιμασιῶν ἀναδεικνύεται περισσότερο ἡ λαμπρότης τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μέ τήν ἔννοια τῆς κοσμικῆς, τῆς θεατῆς δόξας, ἀλλά ὑπό τήν ἐποψη τῆς θυσιαστικῆς προσφορᾶς, ἀφοῦ μόνο αὐτή ἔχει τήν δυνατότητα, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, νά δώσει στήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα οὐράνια σημασιολόγηση καί κῦρος ἀθανασίας.

Σέ τέτοιες ἐποχές ἀποδεικνύεται ὅτι μόνο ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νά ἀπελευθερώσῃ δυνάμεις πού ὡς πλήμμουρα ζωῆς, μέσα ἀπό τούς κρουνοὺς τῆς ἀγάπης, θεραπεύουν τίς ψυχικῆς καί σωματικῆς ἀνάγκες καί ἐπουλώνουν τίς ἐπώδυνες πληγές τῶν ἀνθρώπων. Ἡ τωρινή κρίση εἶναι πρωτίστως ἠθική καί πνευματική, πού ὀδηγεῖ σέ κοινωνικοπολιτική καί οἰκονομική. (Ἵπερκατανάλωση, ὑλοζωισμός, ἀπληστία, ἐγωισμός, ἐπίδειξη, πλεῖστα πάθη, δυσαναλογία μεταξύ παραγωγῆς καί κατανάλωσης, διεκδίκηση ἀυθαιρέτων δικαιωμάτων καί παραμέληση ὑποχρεώσεων καί καθηκόντων, ἔλλειψη κοινωνικῆς εὐθύνης καί συνοχῆς, ἐκκοσμίκευση πού ὀδηγεῖ στήν ἀπουσία στόχων καί νοήματος τῆς ζωῆς καί στήν ἔλλειψη ἐλπίδος, ὑποτίμηση τῆς ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας, ὡς προϋπόθεση τῆς ἀντιμετώπισης τῆς ἐξωτερικῆς δουλείας πού δημιουργεῖ ἡ οἰκονομική καί κοινωνική κρίση, ὑποταγή τῆς πολιτικῆς στήν οἰκονομία, καί κυρίως ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τόν Θεό, μᾶς ὠδήγησαν μέχρις ἐδῶ).

Ὅλοι πιστεύουν-πιστεύομε ὅτι τά μνημόνια εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν τελευταίων καταστάσεων, ὅπως διεμορφώθησαν μετά ἀπό τό ὀλοκληρωτικό γκρέμισμα τῶν ἀξιῶν σ' αὐτό τόν τόπο, τό ξεθεμέλιωμα τῶν βάσεων ἐπί τῶν ὁποίων ἐρείδετο τό οἰκοδόμημα.

“Όμως, τά μνημόνια, χρόνια τώρα, έτοιμάζονταν σέ συνεργασία ήμετέρων καί ξένων, ώστε νά αφαιρεθῆ κάθε ικμάδα ἀπό αὐτόν τόν τόπο καί τόν Λαό μας. Ἔχουν σκοτεινὸ παρελθόν καί κυοφορήθηκαν πρὸς «ἐξυπηρέτηση» τῆς παγκοσμιοποίησης.

Ἡ κατάσταση στήν χώρα μας χειροτερεύει ἀπὸ τὸ 1980. Τὸ δημόσιο χρέος ἀπὸ τότε ἀπογειώνεται. Αὐτὸ ὀφείλεται στήν ἀδυναμία τοῦ κράτους νά φορολογήσῃ μὲ ἀποτελεσματικὸ καί στοιχειωδῶς δίκαιο τρόπο, ἀλλὰ καί σέ ἄλλες πολλές αἰτίες πού δέν εἶναι τῆς παρουσίας, νά ἀναφέρωμε. Στό τέλος τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μνημονίου, λένε οἱ εἰδικοί, τὸ δημόσιο χρέος θά ἐγγίξῃ τὸ 167% τοῦ Ἀκαθαρίστου Ἐθνικοῦ Προϊόντος (ΑΕΠ).

Ἔτσι λοιπόν, ἐφθάσαμε στήν δεινὴ κατάσταση πού ἔχει περιέλθει ἡ χώρα μας καί στήν φρικτὴ ἀπελπισία τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία ὡς ἓνα ἀπαισιό νεφος ἐπικάθησε πάνω στὰ κεφάλια μας.

Καθημερινῶς, ὁ τύπος, τά ΜΜΕ γενικῶς, βομβαρδίζουν τοὺς πάντες μὲ ἀπαισιοδοξία, καταστροφολογικὰ μηνύματα καί ἐπιτείνουν τὴν δεινὴ συμφορὰ πού πλήττει τὴν Πατρίδα μας¹.

Β'

Τὸ ποίμνιό μας

καί ἡ κατάσταση στήν ὁποία εὐρίσκεται

Δέν θά ἀναφερθῶ στό πόσους ποιμαίνομε. Γνωρίζομε ὅτι τὸ 96% στήν χώρα μας εἶναι Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι. Τὸ πόσοι βιώνουν αὐτὴ τὴν ιδιότητα, μᾶς ἔχει ὄλους, πιστεύω, πνευματικὰ καί ποιμαντικὰ ἀπασχολήσει.

Ποιμαίνομε Ἕλληνες Ὀρθόδοξους, ἀλλὰ στίς μεγαλουπόλεις καί Ὀρθόδοξους, μὲ καταγωγή ἀπὸ ἄλλες χώρες πού βρέθηκαν στήν Ἑλλάδα γιὰ βιοποριστικούς ἢ ἄλλους λόγους, καί ὅπως θά ἴδωμε παρακάτω, ποιμαίνομε ἐπίσης, μιά χώρα πού ἔχει πρὸ πολλοῦ εἰσέλθει στὸν χώρο τῆς πολυπολιτισμικότητας καί τῆς φιλοξενίας ἀνθρώπων πού ἀνήκουν σέ ἄλλα δόγματα καί θρησκευματα, μὲ ὅλες τίς θετικές καί ἀρνητικές ἐπιπτώσεις γιὰ τὸν τόπο μας, μὲ ὄλους τοὺς ἐπηρεασμούς πού ὑφίστάμεθα ὡς χώρα καί ὡς πρόσωπα. Ποιμαίνομε ἀκόμα μιά χώρα τῆς ὁποίας ἡ ὑπαιθρος, ἡ ὁποία ἔσφυζε κάποτε ἀπὸ ζοῆ, τώρα στίς περισσότερες περιοχὲς ἔχει συρρικνωθῆ καί ἐρημώσει.

Τὸ ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας μας ἀντιμετωπίζει πνευματικὰ προβλήματα, ἀλλὰ καί προβλήματα πλέον ἐπιβίωσης, ἀφοῦ συνεχῶς τοῦ ἀφαιρεῖται ἡ δυνατότητα νά ἔχη τά ἀπαραίτητα, ἐξ αἰτίας τῶν δυσβάστακτων μέτρων, τά ὁποία τοῦ ἐπιβάλλουν οἱ δανειστές, πιέζοντας τὴν ἐκάστοτε Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση.

Ἡ κατάσταση κάθε ἡμέρα διαγράφεται καί ζοφερότερη.

Ἡ ἀνεργία καί ἡ φτώχεια μαστίζουν τὴν χώρα καί δυσκολεύουν τὸν Λαό μας, ἀφοῦ στερεῖται βασικῶν ἀγαθῶν γιὰ τὴν ἐπιβίωσή του.

Στοιχεῖα, ἀνησυχητικὰ ἢ μᾶλλον συγκλονιστικὰ, γιὰ τὴν κοινωνικὴ κατάσταση στήν Ἑλλάδα τὴν ἐποχὴ τῶν μνημονίων ἔδωσε ἡ Κομισιὸν στήν τριμηνιαία ἔκθεσή της.

Κάτω ἀπὸ τὸ ὄριο τῆς φτώχειας ζεῖ πλέον τὸ 68% τῶν Ἑλλήνων, ἐνῶ μέσα στοῦ πρώτου τρίμηνου τοῦ 2012 χάθηκαν 400.000 θέσεις ἐργασίας καί οἱ ἀνεργοὶ αὐξήθηκαν κατὰ 8,7% σέ σχέση μὲ τὸ ἀντίστοιχο διάστημα τοῦ 2011. Οἱ ἀνεργοὶ ἀνέρχονται στήν Ἑλλάδα πάνω ἀπὸ 1.000.000. Τὸ συνολικὸ ποσοστὸ ἀνέργων ἔχει ξεπεράσει τὸ 22,5%. Οἱ ἄστεγοι αὐξήθηκαν κατὰ 25% τὸ 2011 σέ σχέση μὲ τὸ 2009.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπισημαίνει ὅτι ἡ Ἑλλάδα συγκαταλέγεται στήν ομάδα τῶν χωρῶν, στίς ὁποῖες ἀναμένεται ἐπιδείνωση τῆς ἀπασχόλησης τὸ δεύτερο ἔξάμηνο τοῦ 2012 καί στὸν τομέα τῶν κατασκευῶν.

Οἱ προβλέψεις τῶν Εὐρωπαϊῶν ἐξακολουθοῦν νά εἶναι ἀπαισιόδοξες καί ὄλοι ἐκτιμοῦν ὅτι τά παραπάνω ποσοστὰ θά αὐξηθοῦν!

Τὸ ποσοστὸ φτώχειας, θά φτάσῃ τὸ 75% ἢ καί 80%, ἡ ἀνεργία (μὲ ἐπίσημα στοιχεῖα) θά ξεπεράσῃ τὸ 25%.

Μιλᾶμε, λοιπόν, γιὰ μιά τραγικὴ κατάσταση ἀπὸ πλευρᾶς οἰκονομίας.

Ἔτσι τὸ χειρότερο εἶναι ἄλλο.

Αὐτὸς ὁ Λαός πού μαστίζεται, τώρα ἀπὸ αὐτὴ τὴν κρίση καί βρίσκεται σέ ἀπόγνωση, ἔχει πρὸ πολλοῦ χτυπηθῆ ἀλύπητα καί στὸν πνευματικὸ τομέα. Ἔχει χάσει τά πνευματικὰ του ἐρείσματα. Τὸν ἀπέκοψαν ἀπὸ τίς ρίζες του, τὸν ἀποξένωσαν ἀπὸ τὴν παράδοσή του. Διέλυσαν τοὺς θεσμούς πού τοῦ ἔδιναν ἀντοχή, ὥστε νά ξεπερνᾶ τὴν κρίση.

σκολίες. Δηλητηρίασαν τήν ψυχή του μέ τό μῖσος ἐναντίον τῆς μητρός καί τροφοῦ του, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δηλαδή. Τόν ἔριξαν μέ σύστημα καί μεθοδικότητα στήν ψεύτικη εὐμάρεια. Τόν ἔπεισαν μέ ψέματα, ὅτι ἡ εὐτυχία ἐξαρτᾶται ἀπό τά κοσμικά πράγματα, καί ὅτι σημασία γιά τήν ζωή του ἔχει τό δόγμα: «Φάγωμεν, πίωμεν αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν». Ἔτσι λαβωμένος, ἢ καλύτερα ἐξουθενωμένος πνευματικά, ξένος ἀπό τίς ζεῖδωρες πηγές πού τόν τροφοδότησαν τόσους αἰῶνες, βασανίζεται νά ξεπεράσῃ τήν κρίση, ἐνῶ στόν τράχηλό του προστίθενται κάθε ἡμέρα καινούργιες ἀλυσίδες.

Τά ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς πιέσεως εἶναι πολύ ἀσχημα. Ἀναφέρομε ἐνδεικτικά τά παρακάτω:

1. *Ἡ δυσκολία ἀντιμετώπισεως τῶν βασικῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς.* Ἡ εὐμάρεια τήν ὁποία ζήσαμε πρό τῆς κρίσεως, ἦταν μιά ψεύτικη κατάσταση, μιά «φούσκα», ὅπως ἔχει εὐστόχως χαρακτηρησθῆ, ἓνα μεγάλο ψέμα, τό ὁποῖο ἐπέτρεψε στούς Ἕλληνες νά κάνουν πολλά ἀνοίγματα (δάνεια κ.λπ.), μέ ἀποτέλεσμα νά μή δύνανται πλέον νά τά ἀποπληρώσουν.

2. *Ἡ ἀπόγνωση,* ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν δυσκολιῶν. Ἡ κατάσταση εἶναι ἀνησυχητική, ἢ καλύτερα, θά ἡδυνάμεθα νά εἴπωμε, ἀπογοητευτική. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν καταστήσει, ζαλισμένο κοπάδι, καί περπατοῦν στούς δρόμους, ὡς νυχτωμένοι στρατοκόποι ἀποσταμένων καί σβησμένων ἐλπίδων.

3. *Τά ἀπονενομημένα διαβήματα τῶν ἀπελπισμένων ἀνθρώπων* ἐξ αἰτίας τῆς ἀνεργίας, τῆς φτώχειας καί τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας, εἶναι πλέον καθημερινότης.

Πρωτοφανῆ ποσοστά κατάθλιψης καί αὐτοκτονικῶν τάσεων διαπιστώνονται στήν Ἑλληνική κοινωνία, καθῶς τό ἄγχος, ἡ ἀγωνία καί ἡ οἰκονομική δυσπραγία ἐξωθοῦν μεγάλη μερίδα πολιτῶν στήν ἀπόγνωση καί τήν αὐτοκαταστροφή. Δυστυχῶς οἱ ἀριθμοί μιλοῦν ἀπό μόνοι τους. Οἱ αὐτοκτονίες ἔχουν αὐξηθῆ κατά 22% τήν διετία 2009-2011, καί τά αἰτήματα ἀπό ἀνθρώπους πού ἀντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα αὐτή τήν περίοδο, πρός τίς ὑποστηρικτικές ὁμάδες, ἔχουν αὐξηθῆ κατά 20-30%, ἐπεσήμαναν κατά τήν διάρκεια συνέντευξης τύπου, ἐιδικοί ἐπιστήμονες μέ ἀφορμή

τό 38^ο Πανελλήνιο ἐτήσιο ἰατρικό Συνέδριο πού ἔγινε στήν Ἀθήνα.

«Ἡ μείωση τοῦ εισοδήματος, ἡ ἀνεργία, ἡ οἰκονομική δυσχέρεια εἶναι βέβαιο ὅτι ἀποτελοῦν παράγοντες κινδύνου γιά τήν ἐκδήλωση καταθλιπτικῆς συμπτωματολογίας» (Ἐλευθέριος Λύκουρας, Διευθυντής Ψυχιατρικῆς Κλινικῆς τοῦ Νοσοκομείου «Ἀττικόν»). Ἐμεῖς προσθέτομε καί ἡ πνευματική κατάπτωση καί πενία.

Ὁ φόβος, ἡ ἀνασφάλεια, ἡ ἀβεβαιότητα γιά τό μέλλον, ὀδηγοῦν τά παιδιά, τούς ἐφήβους, σέ κατάθλιψη, ἀφοῦ βιώνουν μέ τόν ἴδιο τρόπο τό ἄγχος τῶν γονιῶν τους ἀπό τήν οἰκονομική ἀνέχεια.

Ἐπίσης παρατηρεῖται τό φαινόμενο τῶν ἐξαρτήσεων ἀπό τό ἀλκοόλ καί τά ναρκωτικά καί ἀναμένεται, κατά τούς ἐιδικούς, αὐξηση καί αὐτοῦ τοῦ φαινομένου.

«Ἡ οἰκονομική κρίση πού ζοῦμε σέ πολλές χῶρες τοῦ κόσμου, καί ἰδιαίτερα ἐμεῖς στό Νότο τῆς Εὐρώπης, ἔχει ὀδηγήσει ἑκατομμύρια ἀνθρώπων σέ κατάθλιψη καί συχνά σέ ἀπόγνωση. Σήμερα ὅλο καί περισσότερο συνειδητοποιεῖται ὅτι ἡ οἰκονομική κρίση εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς γενικώτερης κοινωνικῆς κρίσεως, μιᾶς κρίσεως ἀξιών. Ἀπό κοινωνία ἐλευθέρων προσώπων, φθάσαμε στό σημεῖο ὀλόκληροι Λαοί νά γίνονται ὑποψήφιοι δοῦλοι ἀπροσώπων ὁμάδων...» (Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος).

4. *Ἡ Μετανάστευση.* Τά μνημόνια ἐγέννησαν καί τό νέο μεταναστευτικό ζήτημα, ὑπό τήν ἔννοια, ὅτι ἀναγκάζονται πολλά παιδιά μας νά ξεριτεύονται προκειμένου νά βροῦν ἐργασία καί τρόπους ἀντιμετώπισης τῆς ζωῆς. Ξαναζοῦμε σκηνές τῆς δεκαετίας τοῦ 60. Ἐμεῖς τοῦλάχιστον οἱ ὄρειοί Πελοποννήσιοι ἔχομε ἀκόμα στά αὐτιά μας τόν θρῆνο τῶν μανάδων πού ἀποχωρίζονταν τά παιδιά τους, ὅταν ἐφευγαν γιά τά ξένα.

Οἱ στατιστικές εἶναι ἀνησυχητικές. Τό 2012 ἀπό τήν ἐπαρχία μας (Πάτρα καί εὐρύτερη περιοχή), πολλοί νέοι ἐφυγαν γιά τήν Αὐστραλία καί γιά τήν Γερμανία. Οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς πέρασαν ἀπό τό Γραφεῖο μας, γιά νά ζητήσουν τήν μεσολάβησή μας, στίς Ἐκκλησίες τῶν χωρῶν αὐτῶν, ὥστε νά τύχουν μιᾶς πρώτης βοήθειας. Ἡ Ἑλλάδα αὐτήν τήν στιγμή χάνει τούς νέους καί παραγωγικούς πολίτες. Ὑπάρχει ἄμεσος κίνδυνος πλέον

για στασιμότητα στην πατρίδα μας. Ὁ ἐνεργός πληθυσμός τῆς χώρας, τό ἔμψυχο δυναμικό, συνεχῶς μειώνεται. Δυστυχῶς δημιουργεῖται ἕνα κενό, τό ὁποῖο θά καλυφθῆ μοιραῖα καί ἀπό ξένους, δηλωμένους ἢ παρανόμους μετανάστες, οἱ ὁποῖοι φτάνουν στήν Πατρίδα μας μέ τόν κίνδυνο πρό τῶν πυλῶν γιά ἀλλοίωση τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας.

Τό πολύ μεγάλο ζήτημα, πού ἀποτελεῖ ἐθνικό ἀγκάθι καί πού ὀνομάζεται ὑπογεννητικότητα, σέ συνδυασμό μέ τήν μετανάστευση τοῦ ἐνεργοῦ νεανικοῦ δυναμικοῦ τῆς χώρας, θά δημιουργήσῃ στήν συνέχεια τεράστια προβλήματα στήν Ἑλλάδα.

Σύμφωνα μέ μελέτη τοῦ Τμήματος Κοινωνικῆς Πολιτικῆς στό Πάντειο Πανεπιστήμιο τό ποσοστό τῶν νέων πού ζητοῦν ἐργασία μέ προοπτική τό ἐξωτερικό, ἐγγίζει τό 43% στίς ἡλικίες 15-24 ἐτῶν, ἐνῶ ὁ ἀντίστοιχος δείκτης ἀνεργίας στήν Γαλλία σέ ἡλικία κάτω τῶν 24 ἀνέρχεται μόνο στό 22%, (σέ σύγκριση μέ τήν χώρα μας).

Βάσει τῆς ἴδιας μελέτης, 1 στούς 2 κάτω τῶν 29 ἐτῶν στήν Ἑλλάδα εἶναι ἀνεργος. Ἀπό τό 2008 μέχρι σήμερα ἔχουν μεταναστεύσει πάνω ἀπό 50.000 νέοι ἄνθρωποι².

Ὅμως δέν θέ παραλείψω καί τήν ἄλλη διάσταση τοῦ προβλήματος πού ἀκούει στό ὄνομα «Παράνομη Μετανάστευση», ἢ «Λαθρομετανάστευση», καί ἡ ὁποία διάσταση ἀποτελεῖ μιὰ «ὠρολογιακή», ἄκρως ἐπικίνδυνη, βόμβα γιά τήν χώρα μας. Σέ κάποιες περιοχές καί Μητροπόλεις, ὅπως εἶναι ἡ Πάτρα, ἔχομε βιώσει τήν τραγικότητα αὐτῆς τῆς καταστάσεως, μέ τίς ὅποιες, συγκλονιστικές, ἀνθρώπινες, ἢ ἄλλες διαστάσεις της.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νά θίξω ἐν ὀλίγοις τό θέμα αὐτό. Τώρα πού ἀντιμετωπίζομε, ὡς Λαός, τεράστιες δυσκολίες, θεωρεῖται ἀπό τόν κόσμο ὡς ἕνα ἐπιπλέον βῆρος ἢ παρουσία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. «Τώρα πού δέν ἔχομε ἐμεῖς νά ζήσωμε, σεῖς θά φροντίζετε καί τούς ξένους;», μοῦ λένε κάποιοι στήν Ἐπαρχία μου.

Γιά ἐμᾶς, γιά τήν Ἐκκλησία δηλαδή, τό θέμα αὐτό ἔχει πολύ μεγάλο βάθος, ἀφοῦ σχετίζεται ἄμεσα μέ τήν ποιμαντική μας διακονία. Ἐνώπιόν μας ἔχομε εἰκόνες Θεοῦ, καί καλούμεθα νά συμπεριφερθοῦμε ὡς ἄνθρωποι Θεοῦ, προσφέροντες ὅ,τι εἶναι δυνατόν στίς δυστυχισμένες αὐτές ὑπάρ-

ξεις, πού ἔφθασαν ἐδῶ μέ τσακισμένες τίς ψυχές καί τά ὄνειρα. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν, ἐξαθλιωμένοι καθῶς φτάνουν στόν τόπο μας, δέν διαθέτουν ἰσχυρές ἀντιστάσεις, δέν ἔχουν ἠθικές ἀρχές καί ἀξίες, γιατί δέν ἔζησαν σέ κατάλληλα περιβάλλοντα καί κατάλληλες συνθήκες. Ὅμως ἐμεῖς δέν εἶναι δυνατόν νά ἀρνηθοῦμε τήν χριστιανική μας ιδιότητα.

Πολλά εἶναι ὄντως καί μεγάλα τά προβλήματα ἕνεκα αὐτῆς τῆς καταστάσεως στή χώρα μας. Ἐνα καρᾶβι χωράει καί ἀντέχει συγκεκριμένο ἀριθμό ἀνθρώπων. Σέ ἀντίθετη περίπτωση βουλιάζει. Ὁ λαός καθημερινά τό φωνάζει καί ἐμεῖς τό ἐπισημαίνομε στήν πολιτεία, γιατί ἀγαπᾶμε αὐτούς τούς ἀνθρώπους. Αὐτό τό καρᾶβι, πού λέγεται Ἑλλάδα, δέν θά ἀντέξῃ ἄλλο. Οὔτε καί οἱ ἀδελφοί μας αὐτοί θά μπορέσουν πλέον νά οἰκονομηθοῦν³.

Ἡ τραγική κατάσταση στήν ὁποία εὐρίσκονται, οἱ ἀδελφοί μας μετανάστες αὐτῆς τῆς κατηγορίας, μᾶς ὑποχρεώνει νά ὑψώσωμε φωνή διαμαρτυρίας πρὸς κάθε κατεύθυνση γιά τήν ἐκμετάλλευση, γιά τό δουλεμπόριο, καί νά ἀπαιτήσωμε ἀπό τήν Ἑλληνική Πολιτεία σέ συνεργασία μέ τούς διεθνεῖς ὀργανισμούς, νά μεριμνήσῃ γιά τήν περιστολή τοῦ προβλήματος.

Ἀκόμη, νά γνωστοποιήσωμε πρὸς τίς ἀνθρωπιστικές Ἑλληνικές καί Διεθνεῖς Ὄργανώσεις τοῦ κόσμου, ὅτι πολλά ἀπό τά παιδιά πού φτάνουν ὅπως-ὅπως μέχρι ἐδῶ, ὅσα σωθοῦν ἀπό πνιγμούς καί ἄλλα δεινά, ἢ ἀργοπεθαίνουν, ἢ τυγχάνουν ἐκμετάλλευσης σεξουαλικῆς, ἢ γίνονται βαποράκια κ.ο.κ.⁴.

Γ'

Τί δέον γενέσθαι

1. Πνευματική στήριξη

Αὐτός ὁ Λαός χρειάζεται στήριγματα πνευματικά, χρειάζεται ἀγάπη, ἐλπίδα, νόημα ζωῆς... Τώρα εἶναι ἡ ὥρα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό, εὐτυχῶς, τό ἔχουν κατανοήσει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, διότι ἡ μόνη ἀπαντοχή τους, ὁ μόνος χῶρος πού τούς ἀπέμεινε, ἡ μόνη δύναμη ἡ ὁποία στέκεται δίπλα τους καί προσπαθεῖ νά τούς παράσῃ ἀναψυχή, μέ τήν διττή ἔννοια τοῦ ὄρου, ψυχική, πνευματική δηλαδή, ἀλλά καί ὕλική, εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει καί βιώνει τήν ἀλήθεια, ὅτι «ὁ ἄνθρωπος

είναι μικτός προσκυνητής, ἐπόπτης τῆς ὀρωμένης κτίσεως καὶ μύστης τῆς νοουμένης» (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος).

Καὶ βέβαια καλῶς πράττομε προσφέροντες ὅ,τι εἶναι δυνατόν, καὶ κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο, σέ ὑλικά ἀγαθὰ, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι, ἐξαντλοῦντες τὰ ὅρια τῶν δυνατοτήτων μας καὶ «στίβοντες» πολλάκις καὶ αὐτὰ τὰ ράσα μας, διότι αὐτό ἐπιτάσσει τὸ καθήκον μας, ἀλλὰ αὐτό εἶναι τὸ ἕνα μέρος. Καὶ οἱ γυναικωνίτες τῶν Ναῶν μας, ὡς εἶπε εὐστοχα κάποιος Ἱερεὺς, ἔχουν μετατραπῆ σέ «Super Market» γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν οἱ ἀνάγκες τῶν συνανθρώπων μας.

α. Τὸ πρόωτιστο μέλημά μας, εἶναι νὰ στηρίξωμε πνευματικά τὸν ἄνθρωπο, νὰ τοῦ δώσωμε ἐλπίδα, δύναμη καὶ παρηγορία. Ἡ Ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ καὶ οἱ δεκαπέντε ἡμέρες πρὸ τῆς ὡς εἴρηται ἑορτῆς, μᾶς ἐβεβαίωσαν ὅτι ὁ Λαὸς πλέον μόνο τὴν Ἐκκλησία ἐμπιστεύεται. Ἔχει δίκιο ὁ Λαὸς, διότι οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία, φιλόστοργος μᾶνα ὑπάρχουσα, ἐπρόδωσε τὰ παιδιὰ τῆς, ἀλλὰ προκινδύνευσε γιὰ τὴν χαρὰ τους καὶ γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν ὁποίων προβλημάτων τους. Προέβαλλε πάντοτε τὸν Παράκλητον, ὁ ὁποῖος ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὴν Παραμυθίαν πάσης ψυχῆς, θλιβομένης καὶ καταπονουμένης, τὴν πανσεβάσμια μορφὴ, τῆς Παμμακαρίστου Παναγίας μας, ἡ ὁποία μέ τὸ γλυκύ της καὶ παρήγορο βλέμμα, ἀγκαλιάζει στοργικά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Τὰ παρακλητικά-παραμυθητικά κείμενα τῶν Ἁγίων Πατέρων, εἶναι μέγα βάλσαμο καὶ μέγας ἐπιστηριγμός. Μερικά ἀπὸ αὐτὰ κυριολεκτικά συγκλονίζουν τὴν ψυχὴν. Αὐτὰ τὰ κείμενα εἶναι πραγματικοὶ θησαυροὶ καὶ δυστυχῶς δὲν τὰ γνωρίζει ὁ κόσμος. Ἀναφέρομε ἐνδεικτικά ἀπὸ τὰ κείμενα τοῦ Ἱεροῦ Χρυσόστομου, τὰ ἑξῆς: (Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος βάζει στό στόμα τοῦ Κυρίου, λόγους ἀγάπης πατριῆς) «Ἐγὼ πατήρ, ἐγὼ ἀδελφός, ἐγὼ Νυμφίος, ἐγὼ οἰκία, ἐγὼ τροφεύς, ἐγὼ ἱμάτιον, ἐγὼ ρίζα, ἐγὼ θεμέλιον. Πᾶν ὅπερ ἄν θέλης ἐγὼ. Μηδενὸς ἐν χρεῖα καταστής. Ἐγὼ δουλεύσω. Ἦλθον γὰρ διακονῆσαι, οὐ διακονηθῆναι. Ἐγὼ καὶ φίλος καὶ ξένος καὶ κεφαλή καὶ ἀδελφός καὶ μήτηρ. Πάντα ἐγὼ μόνον οἰκείως ἔχε πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ πένης διὰ σέ καὶ ἀλήτης διὰ σέ, ἐπὶ

σταυροῦ διὰ σέ, ἐπὶ τάφου διὰ σέ, ἄνω ὑπὲρ σοῦ ἐντυγχάνω τῷ Πατρὶ κάτω ὑπὲρ σοῦ πρεσβευτῆς παραγέγονα παρὰ τοῦ Πατρὸς. Πάντα μοι σὺ καὶ ἀδελφός καὶ συγκληρονόμος καὶ φίλος καὶ μέλος. Τί πλέον θέλεις; Τί τὸν φιλοῦντα ἀποστρέφει; Τί τῷ κόσμῳ κάμνεις; Τί εἰς πῖθον ἀντλεις τετριμένον; Τοῦτο γὰρ ἐστὶν εἰς τὸν παρόντα βίον πονεῖσθαι. Τί εἰς πῦρ ξαίνεις; Τί τῷ ἀέρι πυκτεύεις;» (Ἱωάννου Χρυσόστομου. Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ΟΣΤ' (76) Ὁμιλίας αὐτοῦ εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον 24, 16-31, ΕΠΕ τομ.12, σελ. 34).

Καὶ τὸ ἄλλο χωρίο, ἐξ ἴσου συγκλονιστικὸ ἀπὸ τὸν Ἱερό Χρυσόστομο «Διὰ σέ τὴν δόξαν ἐκένωσα, τὸν Πατέρα εἶασα καὶ πρὸς σέ ἦλθον τὸν μισοῦντα με καὶ ἀποστρεφόμενον καὶ οὐδέ ἀκοῦσαι βουλούμενον τὸ ὄνομά μου. Κατεδίωξα καὶ ἐπέδραμον, ἵνα σέ κατάσχω. Ἦνωσά με καὶ συνῆψα ἐμαυτῷ. Διὰ σέ ἐνεπτύσθην, διὰ σέ ἐροραπίσθην. Φάγε με, εἶπον, πίε με. Καὶ ἄνω σέ ἔχω καὶ κάτω συμπλέκομαι σοι. Οὐχ ἀπλῶς μίγνυμαι σοι, ἀλλὰ συμπλέκομαι, τρώγομαι, λεπτύνομαι κατὰ μικρόν, ἵνα πολλὴ ἢ ἀνάκρασις γένηται καὶ ἡ μίξις καὶ ἡ ἔνωσις.

β. Νὰ δώσωμε τὴν δυνατότητα νὰ βιώσῃ ὁ Λαὸς τὴν ἀλήθεια ὅτι «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος...» (Λουκ. δ' ,4). Δέν εἶναι τὸ χρῆμα, ὁ πλοῦτος, ἡ ὕλη, πού δίνουν νόημα στὴ ζωὴ. Οἱ ἀνέσεις ἀπεδείχθησαν τὸ ὄπιον τοῦ Λαοῦ. Ἡ οἰκονομία καὶ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ ὑπηρετοῦν τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος αὐτὰ.

γ. Νὰ ἐπισημάνωμε ὅτι στὴν κοινωνία μας κυριαρχήσαν, καὶ δυστυχῶς κυριαρχοῦν τὰ πάθη τῆς φιληδονίας, τῆς φιλοδοξίας, τῆς φιλαργυρίας καὶ τῆς ἀπανθρωπίας. Φτάσαμε ὡς ἐδῶ γιὰ τὴν πιστέψαμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι «ὅ,τι τρώει» (Φόνεμπαχ), καὶ κρεμαστήκαμε στὴν εὐμάρεια, μέσα ἀπὸ ἀψυχολόγητη ὑπερκατανάλωση πού βασιζόταν σέ «δανεικά».

Υἱοθετήσαμε τὸν δυτικὸν τρόπο ζωῆς, τοῦ νεοπλουτισμοῦ πού βασιζέται στὴν φιλαντία καὶ φιλαργυρία καὶ θαυμάσαμε τὸ προτεσταντικὸ ἠθικιστικὸ μοντέλο, ἀρνούμενοι τὴν ἀσκητικὴ πορεία ζωῆς πού προσφέρει ἡ Ὁρθοδοξία, μέσα ἀπὸ τὴν φιλοθεΐα καὶ τὴν φιλανθρωπία, τὸν πνευματικὸν πολιτισμὸν, τὴν ἀξίαν, τὰ πρότυπα, τὰ ἰδανικά.

δ. Ένα πολύ σοβαρό θέμα είναι ότι ο άνθρωπος ασχολείται πλέον με την καθημερινότητα, ενώ έχει λησμονήσει παντελώς το θέμα της υπέρβασης του θανάτου. Αυτή η απόθεση των υπαρξιακών ζητημάτων, μυστικά και άθόρυβα κατατρώγει τον άνθρωπο, χωρίς να το αντιλαμβάνεται.

Η τραγωδία του ανθρώπου, η οποία προέρχεται από τον φόβο του θανάτου, δεν διακόπτεται απλώς, αλλά διαλύεται και συντριβεται παταγωδώς και ο άνθρωπος απελευθερώνεται πλέον από τα δεσμά του θανάτου, όχι από την ένωση με γεώδη χαρακτηριστικά και κτιστές, εφήμερες προσπάθειες και διαστάσεις, αλλά μέσα από την ουσιαστική, αγαπητική, σωτήρια σχέση και κοινωνία με τον ένανθρωπήσαντα Θεό, ο οποίος απέθανε ως άνθρωπος επί του Σταυρού, κατήλθε μέχρις Άδου ταμείων, και ανέστη εκ νεκρών, συναναστήσας τον Άδάμ παγγενή, ως φιλάνθρωπος.

Νά δια φωτίσωμε και νά πείσωμε τους ανθρώπους, ότι η συντριβή του θανάτου πραγματοποιήθηκε με την Ανάσταση του Χριστού. Η Όρθοδοξη Έκκλησία και θεολογία βεβαιώνει τον άνθρωπο για την, διά της Αναστάσεως νίκη, μέσα από την βίωση της εν Χριστώ ελευθερίας και της αγάπης. «Εί δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ ἡ πίστις ὑμῶν» (Α΄ Κορ. ιε΄, 14).

Ο Ίησους Χριστός είναι ο Σωτήρ του κόσμου, όχι μόνο γιατί θυσιάστηκε πάνω στον Σταυρό, αλλά γιατί ανέστη εκ νεκρών, «θανάτω θάνατον πατήσας». Η Ρωμαιοκαθολική και Προτεσταντική Δύση είδε το πρόβλημα του κόσμου και θέλησε νά λύση τό φάσμα του θανάτου, θεωρώντας το ως ζήτημα απλώς ήθικό, παράβαση δηλαδή της έντολης του Θεού από τον άνθρωπο και τιμωρία του ανθρώπου από τον Θεό.

Είναι γνωστή η θεωρία του Ανσέλμου Καντερβουρίας περί ικανοποίησεως της Θείας Δικαιοσύνης. Έτσι, η Δύση έκανε τον Σταυρό τό επίκεντρο της πίστεως και της έκφράσεως της λατρείας. Η Όρθοδοξία προβάλλει και τονίζει την Ανάσταση, ως τό κέντρο της ζωής της Έκκλησίας, γιατί τό πρόβλημα των ανθρώπων δεν είναι απλώς ήθικό, αλλά οντολογικό. Είναι τό πρόβλημα δηλαδή της υπάρξεως του κόσμου. Η Ανάσταση έγινε δυνατή χάρι στην ένωση αδιαιρέτως και άσυγχύτως του

κτιστού με τό άκτιστο, χάρι στην ελευθερία και χάρι στην αγάπη, πού κάνουν τό κτιστό με τό άκτιστο μέσα άπ αυτή την ένότητα, νά μη χάνουν την έτερότητά τους, αλλά νά την έξασφαλίζουν, διατηρώντας την διαλεκτική τους σχέση.

Ο δυτικός τρόπος έκκοσμηκευμένης ζωής, με τά γνωστά επακόλουθα, πού έπηρεάζει την ζωή μας από τά κτίσματα, τίς άγιογραφίες και γενικώς μέχρι τίς τελευταίες λεπτομέρειες, πρέπει νά βοηθήσωμε νά νικήθῃ, και νά προχωρήσωμε με την σταυροαναστάσιμη εμπειρία της Αγίας μας Όρθοδόξου Έκκλησίας.

Πολλοί ψυχολόγοι και φιλόσοφοι θεωρούν η καλύτερα πιστεύουν ότι τό βαθύτερο άγχος είναι εκείνο του θανάτου.

Ο υπαρξιστής Kierkegaard (1813-1855) θεωρεί, ότι οί βαθύτατες υπαρξιακές άνησυχίες του ανθρώπου προέρχονται από την συνειδητοποίηση των άπραγματοποίητων δυνατοτήτων του ανθρώπου, και από την άδυναμία του νά νικήση την φθαρτότητα. Έτσι, ο άνθρωπος προσπαθεί νά λησμονήση τον θάνατο και όχι νά τον νικήση, νά τον υπερβῃ δηλαδή.

2. Υλική στήριξη

Έμεϊς δεν εγκαταλείπομε ποτέ, ούτε τό πράξαμε και ούτε θά τό πράξωμε στή συνέχεια, τό κύριο, τό βασικό έργο μας πού είναι η λύτρωση και η σωτηρία των ανθρώπων. Όμως δεν άρνούμεθα και την άλλη διάσταση του έργου μας, πού είναι η προσφορά, όχι μόνο στά μέλη της Έκκλησίας, αλλά και σέ όλους τους ανθρώπους, και η οποία προσφορά άφορᾶ στην άλλη υπόσταση του ανθρώπου, πού είναι η σωματική, η αίσθητή δηλαδή, η κάλυψη βασικών υλικών άναγκών της ζωής του.

Δέν είμαστε, βεβαίως, ένα ύπουργείο κοινωνικής προνοίας, ως θά μάς ήθελαν κάποιιοι, ούτε δυνάμεθα νά αναλάβωμε δυσβάστακτα οικονομικά βάρη εργαζόμενοι εις βάρος της πνευματικής μας άποστολής.

Ός Έκκλησία διαθέτομε την δύναμη ψυχής και την αγάπη για την επίτελεση αυτού του έργου, τό όποιο ονομάζεται φιλανθρωπικό, διότι δεν ενεργούμε ανεξάρτητα από τό όλο έργο της Έκκλησίας, άπαλύνοντας τον πόνο και θεραπεύοντας τίς

ανάγκες τῶν συνανθρώπων μας, ἀλλά σέ κοινωνία μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ὅπως βιώνεται αὐτή ἡ κοινωνία καί σχέση εὐχαριστιακά πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα. Ἡ διακονία μας, ἡ φιλανθρωπική εἶναι ἡ προέκταση τοῦ Εὐχαριστιακοῦ Δείπνου, εἶναι ἡ συνέχιση τῆς προσφορᾶς πρὸς τούς ἀδελφούς μας.

Βασική διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅτι εἴμαστε διαχειριστές καί ὄχι ιδιοκτῆτες τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, καί γι' αὐτό τονίζουν τήν ἀλληλοπεριχώρηση καί λειτουργική συνύπαρξη πλούσιων καί πτωχῶν. «Ἡ ἀγάπη ἔτεκεν τήν ἀκτημοσύνην, οὐχί ἡ ἀκτημοσύνη τήν ἀγάπην» (Ἱερός Χρυσόστομος).

Σχετικά μέ τό θέμα πού ἐξετάζουμε καταθέτομε τίς παρακάτω σκέψεις:

3. Ἀντιμετώπιση τῆς ἀνεργίας

α. Συνειδητοποίηση τῆς καταστάσεως. Φοβοῦμαι ὅτι δέν ἔχομε στήν Ἑλλάδα ἀντιληφθῆ τό μέγεθος τοῦ προβλήματος.

β. Μελέτη εἰς βάθος τοῦ προβλήματος. Αὐτό δέν ἔχει ἀπασχολήσει, ὅσο ἔπρεπε, οὔτε τούς κυβερνητικούς παράγοντας. Γίνονται οἱ διαπιστώσεις ἀλλά λείπει ἡ θεραπεία. (Σέ συνάντηση πού εἶχε ὁ Μακαριώτατος στό Μέγαρο Μαξίμου μέ τόν π. Πρωθυπουργό Λουκά Παπαδήμο καί κορυφαία στελέχη τῆς Κυβερνήσεως καί τῆς τοπικῆς Αυτοδιοικήσεως, καί στήν ὁποία εἶχα τήν τιμή νά τόν συνοδεύσω, ὅλα αὐτά καί ἀκόμη περισσότερο ἐτέθησαν ἐπί τῆς τραπέζης ἀπό τόν Προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐνῶ ἅπαντες παρεδέχθησαν τόν καταλυτικό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας μας πάντοτε, ἰδιαιτέρα στήν περίοδο τῶν μνημονίων).

Χρειαζεται.

- Ἀνθρωπιστικός προσανατολισμός. Κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντός μας εἶναι ὁ ἄνθρωπος.
- Σωστός ἐπαγγελματικός προσανατολισμός.
- Ἀξιοκρατία καί ἰσότητα στήν προσπάθεια εὕρεσης ἐργασίας.
- Καθολική ἀπαίτηση γιά ἀγῶνες, ὥστε νά ἐπιτευθοῦν τά παραπάνω.

γ. *Εἰδική συμβουλευτική ὑπηρεσία στίς Ἱερές Μητροπόλεις*, ἡ ὁποία πολλά θά μπορούσε νά προσφέρει, σέ συνεργασία μέ ἄλλους φορεῖς καί τοπικούς οικονομικούς παράγοντας.

(Ἡ Ὑπηρεσία αὐτή ἐνδεικτικά μπορεῖ νά βοηθήσῃ ἐκτός ἀπό τήν πνευματική στήριξη, ὡς ἑξῆς: Πῶς θά ἀποφύγουμε περιττά ἔξοδα.

Τί θά μπορούσα νά ἀξιοποιήσω ἀπό τά ὅσα ἔχω στή διάθεσή μου

Εἶναι ἀνάγκη νά μένω σέ τόσο μεγάλο σπίτι;

Ἀναζήτηση παντοῦ γιά ἐξεύρεση ἐργασίας.

Δέν ἔχω πλέον τήν πολυτέλεια νά διαλέξω).

δ. *Νά ἀνακαλύψωμε τήν κοινότητα καί νά καλλιεργήσωμε τήν ἀπόδοση τῆς ἀγροτικῆς μας οἰκονομίας*. Πρόκειται γιά δυνατότητες, πού παρέχει ἡ πραγματική οἰκονομία καί ὄχι ἡ οἰκονομία τοῦ Χρηματιστηρίου.

Ἡ βίαιη καί ἀλόγιστη ἐγκατάλειψη τῆς ὑπαίθρου, ἡ ἐσωτερική μετανάστευση, ἡ συγκέντρωση πληθυσμοῦ στίς πόλεις (ἀστυφιλία), ὁ ὕδροκεφαλισμός τῶν μεγαλουπόλεων, ἔσπασαν τούς κοινωνικούς ἰστούς καί μᾶς μετέτρεψαν σέ παθητικούς καί παγιδευμένους ἰδιῶτες-καταναλωτές.

Τώρα εἶναι ἐπικαίρο, ὅσο ποτέ τό σύνθημα, τό ὁποῖο μπορούμε νά χρησιμοποιήσωμε, «πίσω στό χωριό», γιά τούς νέους ἀνέργους πού ὀφείλουν νά ἀνακαλύψουν τήν ἀγροτική παραγωγή, μαζί μέ τήν ἰσορροπία φύσης, ἀνθρώπου καί περιβάλλοντος, ἀλλά καί τήν οικονομική ἀνεξαρτησία πού μπορεῖ ἀπό αὐτό νά προκύψῃ. Βεβαίως ἡ προσπάθεια αὐτή πρέπει νά συνοδεύεται καί μέ τήν συνδρομή τοῦ Κράτους, μέ τήν μορφή οικονομικῶν ἐπιχορηγήσεων, φορολογικῶν διευκολύνσεων κ.λπ. Οἱ παρεμβάσεις μας, ὡς πρὸς αὐτή τήν κατεύθυνση, θά εἶναι πολύ εὐεργετικές.

Ἡ Ἑλλάδα μπορεῖ νά ἀπαντήσῃ στήν οικονομική κρίση, ἂν δημιουργήσῃ ἕνα ἰσχυρό πλέγμα δραστηριοτήτων, τό ὁποῖο θά στηρίζεται στή γεωργία, κτηνοτροφία, ἀλιεία, δασοπονία σέ συνδυασμό μέ τούς τομεῖς τοῦ περιβάλλοντος, τῶν ἀνανεώσιμων πηγῶν ἐνεργείας, τῆς μεταποίησης ἀγροτικῶν προϊόντων καί τοῦ τουρισμοῦ. Ἐμεῖς μιλάμε καί γιά θρησκευτικές, προσκνηματικές, ἱερές ἀποδημίες. Μποροῦμε νά ἐργαστοῦμε ἀποδοτικά, πάνω στόν τομέα αὐτό.

Νά ἀναλάβωμε μέ ὑπευθυνότητα νά πείσωμε ὅτι μόνο ἕνας σακάτης δέν μπορεῖ νά δουλέψῃ, ὅτι στή γῆ μας δουλεύουν ξένοι καί ἐμεῖς πολλές φορές πίνουμε καφέ στούς καφενέδες ἀνέμελοι.

Δέν εΐμαστε άχροστοι. Έχομε μυαλό, χέρια, πόδια, μάτια. Άς ξεκινήσωμε λοιπόν τόν άγώνα. Ό κόσμος χρειάζεται εμπνευση. Νά στραφοΰμε στά δικά μας άποθέματα. (Μέ τόν όρο άποθέματα άναφερόμαστε στή βασική συστημική άρχή, ότι κάθε σύστημα διαθέτει όλα όσα χρειάζεται για τήν επίλυση τών προβλημάτων του και για νά έντοπίσωμε αυτά τά άποθέματα, δέν άρκει νά έστιάζωμε στά προβλήματα, αλλά στήν εύρεση τών άπαραιτήτων λύσεων. Καθηγητής Κωνσταντίνος Κωτσιόπουλος).

Νά στραφοΰν οί άνθρωποι σέ παραγωγικές δικές μας δραστηριότητες. (Εΐναι έντυπωσιακό τό γεγονός, ότι ή διάκριση πού κάνει ή Οικονομική Έπιστήμη μεταξύ παραγωγικών και μή παραγωγικών δραστηριοτήτων, έχει γίνει ήδη πολλούς αιώνες πριν, από τούς Πατέρας τής Έκκλησίας. Στίς πρώτες περιλαμβάνονται οί άγροτικές και μεταποιητικές έργασίες, ένω στίς δεύτερες όσες έχουν γνωρίσματα τήν ήδονιστική άπόλαυση, τήν σπατάλη, τήν επίδειξη του πλούτου μέ καταναλωτική μανία).

Βάσει τών άνωτέρω έχουν κατά μέγα μέρος δικιο, όσοι μιλοΰν σήμερα και για τεχνητή κρίση, κατευθυνόμενη δηλαδή κρίση στήν χώρα μας.

ε. *Συνεργασία Έκκλησίας - Πολιτείας*, άρμοδιών δηλαδή Υπουργείων, ώστε νά πληροφορούμεθα για τά προγράμματα του Όργανισμού Άπασχόλησης Έργατικού Δυναμικού, ως και για τά προγράμματα Κοινωφελούς Έργασίας και Κοινωνικής Έπιχειρηματικότητας. Κάποιες Μητροπόλεις άξιοποίησαν τήν δυνατότητα αυτή, πολύ έξυπνα και άποδοτικά.

Στό σημείο αυτό θά αναφέρωμε ότι σύμφωνα μέ τό άρθρο 1-52 τής Συνθήκης για τό Ευρωπαϊκό Σύνταγμα, «ή Ένωση σέβεται και δέν θίγει τό καθεστώς πού έχουν σύμφωνα μέ τό Έθνικό δικαιο οί Έκκλησίες». Ένω στήν παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, αναφέρεται: «Η Ένωση διατηρεΐ άνοικτό, διαφανή και τακτικό διάλογο μέ τίς Έκκλησίες..., άναγνωρίζοντας τήν ιδιαίτερη ταυτότητα και τήν συμβολή τους».

Βάσει του άρθρου αυτού, άναγνωρίζεται, έν προκειμένω, ή ιδιαίτερη ταυτότητα και συμβολή τής Όρθοδόξου Έκκλησίας στό κοινωνικό γίνεσθαι τής Έλληνικής συμμετοχικής Δημοκρατίας.

Μέ άλλα λόγια, τό κράτος όφείλει νά άναγνωρίζη και τήν οικονομική συνδρομή τής Έκκλησίας, και νά δέχεται τίς επενδυτικές της προτάσεις (λ.χ. φωτοβολταϊκά), προς όφελος του φιλανθρωπικού και κοινωνικού της έργου.

στ. *Ένημέρωση τών ύπευθύνων, για τήν πραγματική εικόνα*, ή όποία ύπάρχει στήν κοινωνία μας, στή Μητρόπολή μας.

Πολλάκις οί πολιτικοί άγνοοΰν, ή άκριβέστερα θέλουν νά άγνοοΰν, τήν πραγματικότητα. Έμεις έχουμε τά πραγματικά στοιχεία, γιατί άν ποιμαίνωμε σωστά τό Λαό μας, γνωρίζωμε τίς άνάγκες του.

Γνωρίζωμε τόν πολύ καλό ρόλο, πού έπαιξαν και παίζουν, και τίς πολύ θετικές ύπηρεσίες πού προσέφεραν και προσφέρουν Άρχιερείς, οί όποιοι έκμεταλλεύομενοι θετικώς τίς καλές γνωριμίες μέ ύψηλά ιστάμενα πρόσωπα, ή μέ άλλους παράγοντες, ένημέρωσαν για θέματα και ζητήματα τά όποια ήσαν παντελώς άγνωστα στους συνομιλητάς των. Άς άξιοποιήσωμε αυτή τήν δυνατότητα.

ζ. *Ψυχολογική πνευματική ύποστήριξη τών άνέργων*. Ένα σύμπτωμα τό όποιο αντιμετώπιζωμε όλοι μας στήν έξομολόγηση, αλλά και στίς κατ' ιδίαν συζητήσεις, εΐναι τό «σók» τών προσερχομένων νά άποθέσουν στήν μητέρα Έκκλησία τόν πόνο τους και τά προβλήματά τους. Χρειάζεται νηφαλιότης για νά αντιμετώπισωμε τήν κατάσταση. Άπαιτεΐται ύπομονή και ψυχραιμία. Πρέπει νά δώσωμε νόημα και μήνυμα ζωής. Αΐσοδοξία και έλπίδα. Δέν λύνονται όλα τά προβλήματα μέ τά ύλικά αγαθά. Δέν εΐμαστε άμοιροι όμοίων ή άκόμα και χειρότερων δυσκολιών. Τό ειλικρινές ένδιαφέρον τής Έκκλησίας στηρίζει τόν Λαό. (Έβοήθησε πολύ και ψυχικά, αλλά και ουσιαστικά ως προς τό άποτέλεσμα ή κίνηση Άρχιερέων νά άποστείλουν γράμματα στον τότε Υπουργό κ. Βενιζέλο σχετικά μέ τό χαράτσι τής ΔΕΗ. Τέτοιες ένέργειες έμψυχώνουν τόν Λαό μας. Έχουν γίνει, βέβαια και άλλες παρόμοιες ένέργειες).

Στό πλαίσιο αυτής τής ύποστηρικτικής δραστηριότητας εκ μέρους τής Έκκλησίας, δέν θά μπορούσε νά παραλειφθῆ,

4. *Η στήριξη του θεσμου της οικογενείας*

Πάντοτε ή οικογένεια άπεδείχθη ότι εΐναι ό σταθερός, ό άναντικατάστατος θεσμός τής κοινωνίας.

Είναι σέ θέση, νά απορροφήση όλους τούς κραδασμούς, οί όποιοι είναι γεννήματα τής άνεργίας, τής φτώχειας, του κοινωνικού αποκλεισμού. Μέσα στην οίκογένεια οί άνθρωποι μοιράζονται τήν ζωή, ανοίγονται ό ένας στον άλλο, άκουμπάει ό ένας στον άλλο:

Πώς όμως εμείς θά βοηθήσωμε τήν οίκογένεια;

Έπί του θέματος αυτού πολλές φορές έχει γίνει άναφορά καί έχουμε πληροφορήσει τόν Λαό μας. Η οίκογένεια χτυπήθηκε άλύπητα. Αυτό τό κύτταρο τής κοινωνίας μας, προσπάθησαν μέ μεθοδικότητα νά τό διαλύσουν καί δυστυχώς επέτυχαν πολλά. Έμεις αγωνιζόμεθα καί θά συνεχίσωμε νά εργαζόμεθα μέ όλες μας τίς δυνάμεις, ώστε νά στηρίζωμε πρωτίστως πνευματικά τόν θεσμό τής οίκογένειας, σύμφωνα μέ τά δικά μας Έλληνικά Όρθόδοξα πρότυπα καί τίς παραδόσεις μας. Παραπέμπομε όμως καί στά όσα άναφέρονται στό Δελτίο Τύπου τής Ίεράς Συνόδου τής 17.7.2012. Πετώντι καλάμω σημειώνωμε τά περί Βρεφονηπιακών Σταθμών, Σχολών Γονέων, καταρτισμού μελλονύμφων, οικονομικής στήριξης, κατά τό δυνατόν, μελλονύμφων καί νεονύμφων, κ.λπ.

Όμως άναφέρωμε καί κάποιες άλλες δραστηριότητες, τίς όποιες θά μπορούσαμε νά αναπτύξωμε ως Έκκλησία, όπως:

α. *Φροντιστήρια γιά τά παιδιά οίκογενειών που δέν δύνανται νά άντιμετωπίσουν τά έξοδα.* (Άξιοποίηση σέ κάθε Μητρόπολη, κυρίως στίς μεγάλες, όπου υπάρχει μεγαλύτερα δυνατότητα, έθελοντών καθηγητών, πνευματικών μας παιδιών, ή καί άλλων, τούς όποιους πρέπει νά έμπνεύσωμε γι' αυτή τήν προσφορά τους, έφ' όσον υπάρχει δυνατότητα).

β. *Υποτροφίες σέ φοιτητές.* Άν κάποια παιδιά δέν είχαν τήν υποστήριξη τής Έκκλησίας, είτε από τήν Ίερά Σύνοδο, είτε από κάποιες Ίερές Μητροπόλεις, θά ήτο άδύνατο νά σπουδάσουν καί μάλιστα κάποια έξ αυτών σέ μεγάλα Πανεπιστήμια καί έρευνητικά κέντρα του έξωτερικού.

γ. *Άντιμετώπιση τών προβλημάτων, τά όποια άναφέρονται στό Σχολεία* μέ τούς οικονομικά άδύνατους μαθητάς. Τό θέμα αυτό έχει μιά ιδιαίτερη δυσκολία, καί γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη λεπτότητα ως πρός τήν διαχείρισή του. Η συνεργασία μέ τούς τοπικούς φορείς τής Έκπαιδευσεως καί τούς

δασκάλους, ώστε ή όποια βοήθεια νά προσφέρεται (τό καλύτερο είναι διά τής οίκογένειας) χωρίς τό παιδί νά στιγματίζεται στό Σχολείο.

(Τούλάχιστον αυτό εφαρμόζεται στην Ίερά Μητρόπολή μας. Ίσως υπάρχουν καί άλλοι τρόποι τούς όποιους πρέπει νά άναζητήσωμε).

δ. *Η συνεχής παρουσία του Ίερέως στην Ένορία.* Γνωριμία μέ τούς ένοριτες. Γνώση τών ένοριακών προβλημάτων. (Άσθένειες, άπογοητεύσεις κ.λπ.). Έμεις πολλάκις δέν κατανοούμε τό πόσο ευεργετική είναι ή παρουσία μας στον πόνο καί τήν χαρά του άλλου. Όμως είναι μεγίστη ή ωφέλεια στους ανθρώπους, λαμβανομένου υπ' όψιν, ότι ό Θεός εύλογεί υπέρ εκ περισσοῦ τήν έλαχίστην, έστω, προσπάθειά μας.

5. Συνεργασία μέ άλλους φορείς.

Καλή είναι ή εργασία, αλλά σήμερα άπαιτείται συνεργασία, γιά νά προχωρήσωμε.

Στό πλαίσιο αυτής τής συνεργασίας διαπιστώνωμε, ότι οί περισσότεροι από τούς ένασχολούμενους μέ τά κοινά άγνωσούν βασικά πράγματα γιά τήν Έκκλησία. Η παρουσία μας σέ συσκέψεις καί εκδηλώσεις που άφορούν σέ κοινωνικά ζητήματα, είναι ευεργετική. Δέν επιτρέπει ό χρόνος νά άναφερθούμε σέ περιστατικά τά όποια βεβαιώνουν, ότι ή παρουσία Κληρικών σέ τέτοια fora υπήρξε καταλυτική σέ ανθρώπους, οί όποιοι ουχί μόνον διά ιδεολογικούς λόγους, αλλά καί έξ άγνοίας στάθηκαν κατά καιρούς άπέναντι στην Έκκλησία.

Η Έκκλησία εκτός τής αναφοράς γιά άσκηση φιλανθρωπίας σέ προσωπικό επίπεδο, κάνει λόγο καί γιά τήν θεσμική συμπόρευση, συνύπαρξη καί συνεργασία Έκκλησίας-Πολιτείας, Έκκλησίας καί Τοπικής Αυτοδιοίκησης, καί πρωτοστατεί σέ αυτή τήν συνεργασία, έφ' όσον υπάρχει πρόσφορο έδαφος καί από τήν άλλη μεριά. Ευεργετική άπεδείχθη, καί άποδεικνύεται, ή συνεργασία Έκκλησίας καί Ίατρικών συλλόγων (Κοινωνικά Ίατρεία-Φαρμακεία κ.λπ.), μέσα από τά όποια αντιμετώπιζονται ποικίλα προβλήματα έμπεριστάτων άδελφών, Έλλήνων καί ξένων.

6. Η ένότητα του Λαού

Όλη ή κατάσταση ή όποια έχει δημιουργηθή στην χώρα μας, θέτει σέ κίνδυνο αυτή, τήν ίδια τήν

ένότητα του Λαού. Αυτό είναι τό τελευταίο πού θά θέλαμε αὐτήν τήν κρίσιμη ὥρα. Ἔχουν ἤδη ἀλλάξει πολλά στό πολιτικό σκηνικό, ἀφοῦ τά κόμματα τά ὁποῖα ἐκυβέρνησαν μετά τήν μεταπολίτευση, ἔχασαν τό λαϊκό τους ἔρεισμα. Δημιουργήθηκε ἤδη ἓνα κυβερνητικό σχῆμα, τό ὁποῖο ἀγωνίζεται μέ δυσκολία νά περισώσει τήν κατάσταση, κάτι πού ἀντιλαμβάνομεθα ὅλοι. Ὁ Λαός ἔχει ἐκφρασθῆ, εἴτε μνημονιακά, εἴτε κυρίως ἀντιμνημονιακά, ἐκφράζοντας τήν ἀνησυχία του γιά τό μέλλον, μετά ἀπό ὅσα μέτρα συνεχῶς ἐξαγγέλλονται.

Ἐξῶρα ὁμως ἀπό αὐτόν τόν διαχωρισμό, ἐξυφαινεται καί ἄλλος διχασμός, πού ἔχει σχέση μέ τήν ἀντιμετώπιση τῶν μεταναστών.

Τί κρῖμα! Τό μεγάλο θῦμα σέ τέτοιες περιπτώσεις εἶναι ὁ Λαός. Ἡ Ἱστορία εἶναι μάρτυς ἀδιάψευστος. Κάθε φορά ἐπλήρωσε μέ τό αἷμα του αὐτούς τούς διχασμούς, πού ἐξυφαινόνται στήν πολιτική σκηνή, καί ἀπό ἐκεῖ ξεκινοῦν. Ἡ Ἐκκλησία αὐτή τήν ὥρα καλεῖται νά ἐνώση τό Λαό, ἔχουσα ὡς μέτρο τήν ἀγάπη, ἡ ὁποία «ἐξω βάλλει τόν φόβο», καί ἡ ὁποία καλύπτει ὅλα τά κενά, ἀφοῦ θυσιάζεται γιά τόν ἀγαπώμενο, ὁποῖος καί ἂν εἶναι.

Οἱ διχασμοί βλάπτουν τούς πάντες, καί βραχυπρόθεσμα καί μακροπρόθεσμα. Πάση θυσία πρέπει νά ἀποφευχθοῦν τά δεινά ἀπό ἓνα τέτοιο διχασμό. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι σ' αὐτόν τόν τόπο ἡ μόνη πλέον ἐνοποιός δύναμη.

Δέν πρέπει ἡ κρίση τῆς οἰκονομίας νά γίνῃ κρίση τῆς Δημοκρατίας (κρίση θεσμῶν καί ἀπαξίωσης τῆς πολιτικῆς, λόγω τῆς ἀπογοήτευσης τοῦ Λαοῦ).

Ἡ συνεργασία τῆς Ἐκκλησίας μέ πολιτιστικούς συλλόγους προσφέρει πάρα πολλά ὡς πρός αὐτήν τήν κατεύθυνση. Ἡ ἀξιοποίηση τῆς Παραδοσέως, Θρησκευτικῆς καί Ἐθνικῆς-Πολιτιστικῆς, ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐπίσης μέγα ἐφαλτήριο γιά τήν ἐνότητα τοῦ Λαοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἔχει τήν ἰδιοπροσωπία του καί τήν δική του ξεχωριστή ταυτότητα. Ὑπάρχουν τόσα στοιχεῖα πού μᾶς ἐνώνουν, καί τά ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἂν θέλετε μόνο ἡ Ἐκκλησία, δύναται νά ἀξιοποιήσῃ.

7. Μνημόνια καί Ἐθνικά θέματα

Ἐνα ἄλλο πολύ σημαντικό θέμα εἶναι ἐκεῖνο τῆς σχέσεως τῶν Μνημονίων μέ τά Ἐθνικά μας

ζητήματα. Τό θέμα αὐτό ἀπασχολεῖ σοβαρά τόν Λαό, ὁ ὁποῖος εὐκαίρως-ἀκαίρως ἐκφράζει τήν ἀνησυχία του, καί ἀπευθύνεται στούς πνευματικούς του πατέρες, σέ μᾶς δηλαδή, διότι γνωρίζει τήν εὐαισθησία μας, πάνω στά ζητήματα αὐτά. Ἦδη ἀπό τήν ἀρχή συζητεῖται τό θέμα, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ περίφημου ἄρθρου 14 τῆς δανειακῆς σύμβαςης, «περὶ Ἐφαρμοστέου δικαίου καί δικαιοδοσιῶν»⁵.

Δέν θά ἦτο ὑπερβολικό νά εἴπωμε ὅτι γιά ἄλλη μιά φορά, ὡς Ἐκκλησία εὐρισκόμεθα πρό τῶν εὐθυνῶν μας ἔναντι αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἔθνους. Δέν εἴμαστε πολιτικοί. Δέν διεκδικοῦμε τήν ἄσκηση ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Γνωρίζομε τούς διακριτούς ρόλους Ἐκκλησίας-Πολιτείας. Γνωρίζομε ὁμως, ὅτι εἴμαστε πνευματικοί πατέρες, οἱ ὁποῖοι ποιμαίνομε ἓναν Λαό, ὁ ὁποῖος ἐλευθερώθηκε μέ πρωτοστατοῦσα στούς ἱερούς ἀγῶνες τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία προσέφερε ἐκατόμβες ἡρώων καί μαρτύρων. Ὅχι μόνο Κληρικούς ὅλων τῶν βαθμίδων, ἀλλά καί ἀπλοῦς πιστούς, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τό αἷμα τους ὑπὲρ τῆς ἀγίας καί ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως καί τῆς φιλτάτης ἡμῶν Πατρίδος. Ἄς ἐνθυμηθοῦμε τό ἱερό καί πανσεβάσιμο νέφος τῶν κλεινῶν Νεομαρτύρων μας.

Μακαριώτατε, Ἀδελφοί μου, δέν θά μπορούσα νά παραλείψω καί κάποια ἄλλα στοιχεῖα ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου θέματος. Βρισκόμαστε πρό πρωτοφανοῦς μανίας ἐναντίον τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων μας. Διαστρεβλώνεται καί παραχαράσσεται ἡ ἱστορία μας, ἀλλοιώνεται ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, μετατοπίζεται τό κέντρο βάρους τῆς Ἐκπαιδεύσεως, ἡ ὁποία πλέον ἀσχολεῖται μέ τίς θετικές περισσότερο καί ἐλάχιστα μέ τίς ἀνθρωπιστικές ἐπιστῆμες.

Οἱ δύο βασικοὶ πυλώνες πού τροφοδοτοῦσαν τά παιδιά μας, καί τά βοηθοῦσαν νά προχωρήσουν καί νά σταθοῦν στά πόδια τους, ἡ Οἰκογένεια δηλαδή, ὡς ἀνεφέρθη προηγουμένως, καί τό Σχολεῖο, πληγώθηκαν, τσακίστηκαν, ἀπώλεσαν τήν πνευματική καί ἠθική τους δύναμη, μέ τρόπο συστηματικό, καί μέ σατανικό σχέδιο καί μέθοδο πού ἐφαρμόστηκε ἐπὶ σειρά ἐτῶν, χωρὶς δυστυχῶς, νά ἀντιδράσωμε οἱ Ἕλληνες, ὡς ἔπρεπε.

Ἡ ἀθεΐα κάνει θραύση, καί ὁ μηδενισμός σαρώνει τά Σχολεῖα, καί τήν τριτοβάθμια κυρίως ἐκπαίδευση.

Ἐχαιρέτισε, Μακαριώτατε, ὁ Λαός τὴν δυσαρδέσκια Σας καὶ τὴν στάση Σας ἔναντι τῶν ὑβριστῶν τοῦ γένους μας, καὶ ἐχαροποιήθη τὰ μέγιστα μὲ τὴν ἀπάντησή σας σὲ πρόσωπο, τὸ ὁποῖον μὲ ἐπηρμένην ὄφρυν ἐστράφη, καὶ ἀκόμη θέλει νὰ στρέφεται ἔναντι τῶν ζωπύρων τοῦ Γένους μας, ὑπηρετώντας παρωχημένες ἐποχές καὶ ἰδεολογίες, πού δοκιμάστηκαν ἄλλοῦ καὶ παταγωδῶς ἀπέτυχαν.

Ἔχομε χρέος νὰ σταθοῦμε ἐπάξια σὶς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν, καὶ νὰ ὑπερασπιστοῦμε τὰ ἱερά καὶ ὅσα τοῦ Γένους μας. Εἶναι ἀπαιτήση τοῦ Λαοῦ μας. Ἔχει κρεμαστεῖ ἀπὸ τὰ χεῖλη μας. Περιμένει καὶ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον αὐτὸ παράκληση. Ἔχομε τὸν τρόπο, γνωρίζομε τὴν μέθοδο, διαθέτομε τὴν ἐμπειρία. ἄς προχωρήσωμε μὲ διάκριση. Πρέπει μὲ τὴν γνήσια εὐγενική ἑλληνική φωνή μας, νὰ στηρίξομε τὸν προδομένο Λαὸ μας, ἂν ἐπιθυμοῦμε νὰ σταθοῦμε σὸ ἴδιο βῆμα μὲ τοὺς ἥρωες Κληρικούς πού διεδέχθημεν, εἰ δ' ἄλλως θὰ πέσωμε, ἢ μᾶλλον θὰ μᾶς κατεβάσουν, ὡς μὴ δυναμένους νὰ ἀνταποκριθοῦμε σὶς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν.

Χρειάζεται ἐνότητα, προκειμένου νὰ σταθοῦμε ἐναντία σὸ τέρας τῆς ἀποχριστιανοποίησης τοῦ Ἔθνους μας καὶ τῆς ἀποϊεροποίησης τῆς ζωῆς μας.

Θεωρῶ ὅτι μὲ τὴν λεπτότητα πού ἀπαιτεῖται, δὲν πρέπει νὰ ἀφήνωμε, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, νὰ πέφτη τίποτε κάτω. Ὁ λόγος μας δυναμικός, ἀληθινός, προφητικός νὰ διεγείρη ψυχὰς καὶ καρδίας, ὥστε νὰ ψυχωθῇ ὁ Λαός, πού ἔχει πεσμένο ἠθικό, καὶ τὸν κατάντησαν ζαλισμένο κοπάδι, ὡς προαναφέρθη.

Γνωρίζω ὅτι θὰ μᾶς κατηγορήσουν καὶ θὰ μᾶς πολεμήσουν. Θὰ δυσχεράνουν τὸ ἔργο μας, ὅμως τὸ ἔναυσμα τοῦ ἠρωισμοῦ εἶναι ἡ δυσχέρεια.

Μακαριστὸς Ἱεράρχης εἶχε εἶπει, προφητικῶς, θὰ ἔλεγα, τῷ τρόπῳ, ὅτι ἐμεῖς οἱ νεώτεροι Ἀρχιερεῖς θὰ ζήσωμε σὲ πολὺ δύσκολες ἡμέρες καὶ καιρούς, καὶ θὰ κληθοῦμε νὰ διαχειρισθοῦμε δύσκολες καταστάσεις. Μήπως καὶ οἱ παλαιότεροι ἀπὸ ἐμᾶς δὲν ἐβίωσαν παρόμοιες δυσκολίες; Καιροί, βλέπετε, παρᾶλληλοι. Ἀγωνίσθησαν τότε γιὰ τὰ ἔθνη μας δικαιώματα καὶ τὴν ἐθνική μας κυριαρχία. Γιὰ τὴν Μακεδονία, γιὰ τὴν Βόρειο

Ἠπειρο, γιὰ τὴν Θράκη, γιὰ τὴν Κύπρο, γιὰ τὶς ἀλησμόνητες πατρίδες τῆς Ἀνατολῆς. Ἐκεῖνοι ἔγραψαν ἱστορία μὲ χρυσὰ γράμματα. Καὶ ἐμεῖς ἀγωνιζόμεθα, καὶ προσωπικῶς ὑποκλινόμαί στὸν ἀγῶνα πολιῶν καὶ σεβασμίων Ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν νεωτέρων, ὀλοκλήρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, κυρίως τῶν ἀκριτῶν Ἱεραρχῶν καὶ ἄλλων τῶν Βορείων Ἐπαρχιῶν (ὅπως λέγει ὁ σεβαστός μας Ἅγιος Θεσσαλονίκης στοὺς λόγους του), ἀλλὰ «τὸ καλύτερον εἶναι ὁ ἐχθρὸς τοῦ καλοῦ». Ἄς ἀφήσωμε τὶς ὅποιες μικρὲς διαφορὲς ἢ ἀνθρώπινες διαφωνίες καὶ ἄς ἐνωθοῦμε, προκειμένου νὰ διασώσωμε ὅ,τι ἀπέμεινε σ' αὐτὸν τὸν τόπο, καὶ νὰ στηρίξομε τὸν Λαὸ μας.

Βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ πραγματικότητα. Ἡ Πατρίδα μας πορεύεται ὀδηγούμενη ἀπὸ τοὺς Πολιτικούς. Αὐτοὶ ἐκπαιδεύουν τὰ παιδιά μας.

- *Γιατί ὅμως τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα ἀφήνει ἀγράμματα τὰ παιδιά;* Αὐτοὶ νομοθετοῦν.
- *Γιατί ὅμως ὑπάρχει τόση παρανομία καὶ παραβατικότητα;* Αὐτοὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ποιότητα ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.
- *Γιατί ὅμως ὑπάρχει τόση φτώχεια καὶ μιζέρια, καὶ καταδικάσθησαν τόσα παιδιά μας καὶ μεγαλύτεροι ἀδελφοί μας στὴν ἀνεργία;* Αὐτοὶ ἔχουν στὰ χέρια τους τὴν ὑγεία τοῦ Λαοῦ καὶ αὐτοὶ διαχειρίζονται τὸν ἰδρῶτα του.
- *Γιατί ὅμως σὲ κάθε χῶρο τόσα προβλήματα μασιτίζουν τὸν Λαὸ;*

Ὁ Λαὸς τώρα μᾶς θέλει κοντὰ του. Θέλει νὰ ἀρθρώσωμε λόγο, νὰ ὑπερασπιστοῦμε τὰ πνευματικά, ἀλλὰ καὶ βιωτικά δικαιώματά του. Τὰ παιδιά κοιτοῦν στὰ μάτια τὴν μάνα, καὶ ἀλλοίμονο ἂν ἐκείνη ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὴν προστασία τους.

Τὰ ἐγκλήματα πού ἔχουν διαπραχθῆ εἰς βῆρος τοῦ Λαοῦ εἶναι μεγάλα, καὶ εἶναι φύσεως πλέον πνευματικῆς· γι' αὐτὸ καὶ ἀφοροῦν ἄμεσα τὴν Ἐκκλησία. Δυστυχῶς ἰσχύει τό: «*Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός*» (Ρωμ. Γ', 12). Ἡ Ἐκκλησία ἀπέμεινε. Πρέπει νὰ τὰ λάβωμε ὅλα αὐτὰ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν μας, καὶ νὰ ὀργανώσωμε τὴν ποιμαντική μας δραστηριότητα καὶ εὐθύνη, ὄχι μὲ σύγχρονες, ψεύτικες, ἐκκοσμηκευμένες, δυτικοτραφεῖς πρακτικές, ἀλλὰ μὲ ἁγιοπνευματικὸ σχεδιασμὸ καὶ συνειδηση εὐθύνῃς ἔναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Στήν προσπάθεια νά ἐπιλύσωμε τὰ προβλήματα, τὰ ὅποια ἀντιμετωπίζει ὁ Λαός, δέν θά ὑποκαταστήσωμε τήν Πολιτεία, τῆς ὁποίας ὁ ρόλος καί τό ἔργο δέν συμπίπτει μέ τό δικό μας. Ἐμεῖς γνωρίζομε ὅτι τὰ προβλήματα ἔχουν θεολογικό ὑπαρξιακό βάθος, καί ὅτι ἡ λύση τους εὐρίσκεται καί προαγματοποιεῖται μέσα ἀπό τήν πνευματικότητα, τήν θεολογία καί ἀνθρωπολογία.

Νά τονώσωμε τό ἐθνικό αἶσθημα τοῦ Λαοῦ μας. Τήν πληγωμένη ὑπερηφάνειά του, τό τρωμένο κῦρος του. Ἦτο πολύ ἐνοχλητικό, ταπεινωτικό γιά ἐμᾶς, τό ὅτι στά διάφορα blogs στό ἐξωτερικό, ὅταν παρήλαυνε ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Ἑλλάδος στό Στάδιο τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ Λονδίνου πρό ὀλίγου καιροῦ, ἐφιλοξενήθησαν διάφορα σχόλια εἰς βάρος τῆς Πατρίδος μας. Πολύ ἐστοίχισε, πιστεύω, αὐτό στοῦς ἀθλητές μας.

Ἀκόμη, τὰ ὅσα γράφονται κατὰ καιρούς στόν ξένο τύπο εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ἐπιβαρυντικά τοῦ ὄλου κλίματος ἀπελπισίας, τό ὅποιο ἔχει καταλάβει τόν Λαό μας.

Δέν θά παραλείψω ἐδῶ, νά σημειώσω τά δημοσιεύματα τῆς Γαλλικῆς Ἐφημερίδος «Le Monde» εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προερχόμενα μάλιστα ἀπό γραφίδα, φεῦ, Ἑλληνίδος. Σωστά ἔπραξε ὁ Μακαριώτατος καί ἡ Ἱερά Σύνοδος, πού ἀντέδρασε γιά τήν συκοφαντική αὐτή δυσφήμιση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς πατρίδος μας.

Ἡ Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί Πολιτιστικῆς Ταυτότητος, νά παρακολουθῆ σέ συνεργασία μέ ἄλλες ἐπιτροπές, καί μέ τίς κατά τόπους Ἱερές Μητροπόλεις τὰ θέματα, καί νά ἐνεργῆ κατάλληλα. Ἡ βοήθεια μας στό σημεῖο αὐτό καί πρὸς τήν Πολιτεία, θά εἶναι πολύτιμη. Ὅλοι ἀγαπάμε τήν Πατρίδα μας. Ποιός θά ὑπῆρχε γιά τήν Πολιτεία καλύτερος Σύμβουλος, μέ τήν διάκριση βεβαίως πού ἀπαιτεῖται πάντοτε, γιά τέτοια θέματα; Πολλοί εἰς ἐκφέρουν γνώμη ἄσχετοι μέ τὰ ζητήματα αὐτά ἢ καί ἀνθρώποι πού δέν ἀγαποῦν τόν τόπο, ἀδαεῖς περὶ τήν ἱστορία κ.ο.κ. Ἐμεῖς πονᾶμε γιά κάθε σπιθαμὴ αὐτῆς τῆς γῆς, κλαῖμε γιά τήν ἱστορία μας, θυσιαζόμεστε γιά τήν πορεία τοῦ τόπου μας.

Γιά νά ἀποδώσῃ ὅμως ἡ ποιμαντική μας στήν ἐποχὴ τῶν μνημονίων, καλούμαστε νά ἀξιοποιήσουμε τό ἔμφυχο ὕλικό μας.

8. Τό ἔμφυχο ὕλικό πού διαθέτομε γιά τήν ποιμαντική μας διακονία

Ἡ Ἐκκλησία διαθέτει μεγάλα ἀναστήματα, σέ ὅλους τοὺς βαθμούς τῆς Ἱερωσύνης, γιά νά ἀνταποκριθῆ στίς αὐξημένες καί εἰδικές πλέον πνευματικές ἀνάγκες. Καί Ἀρχιερεῖς καί καταξιωμένους Ἱερεῖς, ἀλλά καί ζηλωτάς, μετ' ἐνθέου ζήλου καί κατ' ἐπίγνωσιν, Μοναχοὺς καί Μοναχάς. Προσωπικότητες κύρους, ἀρετῆς, ἐκκλησιαστικοῦ ἠθους, ἐμφορομένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς θυσίας, οἱ ὅποιοι μέ ζέση ψυχῆς συμβάλλουν στό σωτήριο ἔργο καί στήν ἀγία ἀποστολή, πού καλούμεθα νά ἐπιτελέσωμε, εἰδικά στίς δύσκολες ἡμέρες μας.

Ὅλοι μας εἶμαστε ἔτοιμοι, αὐτὴ τὴν ὥρα πού ὄλο τό οἰκοδόμημα τῆς χώρας μας ἀπειλεῖται μέ κατάρρευση –τὴν ὁποία πιστεύομε ἀκράδαντα, ὅτι δέν θά ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός, οὔτε εἰς πνευματικό, οὔτε εἰς γενικώτερο ἐπίπεδο– νά προσφέρωμε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας, ὡς συνέβη διαχρονικά, προκινδυνεύοντες ὑπὲρ τοῦ Λαοῦ, τόν ὅποιο μᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Θεός.

Ἡ πραγματικότητα, ἀλλά καί οἱ διαφορὲς στατιστικὲς βεβαιώνουν ὅτι ἔνα πολύ μεγάλο ποσοστό, πού ξεπερνάει τό 75%, μέ πρωτοπόρους τοὺς νέους, ἐμπιστεύεται τήν Ἐκκλησία. Καί ὅλα αὐτά, παρὰ τό ὅτι ἐπὶ τόσα ἔτη μᾶς διασύρουν καί μᾶς χτυποῦν ἀνελέητα, μὴ ὑπολογίζοντες ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό στήριγμα καί ἡ μάνα τοῦ Λαοῦ. Ἄν εἶχαμε περισσότερες δυνατότητες καί ἄνεση μεγαλύτερα σήμερα, θά ἠδυνάμεθα ἀκόμη πιό μεγάλη, τεράστια, ἀνυπολόγιση ὑπηρεσία, νά προσφέρωμε στόν κόσμον, ξέχωρα ἀπὸ τήν πνευματικὴ του στήριξη.

Πρέπει νά διαψεύσωμε ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς θέλουν ὡς ἔνα κατάλοιπο μουσειακῆς μνήμης γιά τήν κοινωνία μας, γιά τήν Πατρίδα μας.

Σήμερα αὐτός ὁ τόπος χρειάζεται συγχρόνους ἱεραπόστολους, ἠγέτες, πνευματικούς ἐπαναστάτες, οἱ ὅποιοι θά ἀναταράξουν τὰ λιμνάσαντα καί λιμνάζοντα ὕδατα, καί θά ἀναβαθμίσουν τόν τόπο πνευματικά, μέσα ἀπὸ τήν μία Πίστη, τήν Ὁρθόδοξη σωτήρια Πίστη, ὁδὸ καί πορεία.

Τώρα εἶναι ἡ κρίσιμη ὥρα τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά μπορέσῃ μέσα ἀπὸ τήν παρουσία, καί τήν πνευ-

ματική, και ἐν γένει ἐργασία πνευματοφόρων, δυναμικῶν, ἁγίων Κληρικῶν, ὄχι ἀπλῶς νά δείξῃ μέ ἀναφορές μόνο στό παρελθόν, ἀλλά καί μέ τήν θυσιαστική ἐμπειρία τοῦ παρόντος, τί μπορεῖ καί τί ἔχει νά προσφέρει στόν κόσμο.

Τώρα, πού ὀρθώνεται ἐνώπιόν της ἡ πελώρια ἀναζήτησις καί κραυγή αὐτοῦ τοῦ προδομένου Λαοῦ γιά σωτηρία, ἀλλά καί τό δικό της τεράστιο χρέος ἐναντι Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

Ὅμως, ὅπως ἐλέχθη ἤδη, «τό καλύτερο εἶναι ἐχθρός τοῦ καλοῦ» καί γιά τόν λόγο αὐτό ἀξίζει τόν κόπο, νά κάνουμε κάποιες σκέψεις.

Θεωρῶ ὅτι ἕνα ἀπό τά ἐκφραστικότερα κείμενα, σὺν τοῖς ἄλλοις, πού ἔχει γραφή γιά τήν ἀξία καί τήν προσφορά τοῦ Ἱερέως εἶναι τό ἐξῆς χωρίο τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου:

«Ἄπει λύχνον ὁ Θεός Ἱερέα, καί τίθησιν αὐτόν ἐπί τήν λυχνίαν τῆς Αὐτοῦ φωτοφόρου καθέδρας, ἵνα ἐξαστράπτῃ φωτισμόν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καί δογμάτων καί πράξεων».

Διαθέτομε ἄρα γε τέτοιο ὕλικό; Πιστεύω ὅτι τά πράγματα χοῦζουν βελτιώσεως.

Ἔχομε Ἱερεῖς Ἁγίους καί κατηρητισμένους, ἀλλά στό σύνολό του ὁ Ἱερός μας Κλήρος χρειάζεται ἐμπνευση καί τό ὕλικό, πού θά τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς κινητήριος δύναμις. Αὐτό πρέπει ἰδιαίτερος νά μᾶς ἀπασχολήσῃ. Μήν ἐλπίζετε στήν Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση. Ἐφ' ὅσον ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία δέν τήν ἔχομε στά χέρια μας, ἐλάχιστα θά ἐπιτύχωμε. Πρέπει μάλιστα νά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καί ἡ κατά καιρούς ἀρνητική στάσις τῆς Πολιτείας ἐναντι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολείων, τά ὁποῖα ἐπιθυμεῖ νά καταργήσῃ, καί ἐφευρίσκει παντοῖους τρόπους γιά νά τό ἐπιτύχῃ.

Δέν θά ἀναφερθῶ στά δικά μας ἡμαρτημένα ἐπάνω στό θέμα αὐτό: ἐξ ἄλλου εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστά, καί πολλάκις ἔχει γίνει λόγος γιά αὐτά τά θέματα.

Ἔχουν οἱ Κληρικοί μας τά πνευματικά ἐφόδια, τά ὁποῖα ἀπαιτοῦνται γιά τήν ἀσκήσις τῆς ποιμαντικῆς τους διακονίας σ' αὐτή τήν τόσο δύσκολη καί ἀπνευμάτιστη ἐποχή;

Οἱ καιροί εἶναι δύσκολοι καί ἀπαιτοῦν:

1. *Κατάρτιση μέ θεολογικές γνώσεις*, ὥστε οἱ Ἱερεῖς νά δύνανται νά συζητοῦν, νά συνομιλοῦν, νά ἔχουν ἐπιχειρήματα, ὅταν εὐρίσκονται ἀντιμέ-

τωποι μέ ἀνθρώπους πού θέτουν ποικίλα ζητήματα. Ἐπίσης χρειάζεται ἐπιμόρφωση τῶν Ἱερέων μας μέσα ἀπό εἰδικά σεμινάρια. Ἀπόκτηση ἐξειδικευμένων γνώσεων πάνω σέ συγκεκριμένα θέματα, ὥστε νά δύνανται ἐπί συγκεκριμένων θεμάτων νά ἐκπροσωποῦν τήν Ἐκκλησία. Εἶναι λάθος νά μιλοῦν ὅλοι γιά ὅλα. Ἡ ἀληθής ὁμως θεολογία προέρχεται ἀπό τήν οὐσιαστική βαθειά σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Ἀπό τήν προσευχή, τήν νηπτική ζωή καί θεωρία. «Εἰ θεολόγος εἶ, ἀληθῶς προσεύξῃ καί εἰ ἀληθῶς προσεύχῃ, θεολόγος εἶ» (Ἅγιος Νεῖλος, P.G 79, 1180). Οἱ θεοῦμενοι ἀνθρώποι μόνο, μποροῦν νά φωτίσουν τά σκοτάδια, νά γίνουν παρακλήτορες, καί νά ὀδηγήσουν στήν σωτηρία.

2. *Θερμουργό ζῆλο* γιά τό ἱερό καί ἅγιο Λειτουργημά μας. «Ἀρκεῖ εἷς ἀνθρωπος ζήλω πεπερωμένος ὀλόκληρον δῆμον διορθώσασθαι» (Ἰω. Χρυσ. Εἰς Ἀνδριάντας, PG 49, 34). Νά ἔχουν κάνει τήν Ἐκκλησία, τόν Ναό, σπίτι τους, καί αὐτήν ἀκόμα τήν οἰκογένειά τους θεραπευοῦντα τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Λαοῦ. Ὁ Λαός μας χρειάζεται ἐπανευαγγελισμό. Ἄς σημειωθῇ ὅτι κατά τίς δύσκολες αὐτές ὥρες καιροφυλακτοῦν οἱ αἰρετικοί κατά τήν γνωστή σέ ὄλους μας τακτική τους, προκειμένου νά κατασπαράξουν τά πρόβατα. Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος παραγγέλλει: «Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο Ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγώ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετά τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μή φειδόμενοι τοῦ Ποιμνίου» (Πραξ. κ', 28-29).

3. *Υπομονή*, γιατί τό ἔργο εἶναι καί δύσκολο καί ἐξαιρετικά ἐπίπονο.

4. *Ἀσκητική ζωή*. Νά ἀπαλλαγοῦμε ὅλοι μας ἀπό τήν κοσμική νοοτροπία καί τήν προκλητική ἐμφάνισις. Ὁ κόσμος ἀναζητεῖ ἀσκητικό ἦθος καί ἀγιοπατερικό ὕφος. Οἱ παλῆς ἐποχές καί τά αὐτονόητα ἔχουν τελειώσει. Ἡ λιτότητα στήν ζωή μας, ἡ ταπείνωσις, ἡ ἐκφρασις τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης γιά τόν ἀνθρώπο, εἴτε στήν χαρά, εἴτε στόν πόνο, οἰκοδομοῦν τήν πνευματική σχέση τοῦ ποιμένου μέ τόν Λαό. Ἡ ποιμαντική ἀπό τό Γραφεῖο καί ἡ τηλεποιμαντική ἔχουν πρό πολλοῦ τελειώσει. Οἱ πομπώδεις ἐκδηλώσεις ἐλάχιστα προσφέρουν.

5. *Η μεταξύ μας ένότητα*, πού πρέπει να προάγεται εν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης καί τῆς ἀγάπης, παραμεριζομένων τῶν ὁποίων μεταξύ μας διαφορῶν. Ὁ Λαός ἀπογοητεύεται, ὅταν ἀντιλαμβάνεται μεταξύ μας χάσματα, διότι ἔχει τό ἰδικό του αἰσθητήριο μέ λεπτότητα καί ἀκρίβεια.

6. *Τό θέμα τῆς ἐπανδρώσεως τῶν Ἱερατικῶν κενῶν*. Το πρόβλημα τό ὅποιο ἀντιμετωπίζομε κατά τά τελευταῖα ἔτη εἶναι τεράστιο, ἀφοῦ δέν διορίζονται πλέον Ἱερεῖς, ἔνεκα τῶν μνημονίων.

Ἄν συνεχισθῇ ἡ κατάσταση αὐτή, φοβοῦμαι ὅτι ἡ ὑπαιθρος, ἀλλά καί Ναοί μεγάλων πόλεων, θά μείνουν χωρίς Ἱερεῖς, μέ ἀπρόβλεπτες πνευματικές συνέπειες γιά τόν Λαό.

Δυστυχῶς, ἐνῶ ἐμεῖς συγκακοπαθοῦμε μέ τόν Λαό, καί συμεριζόμενοι τίς πολλές καί ποικίλες δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζει ἡ Πατρίδα μας, δέν προβαίνομε σέ χειροτονίες Ἱερέων, προκειμένου νά μὴν ἐπιβαρύνωμε τό Κράτος μέ διορισμούς, σέ κάποιες περιπτώσεις, ὡς ἐπληροφόρηθημεν, στό ἐγγύς παρελθόν ἡ Πολιτεία δέν ἔπραξε τό ἴδιο.

Θεωρῶ ὅτι χρειάζεται πλέον ἕνα σχέδιο ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀντιμετώπιση αὐτῆς τῆς τόσο μεγάλης δυσκολίας. Τό σχέδιο αὐτό πρέπει νά ἔχη δύο σκέλη.

Τό πρῶτο εἶναι ἡ στάση μας, ὡς πρὸς τό θέμα αὐτό, ἐναντι τῆς Πολιτείας. Μέ παρηρησία πρέπει νά θέσωμε τό ζήτημα τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ Λαοῦ μας μέ τόν διορισμό Ἱερέων. Εἶναι ἀδικο, γιά τήν Ἐκκλησία γιά τόν Ὁρθόδοξο Ἑλληνικό Λαό, τό ὅτι δέν διορίζονται Κληρικοί γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν λειτουργικῶν ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου μας. Δέν εἶναι δυνατόν νά ἰσχύει γιά τόν Ἱερό Κλῆρο ὅτι γιά τούς Δημοσίους Ὑπαλλήλους καί νά συρρικνώνεται ἡ λειτουργική παρουσία τῶν ποιμένων ἐξαιτίας τῆς δραματικῆς μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ των. Πῶς θά θεραπευθοῦν οἱ τόσες πνευματικές ἀνάγκες; Στήν ὑπαιθρο μόνο ὁ Ἱερεὺς ἀπέμεινε, ἂν ἀπέμεινε. Ἀπό τήν παρουσία τοῦ καλοῦ Ἱερέως πηγάζει ἡ ἐλπίδα καί ἡ ὑπομονή.

Καί τό δεύτερο. Τί θά κάνωμε πλέον ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία ἐσωτερικά πρὸς ἀντιμετώπιση αὐτῆς τῆς δυσκολίας;

Τά πράγματα, ἤδη ἄλλαξαν. Ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκειται πρὸ τεραστίων, κοσμογονικῶν ἀλλαγῶν καί πρέπει πλέον μέ τά νέα δεδομένα νά προχω-

ρήση, γιατί αὐτός εἶναι ὁ σκοπός καί προορισμός τῆς. Δέν εἶναι δυνατόν νά σταματήσῃ ἡ σωτήρια πορεία μας καί τό ποιμαντικό καί ἱεραποστολικό μας ἔργο, ἔστω καί ἂν σταματήσουν νά μᾶς πληρῶνουν καί νά διορίζουν Ἱερεῖς.

Δυστυχῶς, ἐπαναπαυθήκαμε τόσα χρόνια στίς «δάφνες μας», καί εὐρισκόμεθα ἤδη «ξεσκεπάστοι», κατά τό κοινῶς λεγόμενον, πρὸ τῶν νέων ἀλλαγῶν καί ἀπαιτήσεων.

Σωστά μιλάμε περὶ τῶν ὄσων μᾶς ἤρπασαν κατά καιρῶν, γιά τήν καταλήστευση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, περὶ τῶν ὄσων κατεπάτησαν, καί πού εἶναι –ὡς εὐστόχως μέ πόνο ψυχῆς καί μέ παρηρησία ἔχει λεχθῆ καί ἀπό τόν Μακαριώτατο καί ἀπό ἄλλους Ἀρχιερεῖς– τό 96% τῆς περιουσίας αὐτῆς. Καί δέν θά πάψωμε νά τό λέγωμε καί νά ἀπαιτοῦμε τήν ἄρση τῆς ἀδικίας, μέ παρηρησία καί θάρρος, διότι αὐτά δέν εἶναι δικά μας, ἀλλά τοῦ Λαοῦ καί ὑπέρ τοῦ Λαοῦ τά ἐχρησιμοποίησε καί τά ἀξιοποίησε, ἀλλά καί ὅσα ἀπέμειναν τά ἀξιοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία, ἐφ' ὅσον ἡ Πολιτεία δέν τήν ἐμποδίζει. Ἡ μισθοδοσία τῶν Ἱερέων μας εἶναι ἀποτέλεσμα ἐδικῶν συμβάσεων μέ τήν Πολιτεία. Δέν κάνουν χάρη στοὺς Ἱερεῖς μας δίδοντας τόν μισθόν. Αὐτά προέρχονται ἀπό τήν ἐκκλησιαστική περιουσία, πού πῆρε κατά καιρῶν τό κράτος. Ὅλα αὐτά τυγχάνουν τοῖς πᾶσι γνωστά. Ἀλλά τώρα ἰσχύει μᾶλλον τό, «οὐκ ἂν λάβοις, παρὰ τοῦ μή ἔχοντος». Ἀνάγκη καί καιρός νά ὀργανωθοῦμε.

Ὁ ὀρισμός ἐδικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τήν Ἐκκλησία, ἀπαρτιζομένης ἀπὸ κατάλληλα πρόσωπα, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καί λαϊκά στελέχη (ἀξιοποίηση τῶν μελῶν τοῦ ΙΣΚΕ), γιά τήν εἰς βάθος μελέτη τοῦ θέματος, θά βοηθήσῃ πολύ.

Πρέπει νά μᾶς ἀπασχολήσῃ τό πῶς θά καλύψωμε τίς ἱερατικές ἀνάγκες καί πῶς θά βοηθήσωμε τοὺς Ἱερεῖς μας νά ἀσκήσουν τά καθήκοντά τους τήν ὥρα πού πολλοί ἀπὸ αὐτοὺς πένονται. Ἡ Ἐπιτροπή αὐτή πρέπει νά μελετήσῃ τά περὶ χειροτονίας ἐργαζομένων σέ ἄλλες ἐργασίες συμβατές μέ Ἱερατικό Λειτουργῆμα καί ἀξίωμα, χειροτονίες συναξιούχων ἐμφορομένων μέ ἱερό ζῆλο, ἀσφάλιση Ἱερέων πού χειροτονοῦνται ἐκτός μισθολογίου, κ.λπ.⁶

Μέ τέτοιο ἔμπυχο ὕλικό μποροῦμε νά ἐλπίζομε στήν ἀνασυγκρότηση τῆς Ἱερωρίας.

9. Η άνασσυγκρότηση τῆς Ἐνορίας

Ἡ Ἐνορία εἶναι τό κύτταρο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ἄν δέν λειτουργῇ σωστά ἡ Ἐνορία, τό ἐκκλησιαστικό ἔργο δέν προάγεται. Ἡ Ἐνορία εἶναι ἡ οἰκογένεια, τό σπίτι, ἡ συντροφιά, ἡ συμπαράσταση, ὁ χώρος πού ἀναπαύει τίς ψυχές, γιατί βρίσκουν θαλπωρή, λόγο παραμυθίας καί προσφορά ἀγάπης.

Ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος συναντᾷ τόν ἄνθρωπο πού τόσο λείπει ἀπό τήν ζωή μας σήμερα, ἀφοῦ χάθηκαν οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις. Κυρίως ὁμως, στήν Ἐνορία, μέσα ἀπό τό Ἐκκλησιαστικό σῶμα καί τήν Λειτουργική καί Εὐχαριστιακή ζωή καί Τράπεζα, ὁ ἄνθρωπος συναντᾷ τόν Λυτρωτή καί Σωτήρα του, τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Ὁ ἀνοιχτός Ναός, ἡ ἀγάπη τοῦ Ἱερέως, ἡ ἀνοικτή καρδιά καί ἀγκαλιά γιά νά δέχεται τούς ἀνθρώπους, ὁ γλυκύς καί παραμυθητικός λόγος, ἡ θαλπωρή ὡς ἀντίδοτο τῆς μοναξιάς καί τῆς σύγχρονης παγωμάρας πού δημιουργεῖ ἡ ἀπανθρωπιά, στηρίζουν, βοηθοῦν καί ἐνισχύουν τούς ἀνθρώπους, νοσηματοδοτοῦν τήν ζωή, ἀναπληρῶνουν τήν χαμένη σήμερα οἰκογένεια.

Τώρα πιά ἡ Ἐνορία πρέπει νά λειτουργῇ ἐπί 24ώρου βάσεως. Ἡ κάλυψη καί τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν θεραπεύεται ἄριστα διά τῆς Ἐνορίας, ἀφοῦ ἡ ζωή εἶναι κοινή γιά ὅλα τά μέλη. Θά μπορούσαμε στό σημεῖο αὐτό νά θυμηθοῦμε τόν Ἱερό Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος λέγει γενικά γιά τήν Ἐκκλησία, ὁμως ἰσχύει πιστεῦω εἰδικά γιά τήν Ἐνορία, «Οἰκία κοινή ἡ Ἐκκλησία. Οἶκος ἐστίν ἡ Ἐκκλησία πατρικός. Μήτηρ ἡ Ἐκκλησία τῶν οἰκειῶν τέκνων καί λιμήν πνευματικός...».

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου γράφει γιά τήν Ἐνορία: «Ἡ κάθε Ἐνορία εἶναι ἕνα μικρό κύτταρο καί γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή, εἶναι πνευματική οἰκογένεια, πνευματικό ἰατρεῖο, πνευματικό λιμάνι. Αὐτό ἐκδηλώνεται μέ πολλούς τρόπους, ἤτοι μέ τήν Θεία Λειτουργία, τίς Ἱερές Ἀκολουθίες, τά Ἱερά Μυστήρια, τό κήρυγμα καί τήν κατήχηση, τήν φιλανθρωπία καί τίς κοινωνικές δραστηριότητες» (Ἐνιαύσιο, 2010, σελ. 39).

Τώρα, στίς δύσκολες ὥρες πού περνοῦν οἱ ἄνθρωποι, φαίνεται ἰδιαίτερος ὁ εὐεργετικός ρό-

λος τῆς Ἐνορίας. Ἡ συγκέντρωση τῶν νέων, οἱ ἀθλητικές δραστηριότητες, οἱ πολιτιστικές καί παραδοσιακές τελετές, ἡ προαγωγή τῶν πνευματικῶν δεσμῶν, ὁ ἐθελοντισμός, ἡ τράπεζα αἵματος, ἡ κατήχηση ἀπό νηπιακή ἡλικία κ.λπ. εἶναι οἱ ἴστοι τοῦ ζωντανοῦ αὐτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κυττάρου. Στίς Ἐνορίες τῶν μεγάλων πόλεων καλλιεργοῦνται οἱ Ἐκκλησιαστικές Τέχνες, καί γίνονται τόσα ἄλλα πράγματα.

Τέλος, ἐπιβάλλεται νά ἀξιοποιήσουμε ὅλα τά μέσα πού διαθέτομε γιά τήν ποιμαντική μας διακονία.

10. Τά μέσα πού διαθέτομε

α. *Ἡ βάση εἶναι πνευματική, καί τά μέτρα πρωτίτως εἶναι πνευματικά.* Κοντά σέ ὅσα ἀνεφέρθησαν, θά ἠδυνάμεθα νά προσθέσουμε ὅτι ἡ παρούσα δύσκολη κατάσταση τήν ὁποία ζοῦμε, ἀπαιτεῖ θερμή προσευχή πρὸς τόν Θεό. Ἦδη βιώνομε τήν ἀδυναμία καί τήν ἀσθένειά μας. Πόσο ἐπίκαιρα εἶναι τά λόγια τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, «Πόλεμος ἐστίν ἐν τῇ ἀγορᾷ, μάχη ἐστί τά πράγματα τά καθημερινά, κλυδώνιον ἐστί καί χειμῶν. Δεῖ τοίνυν ὀπλων ἡμῖν μέγα δέ ὄπλον ἡ εὐχή... πολλοί γάρ καθ' ἑκάστην ἡμέραν οἱ σκόπελοι καί πολλάκις προσέρραξε τό σκάφος καί κατεποντίσθη. Διά τοῦτο εὐχῆς δεῖ μάλιστα ἐωθινῆς καί νυκτερινῆς» (Εἰς Ἐβρ., Ὅμιλ. ΙΔ', 4, ΕΠΕ 24, 558 - ΜΓ 63, 116).

Πολύ στηρίζει τούς ἀνθρώπους τό ὅτι γνωρίζουν ὅτι προσευχόμεθα μαζί τους γιά τήν ὑπέρβαση τῶν δυσκολιῶν. (Ἡ ἐμπειρία μας ἀπό τήν τέλεση Ἱεροῦ Ἀγρυπνίας ἐπί τοῦ Τάφου τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, κάθε Παρασκευῆ, εἶναι συγκλονιστική, καθ' ὅσον ἡ ἀνταπόκριση τοῦ κόσμου εἶναι μεγάλη).

β. *Ἡ νηστεία ὡς συνοδός τῆς προσευχῆς, τόν Θεόν ἴλεων ποιεῖ ὑπέρ τῶν ἀνθρώπων.* «Εἶδες ... πόσον ἰσχύει εὐχή; Ἄει μέν οὖν μεγάλη τῆς εὐχῆς ἡ δύναμις τό δέ μετά νηστείας εἶναι εὐχήν, δυνατότερον ποιεῖν τήν ψυχήν» (Ἱερός Χρυσόστομος, Εἰς Μεγάλην Ἐβδομάδα καί εἰς τό «Αἶνει ἡ ψυχή μου», 4, ΕΠΕ 35. 542- ΜΓ55, 524-525).

Ὅ,τι δέν μπορούσαν οἱ ἅγιοι ἀνθρώπινως νά καταφέρουν τό ἀνέθεταν στό Θεό.

γ. *Ἡ Λειτουργική καί Μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, μέ κέντρο τό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχα-*

ριστίας. Καί πάλι ὁ Ἱερός Χρυσόστομος θά μᾶς εἶπῃ γιά τήν δύναμη πού λαμβάνομε ἀπό τήν μετοχή μας στό Μυστήριον τῶν Μυστηρίων: «Ὡς λέοντες τοίνυν πῦρ πνέοντες, οὕτως ἀπό τῆς τραπέζης ἀναχωροῦμεν ἐκείνης, φοβεροί τῷ διαβόλῳ γενόμενοι» (Εἰς Ἰωάν., Ὁμιλ. ΜΣΤ', 3-4, ΕΠΕ 13, 580-584).

δ. Χρειαζόμαστε ὁμως καί ὑλικά μέσα γιά νά ἀντιμετωπίσουμε τίς ἀνάγκες τοῦ Λαοῦ.

Πῶς θά συνεχισθῇ ἡ φιλανθρωπική διακονία; Πῶς θά συνεχισθῇ ἡ παροχή τροφῆς, ὥστε νά μή ἐξαθλιωθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἀπό τήν πείνα καί τήν ἀνέχεια; Πῶς θά συνεχισθῇ στήν δύσκολη αὐτή ὥρα τῶν μνημονίων, ἡ ἐπιδότηση ἀπό τήν Ἐκκλησία τῶν τριτέκνων Χριστιανικῶν οἰκογενειῶν τῆς Θράκης; Πῶς θά συνεχισθῇ τό προνοιακό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, σέ μιά ἐποχή πού ἡ Πολιτεία καί τά διάφορα Ταμεῖα ἀδυνατοῦν, νά καλύψουν τίς πάγιες εἰσφορές τῶν ἀσφαλισμένων, οἱ ὅποιοι περιθάλπονται στά Ἰδρύματα τῆς Ἐκκλησίας; Ἀκούεται ἔντονη στά ὦτα μας ἡ κραυγή ἀγωνίας τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν πού συντηροῦν Ἰδρύματα (Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου, Μονεμβασίας καί Σπάρτης κ. Εὐσταθίου, Ἡλείας κ. Γερμανοῦ).

Ἔχομε μιλήσει πολλάκις γιά τήν ἀξιοποίηση τῆς περυσίας μας. Ἀλλά γιά νά γίνῃ αὐτό πρέπει νά γνωρίζομε τί ἔχομε. Ἀνάγκη λοιπόν δραστηριοποιήσεώς μας ὡς πρός τό θέμα αὐτό. Ἀλλά θά γίνῃ ἀναφορά σέ ἄλλη εἰσήγηση γιά τά θέματα αὐτά.

ε. *Εὐαίσθητοποίηση ὅλων τῶν ἀνθρώπων*, ὥστε νά κατανοήσουν ὅτι δέν μπορεῖ νά ἰσχύῃ εἰδικά σήμερα, ἀλλά καί πάντοτε, τό «ὅς μὲν πεινᾷ, ὅς δέ μεθύει». Ἡ ἐλεγκτική γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά θίξῃ τίς χορδές, ἀκόμα καί τῶν ἀδιαφόρων ἢ σκληροκαρδῶν ὡς πρός τό θέμα αὐτό.

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, «*μή θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυρούς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καί βρωσὶς ἀφανίζει*» (Ματθ. β, 19-21), ἔχει διαχρονική ἰσχύ, καί ἀκούεται τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν.

Σήμερα διαπιστώνομε ὅτι ἡ ἀγάπη πῆρε διαζύγιο ἀπό τήν δύναμη. «Ὅποιος ἀγαπάει δέν ἔχει τήν δύναμη νά βοηθήσῃ, καί ὅποιος ἔχει τήν δύναμη νά βοηθήσῃ, δέν θέλει νά τό πράξῃ» (Λόγος μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου).

Ἡ Χρυσοστομική γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν «κόλαση» πού περιμένει τοὺς πλουσίους, τοὺς ἔχοντας, οἱ ὅποιοι καταντοῦν πλεονέκτες, χωρὶς νά μποροῦν νά ἀντιληφθοῦν τήν δεινὴν κατάστασιν στήν ὁποία ἔχουν περιέλθει ἐμπερίσταστοι ἀδελφοί τους, πρέπει νά χρησιμοποιηθῇ καί σήμερα.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει χαρακτηριστικά: «Μὴ παρίδῃς, μὴ παραδράμῃς τὸν ἀδελφόν, μὴ ἀποστραφῆς ὡς ἄγιος, ὡς μίασμα, ὡς ἄλλο τί τῶν φευκτῶν καί ἀπηρητημένων» καί ἄλλου: «Ὁρεξον τροφήν, ὄρεξον ῥάκος, προσένεγκε φάρμακον, κατάδησον τραύματα, ἐρώτησον τί περὶ τῆς συμφορᾶς, περὶ καρτερίας φιλοσόφησον, θάρσησον, πρόσελθε...» (Περὶ φιλοπτωχίας, Λόγος ΙΔ', ΜΡG, 35, 893).

στ. *Οἱ κοινές πλέον τράπεζες*, μέ τήν ὑπηρεσία ἐθελοντῶν, ἢ καί τῶν ἴδιων τῶν συνδαιτημόνων, εἶναι ἀπαραίτητες. Προσθέτομε τήν λειτουργία τραπεζῶν τροφίμων, ἐνδύσεως, σχολικῶν εἰδῶν, στέγης ἀστέγων, ταμείων ἀλληλοβοηθείας, γευμάτων ἀγάπης (συσσιτίων), κ.λπ.

ζ. *Ἡ περικοπή διαφορῶν, μὴ ἀναγκαίων δαπανῶν* γιά τοὺς Ναοὺς, θά βοηθήσῃ στήν ἀντιμετώπιση πολλῶν δυσκολιῶν.

η. *Γνωρίζω ὅτι εἶμαστέ ἔτοιμοι, τό ἔχομε διακηρύξει, καί ἂν χρειασθῇ θά τό ξαναποῦμε, ὅτι εἶμαστέ ἔτοιμοι, νά δώσωμε τά πάντα ὡς Ἐκκλησία γιά νά σώσωμε τόν Λαόν μας, ὡς συνέβη κατὰ τό παρελθόν, ἐφ' ὅσον χρειασθῇ.* (Μακάρι νά μὴ φθάσωμε σ' αὐτό τό σημεῖο πενίας τοῦ Λαοῦ). Καί ἐμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς, ἀκόμα καί αὐτά τά ἐγκόλπια μας, εἶμαστέ ἔτοιμοι νά τά προσφέρωμε γιά νά ψωμίσωμε τοὺς ἀδελφούς μας. Ἔχομε τά παραδείγματα τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, τῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν Βασιλείου, Χρυσοστόμου, Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου καί τόσων ἄλλων. Ἔχομε ἐνώπιον μας τίς θυσίες Ὁσίων, πού ἐπωλήθησαν ἀκόμη καί ὡς δοῦλοι, γιά νά σώσουν τά πνευματικά τους παιδιά. Ἔχομε τά προηγούμενα κατὰ καιρούς, τῶν θυσιῶν τῆς Ἐκκλησίας γιά τόν Λαόν, σέ χρόνους σκλαβιάς καί Κατοχῆς, πού μάζευαν ἀπό τοὺς δρόμους τοὺς πεινασμένους καί ἐτοιμοθάνατους, γιά νά τοὺς δώσουν ἓνα κομμάτι ψωμί ἀπό τό ἐλάχιστο πού ὑπῆρχε καί ἓνα ποτήρι νερό.

θ. *Ἡ ἐνημέρωση τοῦ Λαοῦ παντὶ τρόπῳ.* Στήν προσπάθεια κατασφυγάντησης, ἐμεῖς πρέπει νά

ὀρθώνωμε λόγο μέ ὑπευθυνότητα, διάκριση καί σεμνότητα, γιά νά πληροφοροῦνται ὁ Λαός τήν ἀλήθεια. Εἶναι σαφές ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου: «*Τὴν διακονίαν σου πληροφορήσον*»⁷.

Πρὸς τοῦτο χρειάζεται ἀξιοποίηση ὄλων τῶν μέσων ὄχι γιά ἀπλὴ ἐνημέρωση, ἀλλὰ γιά ἐπανευαγγελισμό, πού τόσο τόν ἔχει ἀνάγκη ὁ Λαός μας. α) Τοῦ λόγου, γραπτοῦ ἢ προφορικοῦ (κήρυγμα, συζητήσεις, ὁμιλίες), ... β) Ὅλων τῶν Μ.Μ.Ε., μέ κάθε εὐκαιρία, ἐκκλησιαστικῶν καί ἄλλων. (Σέ ἄλλη εἰσήγηση σχετικά μέ τό θέμα αὐτό θά ἀκουσθοῦν πιστεύω πολλά, προκειμένου νά ληφθοῦν ἀποφάσεις).

Ἀδελφοί καί Πατέρες,

Στήν τόσο σκληρὴ αὐτὴ ἐποχὴ, στήν τόσο μεγάλη κρίση πού βιώνει ὁ Λαός, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά ἀρθρώσει λόγο. Ὁ ρόλος τοῦ θεατῆ δέν τῆς ταιριάζει, ἀλλὰ καί τὴν ἐκθέτει.

Τό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σωτήριο, σαφέστατο, παρήγορο, λυτρωτικό.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, ἐνηθρώπησε, ἵνα τόν ἄνθρωπον θεόν ἀπεργάσῃται.

Ταπεινώθηκε, γιά νά ὑψωθοῦμε.

Γεννήθηκε ἐν χρόνῳ, γιά νά κάνωμε ἐμεῖς ὑπέρβαση τοῦ χρόνου.

Ἀπέθανε, γιά νά νικήσῃ τόν θάνατο.

Ὁ Θεός δέν εἶναι μιά ἀφηρημένη ἰδέα, δέν εἶναι μιά ἀνάμνηση τοῦ παρελθόντος, οὔτε μιά ρομαντικὴ συναισθηματικὴ ἱστορία, ἀλλὰ πρόσωπο πού καλεῖ τόν ἄνθρωπο νά τόν ἀνυψώσῃ ὡς πρόσωπο, νά τόν σώσῃ, νά τόν λυτρώσῃ, νά τόν ἀφθαρτοποιήσῃ καί ἀπαθανάτισῃ.

Ὁ Θεός εἶναι ζωντανός, εἶναι ἀγάπη, καί ὁ κόσμος πρέπει νά βοηθηθῇ ἀπὸ μᾶς νά κατανοήσῃ, ὅτι ὁ ζῶν καί προσωπικός Θεός προσφέρει ἐλπίδα στήν ἀπελπισία, ὑπέρβαση τῆς μοναξιάς μέσα ἀπὸ τὴν θεανθρώπινη καί συνανθρώπινη κοινωνία, ζωὴ πού ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν νέκρωση καί τόν θάνατο.

Ἡ ζωὴ μέσα στήν Ἐκκλησία εἶναι μιά γιορτὴ, ἓνα πανηγύρι, συμμετοχὴ στήν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ἄλλου. Ἡ ζωὴ μέσα στήν Ἐκκλησία εἶναι παράδεισος, γιατί ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐδέμ, ὅπου ὁ Θεός συνομιλεῖ μέ τόν ἄνθρωπο, καί ὁ ἄνθρωπος κοινωνεῖ μέ τόν Θεό.

Πολλάκις ἡ Ἐκκλησία ἔσωσε τό Γένος. Τώρα καί πάλι, περισσότερο παρά ποτέ, αὐτός ὁ τόπος ἔχει τὴν ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας. Τώρα πού ὁ Λαός πονάει καί ὑποφέρει, ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νά συσπειρώσῃ τὰ τέκνα τῆς, καί νά τὰ ἀγκαλιάσῃ προσφέρονσα ἐλπίδα ζωῆς καί ἀνάστασης.

Θά κατορθώσῃ ἄρα γε ἡ Ἐκκλησία νά ἐξαγάγῃ τόν Λαό «εἰς ἀναψυχὴν»; Γιά τούς πολλούς τοῦτο φαίνεται, ἀλλὰ καί εἶναι, ἐξαιρετικὰ δύσκολο. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει εὐκολὴ ἀποστολή, ἀλλὰ τὴν πλέον δύσκολη. Ἄν ὁ κόσμος μποροῦσε ἀπὸ μόνος του νά μεταμορφωθῇ καί νά σωθῇ, δέν θά χρειαζόταν ἡ Ἐκκλησία, οὔτε θά προσέτρεχε σ' αὐτὴν γιά νά ἀντλήσῃ δύναμη, ὑπομονή καί ἐλπίδα, βοήθεια καί ἔμπνευση.

Ὅλα αὐτὰ μόνο ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νά τὰ ἐξασφαλίσῃ, μέ τὴν χάρη τὴν ζωοποιό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τὴν σωτήρια βιωματικὴ ἐμπειρία τῶν Ἁγίων τῆς, ἡ ὁποία περνάει μέσα ἀπὸ τὰ Ἅγια Μυστήρια.

Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων μεταμορφώνει, μέσα ἀπὸ τὴν διαδικασίαν τῆς κάθαρσης, τῆς Θείας ἐλλάμψεως καί τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι:

α) *Προφητικός*. Ἐκφράζει τὴν ἀλήθεια περὶ τοῦ ἑνός καί μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, περὶ τῆς Ἁγίας του Ἐκκλησίας. Ἐκφράζει τὴν πίστη, τό ἦθος καί τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση. Ἐχει Χριστοκεντρικὸ καί σωτηριολογικὸ περιεχόμενο. Ἡ ἀλήθεια γιά ἐμᾶς δέν εἶναι ἰδεολογικὸ ἐφεύρημα, ἀλλὰ εἶναι πρόσωπο, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

β) *Παρακλητικός*. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει διακοσμητικὸ ρόλο σέ αὐτὸν τόν τόπο. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μιά θερμὴ μητρικὴ ἀγκαλιά, πού στηρίζει, παρηγορεῖ καί βοηθᾷ τόν ἄνθρωπο θυσιαστικὰ νά ξεπεράσῃ τὰ ὑπαρξιακά του ἀδιέξοδα, τὴν ἀπελπισία, τὴν ἀπόγνωση, πού γεννάει ἡ ἁμαρτία καί ἡ σαρκολατρεία στήν ὁποία ὀδηγεῖ τό ὅλο σύστημα. Χρειάζεται λόγος εἰλικρινῆς καί μεστός ἐλέους καί ἀγάπης. Στό τέλος θά κερδίσῃ ἡ ἀλήθεια καί θά λάμψῃ τό φῶς. Θά φωτίσῃ τό πνεῦμα τῆς σεμνότητος, τῆς ἀγάπης, τῆς διακρίσεως.

γ) *Ἐλεγκτικός*. Ἡ Ἐκκλησία τοποθετεῖται μέ εὐθύτητα καί σαφήνεια, χωρὶς φόβο καί πάθος καί χρησιμοποιεῖ τό νυστέρι τῆς ἀποφασιστικῆς

θεραπείας, και όχι απλά επιθήματα και μεσοβέζικες θεραπευτικές μεθόδους. Ένας λόγος χωρίς ακρίβεια, χωρίς σαφήνεια, ένας λόγος κουλτουριάρικος για να γίνεται δήθεν άρεστος, ή ένας λόγος κολακευτικός, δεν αναπαύει τις ψυχές, ή τις αναπαύει πρόσκαιρα και ύστερα τις απογοητεύει.

Έχουμε κάνει, και πρέπει να κάνουμε και στην συνέχεια, και την δική μας αυτοκριτική και τόν δικό μας αυτοέλεγχο. Τό κάνουμε πάντοτε με ειλικρίνεια, χωρίς να μᾶς διαφεύγει τό γεγονός ότι εἴμαστε ἄνθρωποι, και ότι ὁ Ἱερός Κλήρος προέρχεται ἀπό τά παιδιά μᾶς συγκεκριμένης ἐποχῆς και κοινωνίας, μέ ὅλα τά θετικά και ἀρνητικά στοιχεία πού τήν χαρακτηρίζουν. Ἀγωνιζόμεθα ὁμως να κάνουμε τήν ὑπέρβαση, ὥστε και ἐμεῖς οἱ ποιμένες να ὀδηγηθοῦμε μέσα ἀπό πνευματικούς ἀγῶνες στην θέωση, ἀλλά και τό ποιμνιο μας ἐκεῖ να ὀδηγήσωμε.

Ἀπό τήν ἄλλη χρειάζεται και ἡ κριτική μας στάση και αὐστηρά τοποθέτησή μας ἔναντι ὄλων τῶν συστημάτων, τά ὁποῖα ἀπεργάζονται τά δεινά και τήν ἀδικία ἔναντι τῶν ἀνθρώπων, ἀντιμετωπίζοντάς τους ὡς ἀριθμούς και ὑπάρξεις χωρίς πνευματική ὄντοτητα και ταυτότητα.

Ἀλλά και πρὸς τόν Λαό να ἐπαναλάβωμε τήν ἀνάγκη να ἐπιστρέψῃ στην εὐσέβεια, για τήν σωτηρία του. Ἡ μετάνοια πρέπει να γίνῃ τρόπος ζωῆς.

Ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς στό ἔργο του «Παιδαγωγός», λέγει ἀλήθειες, οἱ ὁποῖες και σήμερα ἔχουν τήν ἐφαρμογή τους. Θλίβεται γιατί ἡ χαρακτηριστική τοῦ ἑλληνικοῦ ἤθους ἀρετή τῆς λιτότητος καταργήθηκε ἀπό ξένες και καταναλωτικές ἐπιδρομές. Ἀναφέρει μεταξύ τῶν ἄλλων: «Ἀνέτρεψε τήν Ἑλλάδα ἡ βάρβαρος φιλοκοσμία... σωφροσύνην διέφθειρε λακωνικήν ἐσθῆς και χλιδῆ και κάλλος ὤραϊον...». (Παιδαγωγός, 3, 45).

Δέν φτάνει μόνο ἡ ἐπισήμανση τῶν λαθῶν τῶν κατὰ καιρούς ἡγεσιῶν, ἢ ἡ δική μας αυτοκριτική, πού εἶναι ἀπαραίτητη. Κάθε φορά πού ὑφιστάμεθα μιά δοκιμασία, πρέπει να ἔχωμε τήν αἴσθηση ὅτι αὐτό τό ἐπιτρέπει ὁ Θεός. Γνωρίζομε ὅλοι ἴσως τούς φταίχτες, ὅσους δηλαδή, μέ τήν ἄστατη, τήν ἀλόγιστη και προκλητική συμπεριφορά τους ὠδήγησαν τά πράγματα ὡς ἐδῶ. Ὁμως αὐτό δέν φτάνει. Ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σαφής. «*Μετανοεῖτε...*» (Μαρκ. 1, 15). Ἀλλάξτε μυαλό, συμπεριφορά, τρόπο ζωῆς.

Φθάσαμε ἐδῶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀπληστίας και πλεονεξίας πού εἶναι καταστροφικές για τίς κοινωνίες. Ἀνεχθήκαμε ὡς Λαός τήν διαφθορά, γιατί μᾶς συνέφερε και μᾶς βόλευε. Ζήσαμε ἕνα ψέμα. Ὁ ἐγωκεντρισμός και ἡ φιλαυτία, καταστάσεις πού μᾶς στέρησαν τήν κοινωνία τῶν προσώπων, μᾶς σακάτεψαν σέ ἐπίπεδο ἀτομικό, οἰκογενειακό και κοινωνικό.

Ὁ καθαρὸς τῆς Ἐκκλησίας λόγος εἶναι ἄξιος ἐμπιστοσύνης ὄχι γιατί προέρχεται ἀπό ἀνθρώπους, ἀλλά γιατί εἶναι λόγος πού βγαίνει ἀπό καρδιές πού ἔχουν ἐναποθέσει τίς ἐλπίδες στον ζῶντα Θεό, πού ζητοῦν τόν φωτισμό και τήν χάρη, πού λειτουργοῦν μπροστά στό Ἅγιο Θυσιαστήριο. Εἶναι λόγος Θεοῦ, ὁ ὁποῖος γιαιτρεύει, παρηγορεῖ, συγχωρεῖ, δίδει ἐλπίδα. Αὐτός ὁ λόγος ἀποτελεῖ τόν ἀληθινό ὁδοδείκτη, για να μπορέσωμε, ὡς ὁ Μωσῆς, να βγάλωμε τόν Λαό ἀπό τήν ἔρημο και να τόν εἰσαγάγουμε στην γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Πιστεύω ὅτι σήμερα ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικός Λαός, μετά ἀπό αὐτήν τήν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, περιμένει ἀπό ἐμᾶς λόγο ἀποκαλυπτικό, παραμυθητικό ἀλλά και καταγγελτικό για τά πραγματικά αἷτια τῆς κρίσεως. Περιμένει συγκεκριμένη στρατηγική ἀντιμετώπισης τῆς καταστάσεως και στον πνευματικό και στον γενικώτερο τομέα. Πιστεύω ὅτι θά δώσωμε στό ποιμνιο μας αὐτή τήν ἀναψυχή. Τό ἀξίζει και τοῦ τό χροστώμε.

Θά τελειώσω μέ τούς στίχους ἑνός τραγουδιοῦ, τό ὁποῖο μεταξύ τῶν ἄλλων λέγει:

Βλέπω πλῆθος κόσμου να κυλᾶ
μά ψυχῆ δέν μου χαμογελά

.....

Βρίσκω τάφους κι ἕνα κόσμο
πού δέν πονᾶ

.....

Ποῖος προφήτης τώρα θά ἀκουστῆ
σά φωνή σέ στέρνα κλειστή;

Σ ἕναν κόσμο ἄδειο και ὄρφανό

ποιά κραυγή ἀπό τόν οὐρανό;

(Στιχ. Μάνος Ἐλευθερίου

Μουσική: Μάνος Χατζηδάκης)

Σ' αὐτή τήν ἀναζήτηση, σ' αὐτό τό ψάξιμο για ἀγάπη, για φωνή μέσα ἀπό μιά καρδιά πού φλέγεται για τόν ἄλλο, ὁ ὁποῖος ἄλλος εἶναι ὁ παράδει-

σος μας, απαντᾷ ἡ Ἐκκλησία γιατί ἔχει πάντα στᾶ ὄτα της τὴν ἐπιταγὴ τοῦ Θεοῦ.

«Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός. Ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερου-

σαλήμ, παρακαλέσατε αὐτήν, ὅτι ἐπλήσθη ἡ ταπεινώσις αὐτῆς, λέλυται αὐτῆς ἡ ἁμαρτία, ὅτι ἐδέξατο ἐκ χειρὸς Κυρίου, διπλᾶ τὰ ἁμαρτήματα αὐτῆς» (Ἡσαΐου 40, 1).

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Θὰ μπορούσαμε ἀκόμα νὰ εἴπωμε, στό σημεῖο αὐτό, ὅτι σήμερον ἡ Ἑλλάδα πληρώνει τὴν πάλιν μεταξύ δολλαρίου καὶ εὐρώ. Ὑπάρχει ὁμως, ἀπ' ὅ,τι γίνεται ἐμφανές, μιά διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν Δύση (ΗΠΑ) καὶ στὴν Εὐρώπη. Στὶς ΗΠΑ ἡ ὁμοσπονδιακὴ Κυβέρνηση καὶ ἡ Κεντρικὴ Τράπεζα ἐπεμβαίνουν γιὰ νὰ περιορίσουν τὶς ἀνισότητες μεταξύ τῶν πολιτῶν, ἐνῶ ἡ Εὐρωζώνη διαλύει τὸ ἀνοσοποιητικὸ σύστημα τῶν χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Περιφέρειας, ἀφήνοντάς τες ἐκτεθειμένες στὴν παγκόσμια κρίση.
2. Σύμφωνα μὲ στοιχεῖα πού προέκυψαν ἀπὸ εἰδικές μελέτες, (ΚΕΠΕ, περιοδικὸ «Οἰκονομικὲς Ἐξελίξεις», τεύχος 17, Φεβρουάριος 2012), τὸ Α' ἑξάμηνο τοῦ 2011 ἐγκαταστάθηκαν στὴ Γερμανία 4.100 ἄτομα (+84% σέ σχέση μὲ τὸ Α' ἑξάμηνο τοῦ 2010). Ὅπως ἀνέφερε πρόσφατα στέλεχος Ἑλληνογερμανικῆς Ἐταιρείας εὔρεσης ἐργασίας («Καθημερινή», 23 Νοεμβρίου 2011), ἡ ἐταιρεία δέχεται καθημερινὰ περίπου 60 βιογραφικὰ Ἑλλήνων πτυχιούχων 25-40 ἐτῶν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων πού ἔχουν ἐγγραφή στὸν ἰσοτόπο Eures (δηλ. τὴν «πύλη» τῶν δημοσίων ὀργανισμῶν ἀπασχόλησης τύπου ΟΑΕΔ, γιὰ τὴν κινητικότητα στὴν εὐρωπαϊκὴ ἀγορὰ ἐργασίας) ἦταν πάνω ἀπὸ 20.000 τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2011, ἐναντι 11.500 τὸν Νοέμβριο τοῦ 2010. («Τὸ Βῆμα», 16 Ὀκτωβρίου 2011). Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἰσοτόπο ἀναζήτησης ἐργασίας Europass, στὸν ὁποῖο κάθε πολίτης στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση καὶ στὸν Εὐρωπαϊκὸ Οἰκονομικὸ Χώρο μπορεῖ νὰ στείλῃ τὸν βιογραφικὸ του. Ἀπὸ 46.400 βιογραφικὰ Ἑλλήνων τὸ 2010, «Καθημερινή», 16 Δεκεμβρίου 2011). Τέλος, ἡ Πρεσβεία τῆς Αὐστραλίας στὴν Ἀθήνα διωργάνωσε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2011 σειρά 5 ἐνημερωτικῶν συναντήσεων γιὰ τὶς δεξιότητες πού ζητοῦνται ἐκεῖ κ.τ.λ. Ἡ ἀνταπόκριση ἦταν μεγάλη. Αἴτηση συμμετοχῆς στὶς συναντήσεις αὐτὲς ὑπέβαλαν 15.000 ἄτομα.
3. Ὁ Σαράντος Καργάκος, ἀναφέρει στό βιβλίον του «Μεσόγειος, ἡ ὑγρὴ μοῖρα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐρώπης» καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ σέ συνέντευξή του: «Ταξιδεύω ἐδῶ καὶ χρόνια στὶς ἀραβικὲς χώρες καὶ ἔχω γνωρίσει τὰ χαμηλὰ οἰκονομικῶς στρώματά τους. Εἶχα προβλέψει τὴν ἔκρηξη στὴν Βόρεια Ἀφρική, ἡ ὁποία θὰ ἐξαπλωθῆ νοτιότερα πρὸς τὴν Κεντρικὴ Ἀφρική, ἀλλὰ καὶ στὴν Μέση Ἀνατολή... Ἡ ἔκρηξη τοῦ Ἰσλάμ θὰ ἔχῃ συνέπειες καὶ γιὰ τὴν Τουρκία. Ἑλλοχεύει ὁ κίνδυνος καὶ ἡ Ἑλλάδα νὰ κατακλυσθῆ ἀπὸ κύματα ἀνθρώπων πού μὲ σασημένα φτερά θὰ φτάσουν στὶς ἑλληνικὲς ἀκτὲς μὲ κάθε λογῆς πλεούμενο».
4. Στὴν Μητρόπολη Πατρῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταναστῶν ἔφτασε πρὸ διετίας στὶς 4.000 περίπου. Ἡ Ἐκκλησία ἐβοήθησε, ὥστε νὰ μὴν πεινᾶνε, προσφέρουσα καθημερινῶς τροφίμα, μὲ κυλιόμενον πρόγραμμα, στό ὁποῖο συμμετεῖχαν ὅλες οἱ Ἐνορίες. Μία κάθε ἡμέρα. Ἐπίσης, ἐκαλύψαμε καὶ καλύπτουμε κατὰ τὸ δυνατόν ἀνάγκες σέ ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψη τῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι εἰσάγονται στὰ Νοσοκομεῖα. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρουμε τὴν περίπτωση τοῦ 15χρονοῦ Emin, ὁ ὁποῖος μαζί μὲ συνομήλικό του ἔπεσαν ἀπὸ νταλίκια στό δρόμο, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ δευτέρος νὰ σκοτωθῆ ἐνῶ ὁ πρῶτος νὰ νοσηλευθῆ σέ Νοσοκομεῖο τῶν Πατρῶν, ὕστερα νὰ δοθῆ σέ ἀνάδοχη οἰκογένεια κ.λπ. μὲ δαπάνες τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ τὴν παραβατικότητα ἀναφέρουμε χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τὸν φόνο νεαροῦ πατρινοῦ ἀπὸ Ἀφγανούς πρὸ ὀλίγων μηνῶν γιὰ ἀσήμαντο λόγο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργηθῆ ἐκρηκτικὸ κλίμα στὴν πόλη. Παρενέ-

βημεν καί παρακαλέσαμε τούς γονεῖς τοῦ φονευθέντος, ὁ ὁποῖος σημειωτέον ἦτο μοναχοπαίδι, νά κάμουν ἔκκληση μαζί μας, γιά νά ἀποφενυχθοῦν τά χειρότερα. Παρόμοια περιστατικά βεβαίως θά ἀντιμετωπίζουν καί ἄλλοι Ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι βιώνουν στίς Μητροπόλεις τους παρόμοιες καταστάσεις.

5. (1) Ἡ παρούσα Σύμβαση, καθὼς καί κάθε ἐξωσυμβατική ὑποχρέωση πού τυχόν προκύψει ἀπό τήν παρούσα ἢ σέ σχέση μέ τήν παρούσα Σύμβαση, διέπεται καί ἐρμηνεύεται σύμφωνα μέ τό ἀγγλικό δίκαιο. (2) Οἱ συμβαλλόμενοι ἀναλαμβάνουν τήν ὑποχρέωση νά ὑποβάλουν ὅποιαδήποτε διένεξη προκύψει σχετικά μέ τήν νομιμότητα, τήν ἰσχὺ, τήν ἐρμηνεῖα ἢ τήν ἐκτέλεση τῆς παρούσας Σύμβασης στήν ἀποκλειστική δικαιοδοσία τοῦ Δικαστηρίου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσης. (3) Οἱ ἀποφάσεις τοῦ Δικαστηρίου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσης εἶναι πλήρως δεσμευτικές καί ἐκτελεστές ἀπό τά συμβαλλόμενα μέρη. (4) Οἱ Δανειστές μπορεῖ νά ἐκτελέσουν, ἢ νά ἐπιδιώξουν νά ἐκτελέσουν ὅποιαδήποτε ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσης, ὅπως ὀρίζεται στήν παρούσα, ἢ ἄλλα δικαιώματα κατὰ τοῦ Δανειολήπτη, σά δικαστήρια τῆς χώρας τοῦ Δανειολήπτη. (5) Μέ τήν παρούσα ὁ Δανειολήπτης, ἀμετάκλητα καί ἄνευ ὄρων παραιτεῖται ἀπό κάθε ἀσυλία πού ἔχει ἢ πρόκειται νά ἀποκτήσει, ὅσον ἀφορᾷ στόν ἴδιο ἢ τά περιουσιακά του στοιχεῖα, ἀπό νομικές διαδικασίες σέ σχέση μέ τήν παρούσα Σύμβαση, περιλαμβανομένων, χωρίς περιορισμούς, τῆς ἀσυλίας ὅσον ἀφορᾷ στήν ἄσκηση ἀγωγῆς, δικαστική ἀπόφαση ἢ ἄλλη διαταγή, κατάσχεση, ἀναστολή ἐκτέλεσης δικαστικῆς ἀπόφασης, ἢ προσωρινή διαταγή, καί ὅσον ἀφορᾷ στήν ἐκτέλεση καί ἐπιβολή κατὰ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων του, στόν βαθμό πού δέν τό ἀπαγορεύει ἀναγκαστικός νόμος.
6. Στήν Ἱερά Μητρόπολη Πατρῶν ἀντιμετωπίζομε ἤδη περιπτώσεις δύσκολες, ἱερατικῶν οἰκογενειῶν, πού ἔχουν προβλήματα ἐπιβίωσης, ἔνεκα δανείων, κ.λπ.
7. Ἐκανε πολύ καλό στόν Λαό ἡ ἀναφορά τοῦ Μακαριωτάτου στό θέμα τῶν ἀποδοχῶν του, κατὰ τήν διάρκεια τῆς τελευταίας συνέντευξίς του. Ἐπίσης ἡ δημοσιοποίηση ἀπό πλευρᾶς Πολιτείας (ἀρμοδίου Ὑπουργείου) τῶν στοιχείων τῆς μισθοδοσίας τῶν Ἀρχιερέων καί τῶν Ἱερέων, ὥστε νά γνωρίζῃ ὁ Λαός τήν ἀλήθεια.
8. Πρόσφατα, σέ ἴσοσελίδα διαβάσαμε, ὅτι ἐρωτᾶτο τό κοινό ἂν εἶναι ὑπέρ τῆς δημοσιοποιήσεως τῶν «πόθεν ἔσχες» τῶν Ἀρχιερέων. Ἐμεῖς πρῶτοι τό θέλομε αὐτό, γιά νά διαπιστωθῇ καί νά λάμψη καί πάλι ἡ ἀλήθεια. Ἄλλοι πρέπει νά φοβοῦνται γιά τό «πόθεν ἔσχες».

Δυσκολία της Ἐκκλησίας κατά τήν ἄσκησιν τῆς Ποιμαντικῆς τῆς

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου

(Εἰσήγησις κατά τήν ἐν Ἀθήναις Τακτική Συνεδρία τῆς Ι.Σ.Ι.
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 3.10.2012)

Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρε·
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀδελφοί·

Τό θέμα τῆς παρουσίας εἰσηγήσεως πού ἀνετέθη εἰς τήν ἐλαχιστότητά μου εἶναι «*Δυσκολία τῆς Ἐκκλησίας κατά τήν ἄσκησιν τῆς ποιμαντικῆς Τῆς*».

Πανθομολογούμενον τυγχάνει ὅτι ἅπαντα τά ἔθνη, μή ἐξαιρουμένης καί τῆς πατρίδος ἡμῶν, εὐρίσκονται σήμερον εἰς μίαν κατάστασιν συγχύσεως, ἀγωνίας καί ἄγχους. Ἄπασαι αἱ ἀνωτέρω καταστάσεις αὐταί εἶναι φυσικόν νά δημιουργοῦν δυσκολίας εἰς τήν ἄσκησιν τῆς ποιμαντικῆς τῆς Ἐκκλησίας. Τά φαινόμενα τῆς ἀναρχίας, τῆς ἀσεβείας, τῆς τρομοκρατίας καί ἐγκληματικότητος, εἶναι χαρακτηριστικά τῆς ἐποχῆς μας καί δημιουργοῦν προβλήματα, τά ὅποια δυσκόλως ἀντιμετωπίζονται. Ἡ καθ' ἡμέραν ἐξάπλωσις τῶν ναρκωτικῶν, οἱ βιασμοί, αἱ διαρρήξεις, οἱ φόνοι καί ληστεῖαι, οἱ ἐμπρησμοί καί τό αἶσθημα τῆς ἀνασφαλείας καί ἀβεβαιότητος ὑπό τό ὅποῖον ζῶμεν, εἶναι καρποί τῆς ἀποστασίας μας ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί δυσχεραίνουν τό ποιμαντικόν μας ἔργον. Ἡ σκληρότης τήν ὅποιαν ἀντιμετωπίζομεν, ἡ χαλάρωσις τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν καί ἡ ἀναστάτωσις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, δημιουργοῦν ποικίλας δυσκολίας εἰς τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀνειλικρίνεια καί τό ψεῦδος πού διέπουν καί χαρακτηρίζουν τάς κάθε εἶδους σχέσεις καί συναλλαγάς, ἡ διάσπασις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καί ἡ διαίρεσις τῶν ἀνθρώπων εἰς ἀντιτιθεμένας, ἀλληλοὑποβλεπομένας καί ἀντιμαχομένας ομάδας καί παρατάξεις, διαγράφουν τήν εἰκόνα τῆς συγχρόνου ζωῆς καί φανερόν τήν τραγικήν διάψευσιν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου εἰς τάς ἐλπίδας καί προσδοκίας του. Γνωστόν τοῖς πᾶσι εἶναι ὅτι εἰς τήν ἐποχὴν μας αἰῶνιαι ἀρχαί καί ιδεώδη τίθενται ὑπό κρίσιν καί τοῦτο εἶναι μία θλιβερά διαπίστωσις. Εἰς τήν σωρείαν αὐτῶν τῶν δυσκολιῶν ἔρχεται μέ ἀγάπην καί θυσιαστικόν πνεῦμα ἡ Ἐκκλησία νά διαχειρισθῇ τά προβλήματα καί τάς παντός εἶδους κρίσεις,

καί νά διακονήσῃ τόν ἄνθρωπον, πού ἐπλήρωσε τήν ζωὴν καί τήν καρδίαν του μέ πάθη, ἀτιμίας, ἀδικίας, κακότητα καί πονηρία, τόν ἄνθρωπον πού ἔγινε ἀναρχικός, ὑβριστής, ἄστοργος, σκληρός, ἀνάληγτος, ἀπειθής, πλεονέκτης, μεστός φθόνου, φόνου, ἔριδος καί δόλου. (Ρωμ. α' 21).

Ἐντός τοῦ χάους, τό ὅποῖον ἐπικρατεῖ εἰς τήν σύγχρονον ἐποχὴν, ἐπιτακτική ἀνάγκη καθίσταται ἡ παρουσία καί ἡ φωνή ἀληθείας καί ἐλπίδος τῆς Ἐκκλησίας, διά νά κατασιγάσῃ τόν θόρυβον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, νά ἐξαλείψῃ τό ἄγχος καί τήν ἀγωνίαν, νά ἀναπτρώσῃ τήν ἐλπίδα καί νά ἀποκαταστήσῃ τήν γαλήνην καί τό αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας. Σήμερον ἡ ἄρνησις καί ὁ μηδενισμός τείνουν νά ἐπιβληθῶν καί νά ἐπικρατήσουν εἰς τήν σκέψιν καί τήν ζωὴν τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων. Ἐντονον καί μέ παρρησίαν πρέπει νά ἀκουσθῇ τό ἐλπιδοφόρον μήνυμα τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας πρὸς τόν σύγχρονον ἄνθρωπον, διά νά ἀνακαλέσῃ αὐτόν ἀπό τήν ἄρνησιν, τήν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν, τήν καθίχησιν καί τήν ἀποστασίαν. Καθῆκον ἱερόν εἶναι νά προσανατολίσῃ αὐτόν πρὸς τό αἰώνιον θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀπό τό ὅποῖον ἐξέκλινε, καί νά ἐπανοδηγήσῃ αὐτόν εἰς τήν ζωὴν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

Αἱ ποικιλόμορφοι κρίσεις, μέ πρώτην τήν οικονομικήν, αἵτινες ταλαιπωροῦν τόν σύγχρονον ἄνθρωπον, ὅπως εὐστόχως καί κατά κόρον τονίζετε, Μακαριώτατε, ἔχουν ὡς αἰτίαν τῶν τῆν πνευματικὴν καί ἠθικὴν κρίσιν. Διά τοῦτο καί πλέον ἀπαραίτητος καί ἀναγκαῖα εἶναι σήμερον ἡ φωνή καί ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας, διά νά προσκαλέσῃ, ἀλλά καί θετικῶς νά προκαλέσῃ τόν ἄνθρωπον τῆς σημερινῆς ἐποχῆς εἰς ἐπανασύνδεσιν του μέ τόν Θεόν, ὡς τόν μόνον ἐλευθερωτήν, Λυτρωτήν καί Σωτῆρα αὐτοῦ. Ἄπαντες ὅσοι κατά καιρούς ἐνεφανίσθησαν καί προεβλήθησαν ὡς σωτῆρες καί ἀναμορφωταί τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, «ὄλοι μᾶς γέλασαν φοβερά».

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἀκολουθῆ ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ ζῆ ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν πλάνην καὶ δοκιμασίαν. Ὑπάρχουν ὁμως σήμερον, ὅπως ἔχει διαμορφωθῆ ἡ πολυπολιτισμικὴ πλέον κοινωνία, εἰς τὴν ὁποῖαν ζῶμεν καὶ δέν πρέπει νὰ ἐθελουφλῶμεν, πολλαὶ δυσκολίαι καὶ ἐμπόδια οὐκ ὀλίγα διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ποιμαντικῆς τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ δυσκολίαι πλεῖστα καὶ ποικίλαι· θὰ ἀναφέρομεν τινὰς ἐξ αὐτῶν: Δυσκολία τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ποιμαντικῆς τῆς.

1) Ὅτι θεωρία καὶ πράξις, πού πρέπει νὰ συμβαδίζουν εἰς τὴν ζωὴν ὅλων μας, δυσκόλως καὶ σπανίως σήμερον συναντῶνται καὶ τοῦτο δυσχεραίνει τὴν ἄσκησιν τῆς ποιμαντικῆς μας διακονίας. Οἱ ἅγιοι πατέρες παλαιοὶ καὶ σύγχρονοι, οἵτινες τὰ συνεδύασαν ἁρμονικῶς, δύνανται νὰ μᾶς διδάξουν καὶ ὀδηγήσουν ἅπαντας εἰς ὁδὸν σωτηρίας.

2) Μεγίστας δυσκολίας ἀντιμετωπίζει σήμερον ὁ ἐθελοντισμός, πού ἀπαιτεῖ θυσιαστικὸν πνεῦμα. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν ὄχι τόσον εὐχάριστον καὶ ὡς ἐκ τοῦτου τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας δυσχεραίνεται καὶ ἡ ἄσκησις τῆς ποιμαντικῆς τῆς τυγχάνει ἐλλιπής. Ἡ Ἐκκλησία, παρ' ὅλα ταῦτα, δέν θὰ παραμελήσῃ βεβαίως εἰς τό ἔργον καὶ τὴν ἀποστολήν τῆς τὰ ἔργα προσφορᾶς καὶ ἀγάπης, καὶ δέν θὰ θεωρήσῃ ἴσως ἐκτός τῆς ἀποστολῆς τῆς πᾶσαν μέριμναν καὶ ἐνδιαφέρον εἰς κατανόησιν καὶ συναντίληψιν αὐτῆς, εἰς τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας καὶ τὰ προβλήματα τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ δέν θὰ τὰ θεωρήσῃ, παρερμηνεύουσα τὴν ἀποστολήν τῆς, ὡς κύριον καὶ πρῶτιστον ἔργον τῆς. Τὰ ἔργα ἀγάπης εἶναι συγχρόνως ἢ δευτέρα ἀποστολή τῆς. Ἡ Ἐκκλησία, ὅποτε παρέστη ἀνάγκη, καὶ ἀγάπας συνέστησε καὶ τὴν λογίαν διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐνδεῶν ἤσκησε, καὶ τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανά ἐπροστάτευσε καὶ περιέθαλψε, καὶ τό γῆρας περιεκράτησε καὶ ἐστήριξε, καὶ παντοειδῆ ἰδρύματα καὶ οἴκους εὐποιίας ἀνήγειρε κατὰ καιροῦς, πρὸς συμπαράστασιν καὶ περιθάλψιν τῶν ποικίλων βιωτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπίσης, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, συνεπένηθη μετὰ τοῦ Γένους καὶ συνεμερίσθη τὰς περιπετειὰς αὐτοῦ κατὰ τὰς ἀποφράδας ἡμέρας· καὶ τὰ ἱερά σκεύη καὶ κειμήλια ἐπώλησε διὰ νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὴν χειμαζομένην πατρίδα καὶ πάντοτε ὡς φιλόστοργος μήτηρ ἦτο χαίρουσα μετὰ χαϊρόντων καὶ κλαίουσα μετὰ κλαιόντων. Ἀλλὰ καὶ σήμερον δέν ὑστερεῖ εἰς προσφορὰν. Τὰ ἐνοριακὰ Φιλόπρωγα Τα-

μεῖα εἰς ὁλόκληρον τὴν ἐπικράτειαν ἀνακουφίζουν τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην συνανθρώπους μας, χωρὶς οὐδεμίαν ἐξαιρέσιν. Αἱ τράπεζαι αἵματος δίδουν ἄμεσον βοήθειαν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἀδελφούς. Τὰ κοινωνικά παντοπωλεῖα καὶ φαρμακεῖα παρέχουν στήριξιν εἰς τοὺς ἀδυνάμους. Οἱ χῶροι παροχῆς ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων, ἐπιλύουν πλεῖστα ὄσα προβλήματα. Αἱ ὑποτροφίαι, ἢ παροχὴ στέγης καὶ τροφῆς καὶ ἀρκεταὶ ἀκόμη πρωτοβουλία τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοὺς μαθητάς, σπουδαστάς καὶ φοιτητάς, ἀποδεικνύουν περιτράνω τὴν ἀγάπην καὶ τό συνεχές ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀθορύβως καὶ ὑπευθύνως ἐπιτελεῖ, χωρὶς νὰ ἐπιζητεῖ οὐδέν.

3) Τὰ ἔργα ἀγάπης, τὰ ὁποῖα θεραπεύουν τὰς ποικίλας ἀνάγκας, ὑλικὰς καὶ σωματικὰς, τοῦ ἀνθρώπου, στηρίζοντα καὶ παραμυθοῦντα αὐτόν εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰς δοκιμασίας τῆς ζωῆς του, περιδεσμοῦντα τὰς κακώσεις καὶ τὰ τραύματά του καὶ ἐπιχέοντα «ἔλαιον καὶ οἶνον» εἰς τὰς πληγὰς του (Λουκ. ι' 34), ὡς καρπὸς ὑλοποιήσεως καὶ μετουσίωσεως τῆς πίστεως τῶν λόγων καὶ τῆς διδασκαλίας εἰς ἔμπρακτον ζωὴν, εἴτε ἀποσιωπῶνται σήμερον, εἴτε δέν προβάλλονται καὶ δέν καλλιεργεῖται τό καθήκον τῆς προσφορᾶς πρὸς τὸν πλησίον, διότι ὅπως διαπιστώνομεν καὶ τυγχάνει τοῖς πᾶσι γωστόν, ὅπως λέγει ὁ Κύριος, «ἐψύγη ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν». Ὁ Κύριος ἀπέστειλεν τοὺς μαθητάς εἰς τὸν κόσμον, ὄχι μόνον «κηρύσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», ἀλλὰ καὶ «ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενοῦντας» (Λουκ. θ' 1-2). Βεβαίως, δέν θὰ μεταβληθῆ εἰς φιλανθρωπικὸν ὄργανισμὸν ἢ Ἐκκλησία οὔτε εἰς ὑπηρεσίαν προνοίας. Σήμερον ἔχομεν ὀργανωμένον κράτος· ἢ Ἐκκλησία θὰ ἔρχηται ἀρωγὸς ὅταν ὑπάρχῃ ἀνάγκη, διότι θὰ ἰσχύει πάντοτε τό τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, ὅτι «οὐκ ἀρεστόν ἐστὶν ἡμᾶς καταλείψαντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζας» (Πραξ. σι' 2).

4) Τό κήρυγμά μας σήμερον ἐν πολλοῖς ἔχει μεταβληθῆ εἰς σχολιασμὸν τῆς ἐπικαιρότητος, τὴν ὁποῖαν βεβαίως δέν πρέπει νὰ ἀγνοῶμεν, ἀλλὰ δέν πρέπει καὶ νὰ παρασυρῶμεθα ὑπὸ ταύτης. Τό κήρυγμά μας πρέπει νὰ εἶναι λόγος παρακλήσεως, σωτηριολογικός, χριστοκεντρικός, ἀγιογραφικός, πατερικός, συνουδούμενος ὑπὸ ἀναλόγου βιώματος, διὰ νὰ μὴν καθίσταται ἀδύναμος καὶ ἄνευρος, ὅπως εὐστόχως ἐτονίσθη καὶ εἰς τό ἐν Πάτραις προσφάτως συγκληθέν Λειτουργικὸν Συνέδριον, ὥστε ἡ ἐπικοινωνία καὶ τό μῆνυμα πού δίδομεν δι' αὐτοῦ νὰ ἀγγίζει τοὺς ἀκρο-

ατάς, και νά μήν παρέχει τροφήν εις τούς καραδοκοῦντας ἐπικριτάς και σχολιαστάς.

5) Αἱ Σχολαί μας αἱ ἐκκλησιαστικά, πρέπει νά εἴπωμεν τήν ἀλήθειαν, δέν εἶναι πλέον παραγωγικά και πρέπει νά ὑπάρξῃ σοβαρός προβληματισμός, διότι διά τῶν στελεχῶν πού μορφώνουν θά ἀσκηθῇ ἡ σύγχρονος ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας.

6) Ἡ κατήχησις χωλαίνει και ἡ Ἐκκλησία, κατά τήν ἀσκησιν τοῦ πολυπλεύρου ἔργου της, ἀντιμετωπίζει τεραστίας δυσκολίας και προβλήματα.

7) Τά μέσα ἐπικοινωνίας πού διαθέτομεν δέν ἀνταποκρίνονται εις τήν ἐποχήν τῆς ὑψηλῆς τεχνολογίας, ἔχομεν μόνον ραδιόφωνον και περιοδικά, ὀλίγοι δέ και διαδίκτυον.

8) Τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἀποτελεῖ τεράστιον θέμα· ἐπιδιώκουν και μεθοδεύουν διάφοροι νά πείσουν τούς ὑπευθύνους ἀλλά και τόν λαόν, ὥστε νά μεταβληθῇ εις μάθημα θρησκευολογίας και νά ἀπολέσῃ τόν ὁμολογιακόν του χαρακτήρα. Χρειάζεται συνεχῆς ἐπαγρύπνησις, σοβαρά ἀντίστασις και πειστικός διάλογος.

9) Αἱ σχέσεις Ἐκκλησίας και Θεολογικῶν Σχολῶν δέν εἶναι αἱ ἐπιθυμηταί· εὐθύνην φέρομεν και αἱ δύο πλευραί.

10) Ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός ἀποτελεῖ Δούρειον Ἴππον και χρήζει ἰδιαίτερας προσοχῆς.

11) Αἱ σχέσεις Ἐπισκόπου και Ἱερῶν Μονῶν δέν τυγχάνουν αἱ ἄριστα και αὐτό ἔχει σοβαράς συνεπειάς και πλείστας δυσκολίας κατά τήν ἀσκησιν ὑπευθύνου ἐκκλησιαστικῆς ποιμαντικῆς.

12) Ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας εις τό σπράτευμα, εις τās φυλακάς, τὰ νοσηλευτικά ἰδρύματα και τὰ πάσης φύσεως ἰδρύματα, τυγχάνει ὑποτονική και τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχει τὰ ἐπιθυμητά ἀποτελέσματα. Ὑποχρέωσις μας ἱερά και μέριμνά μας διαρκῆς πρέπει νά εἶναι ἡ στελέχωσις διά καταλλήλων προσώπων.

13) Αἱ ἐκκλησιαστικά τέχνην γενικῶς δέν ὑπηρετοῦνται ὑπό προσώπων, ἅτινα διακρίνονται διά τήν ἐπαρκῆ γνῶσιν τοῦ ἀντικειμένου.

14) Ἡ συμπαράστασις τῆς Πολιτείας εις τās πρωτοβουλίας τῆς Ἐκκλησίας διά τήν παιδείαν, τόν πολιτισμόν, τήν πρόνοιαν, τήν κάθε εἶδους ἀναπτυξιακὴν ἐπένδυσιν, τυγχάνει ἀνύπαρκτος ἕως ἀρνητική.

15) Τελεσιδικαὶ ἀποφάσεις τῆς δικαιοσύνης, πλείστας ὄσας φοράς, δέν γίνονται ἀποδεκταί και σεβασταί ἀπό τό ἴδιον τόν κράτος και τούς κατά τόπους

ἐκπροσώπους του. Τό βιβλίον τοῦ Μακαριωτάτου, «Ἐκκλησιαστική περιουσία και μισθοδοσία τοῦ Κλήρου» τυγχάνει διευκρινιστικόν, τόσον διά τήν προσφορὰν τῆς Ἐκκλησίας κατά καιρούς εις τό ἔθνος, ὅσο και διά τās ἀνεκπληρώτους ὑποχρεώσεις τῆς πολιτείας.

16) Ἡ ἀξιοποίησις τῆς ἐναπομεινάσης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας τυγχάνει ζωτικῆς σημασίας θέμα, διότι ἄνευ οικονομικῆς εὐχερείας, οὐδέν ἔργον προάγεται. Σήμερον ἡ οικονομική κατάστασις τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως (Ε.Κ.Υ.Ο.), ἀλλά και τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων, Φιλοπτώχων Ταμείων, Ἑρανικῶν Ἐπιτροπῶν, δέν δύναται νά χαρακτηρισθῇ εὐχάριστος· δυστυχῶς αἱ μετοχαί ἐπὶ τετραετίαν ὅλην δέν ἀποδίδουν τό προσδοκώμενον μέρος, πού ἀποτελοῦσε μίαν ἐκ τῶν κυριωτέρων πηγῶν ἐσόδων τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. Τά ὁμόλογα ὑπέστησαν τό λεγόμενον εις τήν γλῶσσαν τῆς οικονομίας «κούρεμα». Οἱ τόκοι τῶν δανείων και τὰ ἴδια τὰ δάνεια ἀποτελοῦν πρόβλημα σοβαρόν και μίαν ἀδιάκοπον μέριμναν, και ἡ κάθε λύσις διά τήν ἀντιμετώπισιν των χρειάζεται χειρισμούς εὐστόχους και λύσεις μακροπροθέσμου. Σήμερον, πλείστα ἐκ τῶν ἀκινήτων παραμένουν ἀμίσθωτα ἢ οἱ μισθωταί των ἐπιδιώκουν διά διαφόρους λόγους τήν μείωσιν τοῦ μισθώματος. Ἐντός τούτων τῶν ἀναφερομένων οικονομικῶν συγκυριῶν, ἡ Ἐκκλησία δέν δύναται, ὅπως θά ἐπεθύμει, νά ἀνταποκριθῇ εις τās πλείστας ἀνάγκας και ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς μας, πού καθημερινῶς παρουσιάζονται ταχύτατα αὐξανόμενα. Ἡ οικονομική εὐχέρεια και τῆς Ἐκκλησίας τυγχάνει ἀπαραίτητος διά πᾶσαν πρωτοβουλίαν και κάθε θεάρεστον ἔργον.

17) Θέμα μέγιστον δυσχεραῖνον τό ἔργον και τήν προσφορὰν μας τυγχάνει ἡ φορολογία, ἥτις εἶναι δυσβάστακτος πλέον, και ἄνισος. Αἱ προθέσεις τῆς πολιτείας μέχρι σήμερον δέν ἔχουν διευκρινισθῇ.

18) Ὁ τουρισμός και ὁ ἐλεύθερος χρόνος ἀποτελοῦν μέγιστον πρόβλημα και δυσκολία ποιμαντικῆν και πρέπει νά ἀντιμετωπιστοῦν μέ σοβαρότητα. Αἱ πολιτιστικά ἐκδηλώσεις εις χρόνον, ὅστις δημιουργεῖ ἀνυπέβλητα προβλήματα εις τούς πιστούς μας, τό πρόβλημα τοῦ ἐκκλησιασμοῦ, τῆς ἐπικοινωνίας και πολλάκις τῆς νηστείας, χρήζουν ἰδιαίτερας ποιμαντικῆς φροντίδος.

19) Τά παντός εἶδους εὐαγῆ ἰδρύματα, νοσηλευτικά, γηροκομεῖα, κατασκηνώσεις, οἰκοτροφεία, ἀντι-

μετωπίζουν τεραστίας δυσκολίας λειτουργίας, ἐξ αἰτίας τῆς ὑψηλῆς φορολογίας καί τῆς μειώσεως τῶν δωρεῶν.

Σήμερα, δέν εἶναι ἀρκετόν μόνον νά ἐντοπίσωμεν τά προβλήματα πού δημιουργοῦν δυσκολίας εἰς τήν ἄσκησιν τῆς ποιμαντικῆς μας διακονίας, τυγχάνει ἐπείγουσα ἀνάγκη νά ἀντιμετωπίσωμεν ταῦτα ἀποτελεσματικῶς, ἐξευρίσκοντες τρόπους ἐκκλησιαστικούς καί μέσα σύγχρονα.

Προτάσεις

1. Θεωρία καί πράξις πρέπει νά συμβαδίζουν. Καθῆκον νά βαδίσωμεν μπροστά μέ τούς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας.

2. Τά ἔργα ἀγάπης χρήζουν συντονισμοῦ ἀλλά καί προβολῆς, ὄχι πρὸς ἔπαινον, ἀλλά πρὸς δόξαν Θεοῦ καί παρακίνησιν πρὸς μίμησιν καί αὔξησιν μέ κάθε σύγχρονον ἐνημερωτικόν μέσον.

3. Χρειαζόμεθα ἐπανευαγγελισμόν καί ἐσωτερικὴν ἱεραποστολήν, μέ κήρυγμα πατερικόν πού νά ἀγγίζει τόν σύγχρονον ἄνθρωπον, δίχως νά παραμελῶμεν τό καθῆκον τῆς ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.

4. Αἱ δύο Θεολογικαὶ Σχολαί, μέ τά τέσσαρα τμήματά των, ἀρκοῦν. Νά παραμείνῃ μία ἀνωτάτη, μέ ἀρτίαν ὀργάνωσιν, δύο ταχύρρυθμα φροντιστήρια διά Ἱερεῖς Β΄ κατηγορίας, νά δημιουργηθῇ ἓν σύγχρονον μεταπτυχιακόν τμήμα, μία σχολή ἐκκλησιαστικῶν τεχνῶν. Ἐάν παραμείνωμεν ὅπως εἴμεθα σήμερον, δέν θά ἔχομεν καλὴν πορείαν εἰς τό μέλλον καί θά μᾶς ἐπιβληθοῦν ἄλλα λύσεις, πού θά μᾶς δημιουργήσουν πολλές δυσκολίας καί ποικίλα προβλήματα. Κάθε τόπος ἔχει τήν ἱστορίαν του καί τούς λόγους του διά τήν διατήρησιν μιᾶς σχολῆς. Σήμερα, ὁμως, πρέπει νά ἀτενίσωμεν μέ ἀγάπην καί εὐλαβίαν ποῖον εἶναι τό ἐφικτόν, χωρίς βέβαια νά ἀγνοῶμεν καί τό ἐπιθυμητόν.

5. Ἡ κατήχησις νά ἐπεκταθῇ εἰς ἅπαν τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, μέ κάθε τρόπον καί μέσον.

6. Τά μέσα ἐπικοινωνίας νά ἐκσυγχρονισθοῦν.

7. Τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν νά παραμείνῃ ὡς ἔχει μέχρι σήμερον.

8. Ἡ ἐπικοινωνία Θεολογικῶν σχολῶν καί Ἐκκλησίας νά τεθῇ εἰς νέας σταθεράς βάσεις.

9. Τό κύμα τῶν αἰρέσεων νά ἀντιμετωπισθῇ μέ ἐπαρκῆ καί συνεχῆ ἐνημέρωσιν τῶν πιστῶν.

10. Αἱ σχέσεις Ἐπισκόπων καί Μονῶν πρέπει νά ἐναρμονιστοῦν συμφώνως πρὸς τούς ἱερούς κανόνες.

11. Ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας εἰς πᾶσαν ὑπηρεσίαν πρέπει νά καταστῇ δυναμική καί συγχρόνως εὐεργετική.

12. Αἱ ἐκκλησιαστικά τέχνηα πρέπει νά ἀποτυπώνουν σωστά τήν παράδοσιν μας, ἀλλά καί νά συνεχίζουν μέ συγχρόνους δημιουργίας ὑπό εἰδημόνων.

13. Ἡ πολιτεία ὀφείλει νά δίδῃ τό καλόν παράδειγμα, ἐφαρμόζουσα τούς νόμους καί τὰς ἀποφάσεις τῶν ἀρμοδίων κρατικῶν ὀργάνων.

14. Ἡ οἰκονομική διαχείρισις πρέπει νά τεθῇ εἰς νέας βάσεις μέ πλήρη διαφάνειαν καί ἀνάληψιν πρωτοβουλιῶν, αἵτινες θά δώσουν τήν δυνατότητα θετικῆς καί συνεχοῦς ἀναπτύξεως πρὸς ὄφελος ἀπάντων.

Εἰς τήν ἐποχὴν μας, βαλλόμεθα πανταχόθεν, καί ὑποστηρίζουν, οὐκ ὀλίγοι συνήθως, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἰς τήν σύγχρονον ἐξέλιξιν καί διαμόρφωσιν τῆς ζωῆς, δέν συγκινεῖται, μένει ἀπαθῆς καί ἀδρανῆς. Πολλοί λέγουν ὅτι ζῶμεν ἐκτός τόπου καί χρόνου, ὅτι ἐνώπιον τοῦ καθημερινῶς ὄγκουμένου ρεύματος τῆς ζωῆς, πού ἀπειλεῖ νά ἐκθεμελιώσῃ καί ἀνατρέψῃ τά πάντα, ἡμεῖς διάγομεν μακαριῶς.

Λέγουν, χωρίς πολλές φορές νά τό πιστεύουν, ὅτι δέν συγκινούμεθα ἀπό τά προβλήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καί ἀδρανοῦμεν ἢ ὅτι τό ἐνδιαφέρον μας τυγχάνει ἄτονον καί μηδαμινόν, ἀνίκανον νά συλλάβῃ τόν σφυγμόν καί τόν παλμόν τῆς συγχρόνου ζωῆς καί διά τοῦτο ἀνίκανον νά ἀξιώσῃ νά ἀκουσθῇ, νά προσεχθῇ καί νά ἐκτιμηθῇ δεόντως. Ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ προσοχή μας ἐστιάζεται εἰς τύπους καί ὄχι εἰς τήν οὐσίαν, καί διά τοῦτο ἀπωθοῦμεθα εἰς τό περιθώριον καί χαρακτηριζόμεθα ὑπό μεγάλης μερίδος τοῦ λαοῦ ὡς ἀπροσάρμοστοι καί παρελθοντολόγοι. Ἀποκρούομεν, βεβαίως, καί ἀρνούμεθα τόν χαρακτηρισμόν καί λυπούμεθα δι' αὐτόν, διότι τυγχάνει ἄδικος καί ἐν πολλοῖς ἔξω τῆς πραγματικότητος.

Τό σεπτόν σῶμα τῆς Ἱεραρχίας καλεῖται σήμερον μέ τόν φωτισμόν τοῦ παναγίου Πνεύματος, μακράν βεβαίως ἀπό κάθε συσχηματισμόν καί ἀπό κάθε ἐπιρρεασμόν καί ιδεολογίαν, ὅπως πράττει πάντοτε μέ ἀγάπην, φόβον Θεοῦ καί σοβαρότητα, νά ὑπερβῇ τὰς κάθε εἶδους δυσκολίας καί νά δώσῃ μήνυμα ἐλπίδος, αἰσιοδοξίας καί παραμυθίας εἰς τόν λαόν τοῦ Θεοῦ, πού τό ἀναμένει ἐναγωνίως. Ἴσως αἱ δυσκολίαι εἶναι αἰτία καί ἀφορμή διά νά ἔχομεν καλά καί θεάρεστα ἀποτελέσματα, δηλαδή ἐπιστροφὴν εἰς τόν Χριστόν, Ὅστις εἶναι σήμερον καί εἰς τούς αἰῶνας Σωτῆρ καί Λυτρωτῆς, ἀλλά καί τό πλήρωμα τῆς ζωῆς.

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ διά τήν ὑπομονήν Σας.

Ἐκκλησία, νέες ἀντιλήψεις καί νέες τεχνολογίες¹

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου

(Εἰσήγησις κατά τήν ἐν Ἀθήναις Τακτική Συνεδρία τῆς Ι.Σ.Ι.
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 4.10.2012)

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀδελφοί,

Δέν μπορῶ νά μὴν ἀρχίσω μέ τήν ἔκφραση τῶν εἰλικρινῶν μου εὐχαριστιῶν γιά τήν τιμή καί τήν ἐμπιστοσύνη αὐτῆς τῆς ὁμιλίας, μάλιστα σέ μιά περίοδο πού ἡ ἀκριβής ἀποτίμηση τῆς πραγματικότητος μέσα στήν ὁποία ἐκτυλίσσεται ἡ ἐκκλησιαστική ἀποστολή, ἐνῶ εἶναι μεγίστης σημασίας, εἶναι ἐξαιρετικά δύσκολη. Οἱ καινοφανεῖς ἀντιλήψεις, τά σύγχρονα κοινωνικά καί φιλοσοφικά ρεύματα, τά μέσα διάδοσής τους, ἀνατρέπουν παγκόσμιες διαχρονικές σταθερές, ἐναλλάσσονται μέ ἐκπληκτική ταχύτητα, χαρακτηρίζονται ἀπό πολυπαραμετρικότητα καί φυσικά αἰφνιδιάζουν καί τόν ὄργανισμό τῆς Ἐκκλησίας ὡς πρός τόν τρόπο κατάθεσης τῆς μαρτυρίας τῆς.

Θά ἤθελα νά ξεκινήσω μέ ἕνα σαφῆ προσδιορισμό τοῦ θέματός μου. Ἀρχικά ὁ τίτλος ἦταν «Ἐκκλησία καί νέες τεχνολογίες». Ἐπειδή ὁμως προσωπικά δέν πίστευα ὅτι τό πρόβλημά μας εἶναι οἱ νέες τεχνολογίες, ἡ χρήση τους ἀπό πλευρᾶς Ἐκκλησίας ἢ καί ἡ ἀξιοποίησή τους, πρότεινα τή διεύρυσή του μέ τήν εἰσαγωγή τοῦ ὄρου «νέες ἀντιλήψεις», προκειμένου νά διευκολυνθοῦμε στήν κατά τό δυνατόν καλύτερη ἀνατομική περιγραφή τοῦ νέου πλαισίου ζωῆς πού διαμορφώνεται γύρω μας καί νά προσδιορίσουμε μερικά ἀναγκαῖα στοιχεῖα γιά τήν ἀποτελεσματικότερη κατάθεση τῆς ἐκκλησιαστικῆς μαρτυρίας καί ζωῆς.

Τό πλαίσιο αὐτό ἔχει δύο ἐπίπεδα: Τό πρῶτο σχετίζεται μέ τή συμπτωματολογία καί τά συγκεκριμένα προβλήματα πού μᾶς κάνουν νά συνειδητοποιοῦμε δυσκολίες καί ἀλλαγές. Τό δεύτερο ἀποτελεῖ τό οὐσιαστικό περιεχόμενο αὐτοῦ πού ὀνομάζεται νέες ἀντιλήψεις καί νοοτροπίες καί τό ὁποῖο ἔχει προκληθεῖ ἀπό μακροχρόνιους μηχανισμούς, ἐνδεχομένως προσχεδιασμένους, πού

ἔχουν ὁμως νά κάνουν μέ τήν ἴδια τήν ἀνθρώπινη φύση καί τόν πτωτικό χαρακτήρα τῆς. Εἶναι σάφές ὅτι «ὁ κοσμοκράτωρ τοῦ αἰῶνος τούτου» ἀλλάζει ὄψεις καί εἶναι ἀπαραίτητο νά τίς ἐντοπίσουμε ὡς Ἐκκλησία. Στήν παρούσα ὁμιλία θά ἀσχοληθοῦμε κυρίως μέ αὐτό τό δεύτερο στοιχεῖο.

Α. Ὑπόβαθρο καί αἷτια τῶν νέων ἀντιλήψεων

Νέες ἀντιλήψεις, νέα ἤθη, νέες τεχνολογίες, ἕνας νέος πλέον κόσμος διαμορφώνεται γύρω μας. Στήν ἐπεξεργασία τοῦ θέματός μας, ἐφόσον χρησιμοποιοῦμε τή λέξη «νέες», θεωρῶ πῶς πρέπει νά ἔχουμε μπροστά μας νέους φοιτητικῆς καί κάτω ἡλικίας, πού βομβαρδίζονται μέ ἐρεθίσματα καί προκλήσεις, τέτοια πού διαμορφώνουν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο. Τό σύστημα τῶν κοινωνικῶν ἀντιλήψεων, ἡ ἐποχή, ἡ τηλεόραση, ἡ παιδεία, ὁ διαδικτυακός κόσμος, ἐκφράζουν ἰδέες, στόχους, ἐπιλογές πού ἐπηρεάζουν, ἀλλά καί ἐν πολλοῖς δίνουν σχῆμα καί μορφή στό σύγχρονο πρότυπο ἀνθρώπου.

Πάντοτε τό κακό ἐκφραζόταν μέσα ἀπό μία τάση ἕλξης πρός τήν καλοπέραση, τήν εὐμάθεια, τήν ὕλη, τό συμφέρον, τή σάρκα, τό ἐγώ. Ὁ εὐδαιμονισμός, ὁ ὕλισμός, ἡ σαρκολατρεία, ἡ ἀμφισβήτηση τῶν ἀρχῶν, τό γκρέμισμα τῶν προτύπων, ὁ μηδενισμός καί φυσικά ὁ ἐγωισμός ἀποτελοῦν τόν αἰώνιο ἐπηρεασμό καί τόν συνεχῆ πειρασμό τῆς ἀνθρώπινης φύσης.

Ἡ ἐποχή μας ὁμως εἴτε ἔχει καίρια ἀλλάξει διαχρονικές ἐννοιες καί ὅρους εἴτε ἔχει δημιουργήσει νέα δεδομένα, πού οὐσιαστικά διαμορφώνουν πλέον νέες ἀντιλήψεις, συμπεριφορές, προσεγγίσεις κ.λπ.

Ἄς δοῦμε μερικά ἀπό αὐτά.

α) Οἱ κοινωνίες μας τά τελευταῖα χρόνια ἄλλαξαν τά μεγέθη τοῦ πλοῦτου καί τοῦς ἀριθμούς τῶν

πλουσίων και κατέστησαν την ευμάρεια κυρίαρχο στόχο και επιδίωξη ζωής. Η αξιοποίηση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της γης, σε συνδυασμό με τη γενικότερη πρόοδο της ζωής και την έκρηκτική αύξηση του παγκόσμιου πληθυσμού, οδήγησε στη βιομηχανοποίηση και εταιρικοποίηση της κατανομής των αγαθών. Αυτό έδωσε άλλη διάσταση στις έννοιες του συμφέροντος και του πλούτου. Η απόκτηση πλούτου έγινε πιο εύκολη, ή απόλαυσή του δυνατή σε όλο και μεγαλύτερους πληθυσμούς, σε όλο και περισσότερες μορφές και ποικιλίες. Πολυτελή σκάφη, χλιδάτα ξενοδοχεία, εύκολα ταξίδια σε όνειρεμένους κόσμους, έξωφρενικές ποικιλίες των προϊόντων, διαφημιστική βιομηχανία αυξάνουν την όρεξη, προκαλούν τη σύγκριση, μετατοπίζουν την επιθυμία από το αναγκαίο στο έντελως περιττό, καθιστούν την πολυτέλεια και τη χλιδή αυτονόητες, μεταλλάσσουν τη φιλοσοφία των αξιών σε διεκδίκηση υλικών αγαθών, αναδεικνύουν σε στόχο ζωής την εφημερότητα –τό έδω και τώρα– και επιπεδοποιούν τον άνθρωπο σε έναν κόσμο όπου η πραγματικότητα αντικαθίσταται από το ψέμμα και η αλήθεια από χιλιάδες πράγματα που όλα μαγεύουν, αλλά κανένα δεν αξίζει. Ο Δυτικός άνθρωπος ζει μόνον για τό σήμερα και για τόν έναντό του, γι' αυτά που βλέπει και για τά λίγα που κατανοεί, ως υλική και βιολογική οντότητα με ναρκωμένη την ψυχή και νεκρωμένο τό πνεύμα.

β) Η εξέλιξη των μέσων μαζικής μεταφοράς και επικοινωνίας (τηλέφωνο, τηλεόραση, διαδίκτυο, smartphones, blogs, videocasts, fora, wikis, skype, συσκευές ευρύτατης ψηφιοποίησης και τελευταία τά εργαλεία ηλεκτρονικής κοινωνικής δικτύωσης όπως τό facebook και τό twitter, τό myspace και τό linkedin) δημιούργησαν μία παγκόσμια κοινωνία που φτωχεύει σε άμεσότητα, στερείται την ιδιωτικότητα, σκλαβώνει σε εξαρτήσεις, στηρίζεται σε τηλεγνωριμίες, και χαρακτηρίζεται από περιχώρηση νοοτροπιών, ισοπέδωση ιδιομορφιών και σχετικοποίηση των αξιών, και ως εκ τούτου ή αναζήτηση της αλήθειας υποκαθίσταται ως αξία από την ανάγκη νά συνυπάρξουμε, νά τά βρούμε, νά συμφωνήσουμε, νά διαλεχθούμε όχι νά τήν όμολογήσουμε.

γ) Τό αγαθό της απόκτησης γνώσεως έχει κυριαρχήσει. Τά ποσοστά των σπουδαγμένων έχουν

αυξηθεί. Τό ίδιο τά Πανεπιστήμια, τά βιβλία, οι Άκαδημίες. Αυτό σημαίνει δύο πράγματα: τό πρώτο ότι περισσεύει ή φυσίωση και τό αίσθημα της αυταρκείας και τό δεύτερο ότι πλεονάζει ό κίνδυνος νά ποδηγετούνται οι μάζες και νά κατευθύνονται μέσα από συγκεκριμένους εκπαιδευτικούς μηχανισμούς και προγράμματα. Τό σχολείο όμως δέν έχει πλέον τήν έννοια πού γνωρίζαμε. Από χώρος πού κατά κύριο λόγο ασκεί άγωγή, καλλιεργεί τή σοφία, έμβαθύνει στον πολιτισμό, τόν συντηρεί και παράγει νέον, έχει έξελιχθεί σε ένα μηχανισμό παραγωγής και μετάδοσης πληροφοριών, πού μάλιστα λόγω του όγκου τους μόνον μηχανές μπορούν νά τίς αποθηκεύσουν, αναλύσουν ή και συνθέσουν. Η γνώση, επειδή άπαιτεί κρίση, προσωπική μετοχή στη σύνθεση και έλευθερία, έχει εκφυλισθεί σε δεξιοτήτα συλλογής επί μέρους πληροφοριών και εξειδίκευσης στη χρήση εργαλείων πρόσβασης σε αυτές. Η αναζήτηση πληροφοριών στον ώκεανό του διαδικτύου ονομάζεται surfing, πού σημαίνει περπατώ πάνω στα κύματα, δηλαδή δέν βουλιάζω στον βυθό της αλήθειας, επιπλέω στην επιφάνεια, άκουμπάω τά επιφανόμενά της. Ο άνθρωπος ως προς τίς δυνατότητες γίνεται άβαθής, ενώ διαθέτει άπίστευτες γνώσεις, οι έξυπνοι πού όμως άδυνατούν έντελώς νά διαχειρισθούν τήν καθημερινότητά τους περισσεύουν επικίνδυνα. Τά άποθέματα σοφίας έχουν πλέον έξαφανισθεί.

δ) Η πρόοδος της ιατρικής και των βιολογικών επιστημών έχει θεαματικά άποτελέσματα στον τομέα της υγείας. Οι θάνατοι από λοιμώξεις έχουν περιορισθεί έντυπωσιακά, ή διαγνωστική ιατρική βλέπει στις εσώτερες γωνίες του ανθρώπινου σώματος, διεισδύει στους κυτταρικούς μηχανισμούς, ή έπεμβατική ιατρική έχει έπινοήσει ιδιοφυή θεραπευτικά σχήματα πού συχνά κάνουν τόν θάνατο δυσκολότερη διαδικασία από τήν επιβίωση. Ο μέσος όρος επιβίωσης εκτινάχθηκε σε άπίστευτα ύψη. Ήδη στην Ελλάδα σήμερα ζούν περίπου 1700 υπεραιώνόβιοι και 36.000 συνάνθρωποι μας διανύουν τήν δέκατη δεκαετία της ζωής τους, υπολογίζεται δέ ότι τό 25% αυτών πού γεννιούνται σήμερα θά φθάσουν στην ήλικία των 100 ετών². Τό ίδιο και ή ποιότητα ζωής φαίνεται πώς έχει σημαντικά βελτιωθεί. Τά Κέντρα Άποκατάστασης και ή φαρμακευτική θεραπευτική κάνουν θαύματα.

Αυτά όλα απομακρύνουν τούς ανθρώπους από τή σκέψη του θανάτου τους και υπερτονίζουν τή αξία και τήν ανάγκη τής βιολογικής τους συντήρησης και εὐεξίας. Ἡ αἴσθηση ὅτι μέ τήν ἰατρική πετυχαίνουμε πολύ περισσότερα ἀπό ὅ,τι μέ τίς προσευχές και τά εὐχέλαια ὀδηγεῖ στή λογική μιᾶς ἀνθρώπινης δύναμης μεγαλύτερης ἀπό αὐτήν του «δῆθεν» παντοδύναμου Θεοῦ. Μᾶλλον ἕνας τύπος θεοῦ-ἀνθρώπου, χωρίς ὅμως τά γνωστά θεϊκά και ἠθικά ιδιώματα, ἔχει βγάλει ἔξω και ἀπό τό περιθώριο τόν ὅποιον ἄλλον Θεό. Ἀλλά και ὁ υπερτονισμός τής ἐφήμερης ζωῆς –καί ὡς πρὸς τή διάρκεια και ὡς πρὸς τήν ποιότητα– ἔστω και ἂν οἱ ψυχικές παθήσεις ἢ οἱ ἀσθένειες του γήρατος, ὅπως ἢ ἄνοια, ἢ ἀκόμη και καινοφανεῖς ἰατρογενεῖς καταστάσεις πού παρατείνουν μέν τήν διάρκεια τής ἐπιβίωσης, ἀλλά συντρίβουν τήν ποιότητα τής ζωῆς (χρόνιες φυτικές καταστάσεις, συνέπειες και παρενέργειες χημειοθεραπευτικῶν σχημάτων κ.λπ.), αὐτός ὁ υπερτονισμός ἀποδυναμώνει κάθε ἔννοια αἰωνιότητος και συνεπῶς ἀντιμάχεται τήν μετά θάνατον προοπτική τής ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει διογκωθεῖ ὡς πρὸς τήν ἐφήμερη χρονική και βιολογική του διάσταση και ἔχει ἀπίστευτα συρρικνωθεῖ ὡς πρὸς τήν πνευματική.

ε) Ὅλα αὐτά ὀφείλονται ἀσφαλῶς στήν ἐκρηκτική πρόοδο τής ἐπιστήμης. Αὐτή ὀδήγησε σέ ἐντυπωσιακή αὐξηση τής γνώσης και φυσικά σέ θαυμαστές ἐφαρμογές. Ἦδη τό σύμπαν πού θεωρεῖτο ἄπειρο και ἀκατανόητο πλέον ἐρμηνεύεται και φαίνεται πῶς γίνεται ὅλο και λιγότερο μυστήριο. Τό ἴδιο και ἡ ὕλη. Τό πρόσφατο πείραμα του Cern ἔδειξε ὅμως πόσο εὐκόλα οἱ ἐπιστήμονες ξεγελιοῦνται και πόσο συχνά οἱ ἔξυπνοι ἀποδεικνύονται ἀφελεῖς. Ὅλα αὐτά μόνο και μόνο ἐπειδή φαίνεται πῶς κάπως ἐξηγήθηκε ἡ παρουσία τής μάζας στό σύμπαν (πεδίο του μποζονίου higgs) ἢ βρέθηκε μιᾶ θεωρία νά ἐρμηνεύει τήν ἀρχή του (big bang), μάλιστα ἀπό κάποιον καθολικό μοναχό, τόν Lemaitre. Τά πράγματα εἶναι ἰδιαίτερος ἐνδιαφέροντα στό πεδίο του κυττάρου και τής ζωῆς και ἀκόμη περισσότερο στόν χῶρο τῶν Νευροεπιστημῶν. Ἐδῶ ὁ στόχος εἶναι νά ἀποδείξουμε τή νομοτελειαικότητα τής σκέψης, τήν κατάργηση του αὐτεξουσίου, τή μηχανοποίηση του ἀνθρώπου. Πομπώδεις ὄροι ὅπως «ἀποκωδικοποίηση»

του ἀνθρώπινου γονιδιώματος ἢ «αὐτόματη γένεση, δημιουργία ζωῆς και ὕλης» ἢ «θεωρία τῶν πάντων» ἢ μεταφυσικοί ὄροι ὅπως «μαγικός ἀριθμός» ἢ «μυστική συμμετρία» ἢ «strange quark» ἢ «σωμάτιο του Θεοῦ» ἢ «αἰωνιότητα του σύμπαντος» εὐκόλα ρίχνονται στό λεξιλόγιο τῶν ἐπιστημονικῶν μεγεθῶν και θεωριῶν και ἀποδεικνύουν τή διάθεση κάποιων ἐπιστημόνων, μπερδεύοντας τά προσωπικά τους πιστεύω μέ τά ἐπιστημονικά συμπεράσματα, νά παραπλανήσουν τόν κόσμο, και φυσικά τήν ἀφέλεια του κοινοῦ νά ἀνταλλάσσει τούς θησαυρούς τής ἱστορίας του, τά ἐσωτερικά πιστεύματά του πού γέννησαν πολιτισμό, μέ τά ξυλοκέρατα ἐνός κράματος ἐπιστημονικῆς ἀληθοφάνειας, προσωπικῆς ἐπιπολαιότητος και ἀνόητης ἀλαζονείας, πού καταστρέφουν κάθε στοιχείο ἱερότητος στόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο και τόν κόσμο μας. «Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης και τής ἄλλης ἀρετῆς πανουργία τις και οὐ σοφία φαίνεται»³.

στ) Ἡ ἐπιστημονική γνώση ὀδήγησε και σέ ἐφαρμογές πού χαρακτηρίζονται ὡς τεχνολογία. Πάντοτε στήν ἱστορία βλέπουμε τόν ἄνθρωπο νά παρεμβαίνει στό ἔργο τής φύσης και νά δημιουργεῖ. Αὐτό ὅμως πού συμβαίνει τίς τελευταῖες δεκαετίες ἀποτελεῖ πραγματική ἐπανάσταση. Ποιός φανταζόταν ὅτι κάποτε μέ τά τηλεσκόπια μας θά μπορούσαμε νά πλησιάσουμε τίς ἐσχατιές του σύμπαντος και νά ἀντικρίσουμε τίς πρῶτες στιγμές τής ζωῆς του; Ἦδη τηλεκατευθυνόμενο διαστημόπλοιο⁴ προσεδαφίσθηκε στόν Ἄρη και ἄλλο ὀδεύει ἔξω ἀπό τό ἡλιακό μας σύστημα⁵. Σήμερα ὑπάρχουν κάποια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων πού ζοῦν μέ ὄργανα ζωντανῶν ἢ και νεκρῶν συναθροῦσων τους, ἀπό δέ τό 1978 ἔχει διαχωρισθεῖ ἡ σύλληψη ἀπό τή συζυγική συνεύρεση και σήμερα ζοῦν περισσότερα ἀπό 5 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἀνάμεσα μας πού ξεκίνησαν τήν πορεία τους ἀσεξουαλικά⁶. Ἀλλά και οἱ γενετικές παρεμβάσεις, οἱ γονδιακές θεραπείες, ἐνδεχομένως ἢ βλαστοκυτταρική ἢ κλωνοποιητική τεχνολογία, συνδυασμένα μέ τήν τεχνολογία ὕλικῶν, τή νανοτεχνολογία και φυσικά τήν πληροφορική, γεννοῦν ἕνα αἶσθημα ἀνθρώπινης ἐπιτυχίας, τέτοιου μεγέθους πού μόνον στόν Θεό ὡς τώρα ἀποδιδόταν.

ζ) Στό σημείο αὐτό θεωρῶ ὅτι ἔπρεπε νά κάνω και μιᾶ ἀναφορά στήν ἀποδυνάμωση τής αἰσθη-

σης του φύλου που απεργάσθηκε ή εποχή μας. Η μητρότητα, ή συζυγική πίστη, ή παρθενική καθαρότητα, ή ταπεινώση και σεμνότητα, ή αφοσίωση, έννοιες ιερές που διαχρονικά χαρακτηρίζουν τη γυναικεία φύση, έχουν καιρία τραυματισθεί από τά σύγχρονα κοινωνικά ήθη. Μέ το πρόσχημα του φεμινιστικού κινήματος, της προστασίας των δικαιωμάτων των γυναικών, της ισότητας των φύλων, ή γυναίκα βγήκε από τό σπίτι στην εργασία, εγκατέλειψε τη λογική της μητρότητας και άρχισε να μιμείται ανδρικούς όρους ζωής, κατήντησε έλκυστική διαφήμιση, ή όμορφιά της θηλυκότητας έδωσε τη θέση της στην πρόκληση της σεξουαλικότητας, τό κάλλος στην αλόγιστη απογύμνωση του σώματος, ή γυναικεία άμφιση παραδόθηκε στίς άχόρταγες έπιθυμίες σχεδιαστών αποκλειστικά του ανδρικού κόσμου, μέ άποτέλεσμα τήν άποϊεροποίηση της γυναικείας φύσεως. Παράλληλα, αναπτύχθηκε και μία τάση εκθήλυνσης του ανδρικού φύλου (άρώματα, μακρυνά μαλλιά, ψηλοτάκουνα παπούτσια, βάψιμο μαλλιών, σκουλαρίκια κ.λπ.), προωθήθηκε μία unisex άμφιση και συμπεριφορά και έτσι άνοιξε ό δρόμος προς μία προκλητική κοινωνική άνεπιτικότητα άπέναντι σε μία λογική, κατά τήν όποία ό σεξουαλικός προσανατολισμός δέν καθορίζεται άπό τό φύλο, τήν άνατομία και τή φυσιολογία του σώματος, αλλά είναι άποτέλεσμα προσωπικής έπιλογής.

η) Θά κλείσω μέ τή θεοποίηση της δημοκρατίας. Όνομάσθηκε τό καλύτερο πολιτικό σύστημα. Ό ίδιος ό λαός νά επιλέγει τούς κυβερνήτες του, νά επιβάλλει τή θέλησή του στή διαχείριση των θεμάτων και προβλημάτων του. Καταργήθηκε τό «έλέω Θεού». Η έλευθερία ταυτίσθηκε μέ τή διεκδίκηση του θελήματος και των άτομικών δικαιωμάτων, μέ τήν άπόλυτη άνάλψη της ευθύνης. Τελικά όμως, ενώ τά θελήματα και τά δικαιώματα έξάπτονται υπερβολικά, καταπατούνται όσο ποτέ άλλοτε ενώ μιλούμε για έλευθερία, τά ίδια τά επιτεύγματά μας, δορυφόροι και κάμερες, κάρτες και τσιπάκια, μάς έχουν σκλαβώσει σε άγνωστους μηχανισμούς και άδηλα κέντρα άφόρητης καταγραφικής παρακολούθησης. Η έννοια της δημοκρατίας έξαντλείται στο δικαίωμα της ψήφου και συχνά της έπιλογής άνάμεσα σε έντελώς άκατάλληλα και επικίνδυνα πρόσωπα νά διαχειρισθούν τήν ιστορία των λαών και του κόσμου. Τά πολιτικά συστή-

ματα ξεγέλασαν τόν κόσμο μέ τούς ψεύτικους θεούς που πρότειναν και σήμερα οδηγούν ιστορικά έθνη και πολιτισμούς οικονομικά μέν στο στόμα των άγνωστων κερδοσκοπών, πνευματικά δέ στον μονόδρομο του άφανισμού. Αυτά όλα γεννούν έναν κόσμο μέ θεριεμένες άπαιτήσεις, μέ συλλογική άγανάκτηση και άνεξέλεγκτο κενό, μέ αίσθημα θυμού, πανικού και άδιεξόδου. «Συνοχή εθνών εν άπορία ήχούσης θαλάσσης και σάλου»⁷.

Νέες άντιλήψεις και Έκκλησία

Σίγουρα, έκτός άπό αυτούς τούς παράγοντες υπάρχουν και άλλοι που ό καθένας τους συνεισφέρει ως συνιστώσα στή διαμόρφωση του σύγχρονου κόσμου που κυριαρχείται άπό τίς λεγόμενες νέες άντιλήψεις. Άντιλήψεις που άγνοούν τόν πολιτισμό, άντιμάχονται τήν ιστορία, προτάσσουν τόν έγωισμό, περιορίζουν τόν φιλοσοφικό όρίζοντα των προσώπων και των κοινωνιών, αλλοιώνουν ιερές έννοιες όπως ό πατριωτισμός και τίς όνομάζουν ρατσισμό ή εθνικισμό, άντιλήψεις που μέ τή μία ή τήν άλλη μορφή έκαναν δειλά τήν εμφάνισή τους στήν ιστορία, σήμερα όμως ή παρουσία τους έχει χαρακτηριστικά γενικευμένης κυριαρχίας και ισχύ όχι άπλης άπόψεως ή θεωρίας αλλά δογματικής έμβελείας.

Άς δούμε λοιπόν πώς παρουσιάζονται στήν εποχή μας κάποιες άπό αυτές τίς άντιλήψεις, που μάάλιστα επηρεάζουν τήν εκκλησιαστική μαρτυρία.

α) Οί περί της ύλης και του ανθρώπου άντιλήψεις

“Όλα όσα προαναφέραμε οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ή δύναμη του ανθρώπου, κυρίως ή διανοητική, είναι τεράστια. Ποτέ δέν είχε εκφρασθεί ή έκτασή της όσο στήν εποχή μας. Μέ τήν πρόοδο της έπιστήμης μπορούμε νά έρμηνεύσουμε και νά κατανοήσουμε σχεδόν τά πάντα. Μέ τήν έξέλιξη της τεχνολογίας μπορούμε νά κατορθώσουμε ασύλληπτα πράγματα. Αυτά δημιουργούν ένα αίσθημα άλαζονικής αυτάρκειας, έγωπαθοϋς άνθρωποκεντρισμού και μυωπικού και άφιλοσόφητου ύλισμού. Συρρικνώνουν τόν άνθρωπο χρονικά στο παρόν και τήν επικαιρότητά του, και ή άξία του πνεύματος του έγκειται μόνον στή δυνατότητα έρμηνείας και άξιοποίησης του ύλικού, του αισθητού και όρατου κόσμου. Η άπολυτοποίηση

τῆς πραγματικότητας ἐπνιξε τὴν ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας.

Ξεπερνοῦμε τὴν ταχύτητα τοῦ ἤχου, διασποῦμε τὴ δύναμη τοῦ ἀτόμου, ὑπερνικοῦμε τὴ δράση τῆς βαρύτητας, διαφεύγουμε ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα στοῦ διάστημα, συντρίψαμε ψηφιακὰ τὰ ὄρια τῆς σκέψης, ἐπιθυμοῦμε νὰ δοῦμε πρὶν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ νὰ δρασκελίσουμε τὸ ἄπειρο, ὅλο ὅμως καὶ βυθίζομαστε στοῦ βαρυτικὸ πεδίο τῆς φιλοσοφικῆς μυωπίας μας. Γονιμοποιοῦμε πλέον ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα, μεταμοσχεύουμε ὄργανα, παρεμβαίνουμε στὶς ψυχικὲς ἐκδηλώσεις, θεραπεύουμε σχεδὸν τὰ πάντα. Ἐπιβάλλουμε ἐμεῖς τὴν ἀνθρώπινη ἀρχὴ τεχνολογώντας τὴ γονιμοποίηση, τὴ σύλληψη ἢ προσδιορίζοντας τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς εὐγονικῆς. Ἀπομακρύνουμε τὸν θάνατο ἢ τὸν ἀποφασίζουμε εὐθανασιακὰ. Δημιουργοῦμε ἠθικὴ, δεοντολογία καὶ νόμους πού διευκολύνουν καὶ ἐπιβάλλουν τὶς δικές μας ἀποφάσεις. Συγκεντρώνουμε ἀσύλληπτο ὄγκο πληροφοριῶν. Ἀξιοποιοῦμε τὸν νανό-κοσμο καὶ ἐκεῖ πού τίποτα δὲν διακρίνεται ἀντικρῦζουμε νέες δυνατότητες νὰ παρέμβουμε τεχνολογικὰ στὴν καθημερινότητά μας. Λύνουμε τὰ προβλήματά μας μὲ τὸ χρῆμα καὶ τὴ δύναμη. Κάνουμε ὅ,τι θέλουμε. Τελικὰ βλέπουμε περισσότερο τὴν ὁμορφιά τοῦ ὑλικοῦ κόσμου σὰν κάτι ἐνυπάρχον ὡς ἰδίωμα τοῦ καὶ ἀκόμη περισσότερο τὴ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως τὴν περιγράψαμε προηγουμένως. Καὶ προχωροῦμε ἕνα ἀκόμη βῆμα. Μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ κατόρθωμα τῆς τεχνολογίας τοῦ κόσμου χάσαμε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ποιῶς καὶ τοῦ πῶς τῆς δημιουργίας του. Ἡ δόξα τῆς ἀνθρώπινης ἐπιτυχίας ἐκμηδένισε τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ δημιουργοῦ.

Γιὰ κάποιον λόγο οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας ἐπιθυμοῦν νὰ δημιουργήσουν αὐτόματη ζωὴ, νὰ ἐρμηνεύσουν τὶς σύγχρονες ἐξελικτικὲς θεωρίες τῆς ζωῆς ἔστι ὥστε νὰ καταδεικνύεται ἡ ζωώδης προέλευση τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμφισβητοῦν τὴν καταξιωμένη ἀπὸ τὴν κοσμολογία «ἀνθρωπικὴ ἀρχὴ», ὅτι δηλαδή οἱ τιμές τῶν παγκοσμίων σταθερῶν εἶναι τέτοιες ὥστε ὑποχρεωτικὰ νὰ ὀδηγοῦν στὴν ἐμφάνιση καὶ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου στὴ γῆ⁸, ἢ θέλουν τὴν ὑπαρξὴ ἄλλων ὄντων στοῦ σύμπαν ὄχι γιὰ νὰ ἐπικοινωνοῦν μαζί τους –αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνει– ἀλλὰ προκειμένου νὰ καταρριφθεῖ ἡ μοναδικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Προτιμοῦν

νὰ διακηρῦσουν ὅτι ὁ ὑλικὸς κόσμος, τὸ σύμπαν, εἶναι ἀποτέλεσμα τύχης, προέκυψε δηλαδή ἐκ τοῦ μηδενός χωρὶς θεϊκὴ παρέμβαση ἢ ὅτι εἴμαστε μίαν «ἀνακατανομή τοῦ τίποτα»⁹, δηλαδή ὄντα πού προέκυψαν τυχαῖα ἀπὸ τὸ μπερδεμα τοῦ τίποτα μὲ τὸν ἑαυτό του (!), παρὰ νὰ ὁμολογήσουν ὅτι εἴμαστε θεόπλαστοι, μάλιστα «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ». Προβάλλεται ἔτσι μίαν ἀνθρωπολογία ἐξωφρενικὴ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διώξει στοῦ περιθῶριο τὸ μεγαλεῖο τοῦ «ἐν τιμῇ ὄντος ἀνθρώπου». Προτιμᾶται ἡ ὑλικότητα ἢ ἡ τυχειότητα, ἡ ἐφημερότητα καὶ ἡ ζωικότητα τῆς ἀνθρώπινης φύσης, προκειμένου νὰ ἀνατραπεῖ ἡ θεϊκὴ τῆς προέλευση. Ἕνας ἄνθρωπος δυνατὸς σὰν δεινόσαυρος, μὲ παρελθόν πιθήκου, μὲ προέλευση ἀμοιβάδας, μὲ προοπτικὴ τὸ μηδέν, θνητὸς θεὸς ὁ ἴδιος, χωρὶς τὸ μυστήριον τοῦ αἰώνιου Θεοῦ μέσα του ἢ τὴν παρουσία Του γύρω του «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς»¹⁰!

β) Οἱ περὶ τοῦ Θεοῦ ἀντιλήψεις

“Ὅλα αὐτὰ προφανῶς καταργοῦν τὸν λόγο καὶ τὴν ὑποψία τοῦ ἐπέκεινα, τοῦ ἔξω ἀπὸ μᾶς, τὸν κόσμο καὶ τὴ λογικὴ μας. Δέν ὑπάρχει ἡ ἀνάγκη τοῦ Θεοῦ. Οὔτε ἡ προσδοκία Του. Τὸ ποιὸς καὶ τὸ πῶς, τὸ ποιὸς δηλαδή εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἢ τὸ τί εἶναι, ἂν εἶναι δύναμις ἢ ἔννοια ἢ ὄντοτητα ἢ πρόσωπο ἢ τὸ πῶς ἐνεργεῖ καὶ τὸ γιατί ἐνεργεῖ ἔτσι, δέν ὑφίστανται πλέον οὔτε ὡς ἐρωτήματα. Τὸ μόνο πού ἀκόμη ἀκούγεται εἶναι τὸ ἂν καὶ τὸ πού. Τὸ ἂν ὑπάρχει Θεὸς καὶ τὸ πού εἶναι, γιατί δέν ἐμφανίζεται μὲ τρόπους συμβατοῦς μὲ τὴ λογικὴ καὶ τὶς αἰσθήσεις μας. Καὶ αὐτὸ ὄχι ὡς προβληματισμὸς πού ὀδηγεῖ σὲ ἀναζήτηση, ἀλλὰ ὡς ἀμφισβήτηση πού διακηρῦσσει τὴν ἀπόρριψη. Ἀκόμη καὶ οἱ πιστοί, ὅσοι ὁμολογοῦμε πίστη, ἔχουμε μολιστεῖ ἀπὸ ἐρωτήματα τέτοιας ἀμφισβήτησης.

“Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀντίληψη ξεχύνεται σὶς μέρες μας μέσα ἀπὸ ἐκδόσεις πού κυκλοφοροῦν ὡς best sellers, ὅπως: «Τὸ τέλος τῆς πίστης» τοῦ Σάμ Χάρις¹¹, ἢ «Ἐπιστολὴ σὲ ἕνα Χριστιανικὸ Ἔθνος» τοῦ ἰδίου¹², τὸ «Λύνοντας τὰ μάγια» τοῦ Ντάνιελ Ντένεντ¹³, «Ἡ περὶ Θεοῦ αὐταπάτη» τοῦ Ρίτσαρντ Ντόκινς¹⁴ καὶ τὸ «Ὁ Θεὸς δέν εἶναι τέλειος» τοῦ Κρίστοφερ Χίτσενς¹⁵ ἢ ἀπὸ προκλητικὲς διαφημίσεις ὅπως αὐτὴ τοῦ Ἰδρύματος «Giordano Bruno»

της Γερμανίας μέ τό μήνυμα σέ πινακίδες τῶν λεωφορείων «Δέν ὑπάρχει, σχεδόν μέ βεβαιότητα, θεός» ἤ μέσα ἀπό εὐρείας κλίμακος θεατρικά ἢ κινηματογραφικά ἔργα χαμηλῆς ποιότητος καί ὑπερβολικῆς ἀσεβείας¹⁶.

Δίπλα σέ αὐτά ὁ Francis Collins, ἐπικεφαλῆς τοῦ προγράμματος ἀποκρυπτογράφησης τοῦ ἀνθρώπινου γονιδιώματος καί σημερινός πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συστήματος Ὑγείας (NIH) τῶν ΗΠΑ, μέ τό βιβλίο του «Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ»¹⁷, ὑποστηρίζει ὅτι τό θέμα τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι θέμα ἐπιστήμης ἀλλά ἐπιστήμονα¹⁸, καί ὅτι ὅλες οἱ παραπάνω ἀθεϊστικές διακηρύξεις δέν ἀποτελοῦν ἀποδείξεις τῆς ἐρευνητικῆς διαδικασίας, ἀλλά σαφεῖς πιστοποιήσεις αὐθαίρετης κρίσης συγκεκριμένων ἐπιστημονικῶν ἐγκεφάλων. Αὐτά ἀπό τόν μεγαλύτερο ἐπιστήμονα, μέ ἐξαιρετικῆς ἀκριβείας ἐπιστημονικό λόγο, μέσα ἀπό μία περιπέτεια ἀδυσώπητου προσωπικοῦ προβληματισμοῦ. Ἔνα μοναδικό βιβλίο πορείας πρὸς τήν πίστη ἀπό τόν καλύτερο ἐκπρόσωπο τῆς γενετικῆς, τό ὁποῖο ὁμως παραμένει ἄγνωστο καί συναντᾶ δυσκολίες στήν κυκλοφορία του! Τοῦτο διότι, ἐνῶ ἡ Γενετική ἐπιστρατεύεται γιά νά καταδείξει τήν ἐπιστημονική ἀπόρριψη τοῦ Θεοῦ, ὁ κορυφαῖος γενετιστής ὁμολογεῖ τή συνάντηση μαζί Του!

Ἡ τραγική διαπίστωση εἶναι ὅτι τόν Θεό δέν Τόν θέλει ἡ ἐποχή μας. Ἐπιμένει ὅτι δέν ὑπάρχει. Αὐτό πού παραμένει εἶναι τό φαινόμενο καί ἡ κουλτούρα τῆς θρησκείας. Οἱ θρησκείες ὁμως εἶναι προϊόντα κάποιος ἄλλης ἐποχῆς πού ἐμεῖς κληρονομήσαμε καί τώρα, ἐνῶ δέν τίς ἔχουμε ἀνάγκη, δέν μποροῦμε νά ἀπαλλαγοῦμε. Δέν μᾶς χρειάζεται ἕνας θεός γιά νά ἐξηγήσουμε τόν κόσμο ἢ νά κάνουμε δύσκολα πράγματα. Πλέον τά ἐξηγοῦμε ὅλα μέ τήν ἐπιστήμη μας καί κάνουμε ὅ,τι θέλουμε μέ τήν τεχνολογία μόνοι μας.

Αὐτοί πού τήν χρειάζονται εἶναι ὅλο καί λιγότεροι, ὅλο καί πιά ἄρρωστοι. Ὅσοι ταλαιπωροῦνται μέ τό ἄγνωστο πού ὁμως ὅλο καί περιορίζεται, ἢ μέ τό συναίσθημα πού ὁμως καί αὐτό ὅλο καί ἐκλογικεύεται καί ἰσοπεδώνεται. Τελικά τόν Θεό οὔτε τόν βλέπουμε οὔτε τόν χρειάζομαστε οὔτε καί τόν θέλουμε. Δέν εἶναι κάποιος, ἀλλά εἶναι κάτι πού μέ κάθε τρόπο πρέπει νά ἀποβληθεῖ ἀπό τή ζωή μας!

Αὐτά προσπαθοῦν νά μᾶς κάνουν νά πιστεύσουμε. Ἡ Βαβελική ἀντίληψη ἀναβιώνει στόν 21^ο

αἰώνα ὅσο ποτέ ξανά, μάλιστα συνδυασμένη πάλι μέ σοδομικά φαινόμενα! Τελικά, ἡ ἐποχή μας, ἀγνοώντας τήν ἐλευθερία τῆς ἀλήθειας, μᾶς σκλαβώνει στή φυλακή τῆς πραγματικότητας.

γ) Οἱ περί τῆς Ἐκκλησίας ἀντιλήψεις

Ὑπό τήν ἐπήρεια ὄλου αὐτοῦ τοῦ πλαισίου σκέψης δημιουργεῖται καί ἡ ἀντίληψη περί Ἐκκλησίας στίς μέρες καί στόν τόπο μας. Ἡ Ἐκκλησία κηρύσσει τήν πίστη στόν Θεό καί τήν ζωή κατά τό ἱερό Εὐαγγέλιο, ὁμιλεῖ γιά Τριαδική Θεότητα, γιά ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιά ἐν Χριστῷ ζωή κ.λπ. Αὐτά ὅλα ὑπερβαίνουν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο, κυρίως τόν νέο. Οὔτε τά γνωρίζει, οὔτε τά κατανοεῖ, οὔτε τά θέλει. Θεωρεῖ τήν Ἐκκλησία ὡς μία θρησκευτική ἔκφραση, ἐναντίον τῆς ὁποίας ἔχει ἤδη προϋδρασθεῖ ἀπό τούς πανίσχυρους μηχανισμούς τῆς σύγχρονης κοινωνίας.

Ἡ Ἐκκλησία γιά τόν μέσο σύγχρονο ἄνθρωπο καί εἰδικότερα τόν σύγχρονο νέο Ἕλληνα, εἶναι κάτι πού ἔχει χαρακτηριστικά ἀταίριαστα μέ τό σημεῖρα. Ἄς δοῦμε τό περίγραμμα τῆς νέας εἰκόνας πού τείνει νά ἐπικρατήσει.

1) Εἶναι ἕνα κοινωνικο-ψυχολογικό κατασκευάσμα γεμάτο δογματικές διακηρύξεις, τύπους καί συμβολισμούς, ἀπίστευτες καί ὑπερβολικές ἀφηγήσεις πού δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τήν πραγματικότητα τῆς ζωῆς καί στήν καλύτερη περίπτωση παρουσιάζουν τήν πιθανότητα ὡς ὑποβάλλουσα ἀλήθεια γιά νά πείσει, νά δημιουργήσει ὀπαδούς ἢ νά κρατήσει τόν ἱστορικό ρόλο ὑπάρξεώς της. Δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τήν πρόοδο καί τήν ἀνάπτυξη. Εἶναι ὅ,τι συντηρητικότερο ὑπάρχει στίς μέρες μας. Εἶναι ὅπιο πού ναρκώνει.

2) Ἐκφράζει μιάν ἄλλην ἐποχή. Δημιούργησε καί διαμόρφωσε κάποιον πολιτισμό πού ταίριαζε σέ ἄλλους ἀνθρώπους μέ ἄλλες εἰκόνες γιά τή ζωή. Ἀκόμη καί τό ὥραϊο τό ἐννοεῖ μέ ὄρους παρωχημένους. Οἱ πλούσιοι συμβολισμοί της, οἱ πανηγύρεις καί οἱ ἑορτασμοί της, ἡ μουσική καί ἡ αἰσθητική της δέν ἔχουν σχέση μέ τό σημεῖρα. Ἐπιπλέον, οἱ ἀφηγήσεις της, οἱ ἱστορικές βάσεις τῶν ἑορτῶν της, ἡ ἐκ Παρθένου γέννηση, ἡ Μεταμόρφωση, ἡ Ἀνάσταση, ἡ Πεντηκοστή, τά θαύματα ὅπως ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ἄρτων, ἀπευθύνο-

νται σέ εποχές πού ἀρέσκονταν σέ ὑπερβολικές μυθοπλασίες καί δέν ἔχουν σχέση μέ τή δική μας πού ἀξιώνει ἀποδείξεις, λιτότητα ἐκφράσεων καί σαφήνεια.

3) Ταυτίσθηκε μέ τό κοσμικό σύστημα καί τό ἐκμεταλλεύθηκε γιά νά ἀποκτήσει δύναμη, ἐπιρροή, πλοῦτο. Καί σήμερα πού αὐτό ἀπομυθοποιεῖται καταρρέει μαζί του. Αὐτό τό σύστημα τῆς ἔδωσε τήν παρουσία της καί τόν ρόλο της, γι' αὐτό καί σήμερα ὀφείλει νά τά ἐπιστρέψει ὅλα καί ἀμέσως νά καταργηθεῖ. Κατέχει ἀμύθητη παρουσία τήν ὁποία ἀρνείται μέ ποικίλα ἐπιχειρήματα καί ἀναληθεῖς δικαιολογίες νά ἀποδώσει στόν λαό, ὁ ὁποῖος καί ἀνάγκη τήν ἔχει καί τοῦ ἀνήκει.

4) Ὁ λόγος της δέν ἔχει σχέση μέ τή ζωή της, οὔτε τό κήρυγμα μέ τίς πράξεις καί τά ἔργα τῶν ὁπαδῶν της. Ἡ διάλεκτός της εἶναι πομπώδης, μή κατανοητή, μιλάει γιά ἔννοιες πολύ ἀφηρημένες, ὑψηλές καί ἀμφίβολες μέ τέτοια βεβαιότητα πού ὄχι μόνον δέν πείθει, ἀλλά καί ἐπειδή δέν ἐπιβεβαιώνονται στήν καθημερινότητα τῆς ζωῆς καλλιεργεῖ τό ψέμμα καί τήν ὑποκρισία. Οἱ ἅγιοι τῆς ἔζησαν καί τά θαύματα συνέβησαν σέ ἄλλες εποχές, ἐνῶ οἱ σημερινοί ἅγιοι εἶναι δῆθεν κρυμμένοι καί τά θαύματα εἶτε εἶναι φτιαχτά εἶτε δέν μπορούμε ἐμεῖς νά τά δοῦμε. Γι' αὐτό καί τελικά δέν τά πιστεύουμε.

5) Τό κήρυγμα καί οἱ ἐπαγγελίες της προσφέρουν κάτι πού τό ὀνομάζει ἡ ἴδια μέν ἀλήθεια, ἀλλά ἀλήθεια δέν ὑπάρχει, δέν ἀποδεικνύεται, δέν μᾶς ἐνδιαφέρει, δέν σχετίζεται μέ τήν πραγματικότητα, δέν ἐπηρεάζει τήν καθημερινότητα καί δέν τήν διορθώνει. Γι' αὐτό οὔτε μᾶς ἀρέσει οὔτε μᾶς ἀπασχολεῖ. Οὔτε πού τήν ἔχουμε ἀνάγκη.

6) Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ ἐστία συμβιβασμοῦ, ἀσυνέπειας, ὑποκρισίας, ὑπερβολικῆς χλιδῆς, συμφερόντων τῶν ὀλίγων εἰς βάρος τῶν πολλῶν, ἀκόμη δέ καί ἠθικῆς διαφθορᾶς καί διαπλοκῆς, χῶρο σκανδάλων. Ὅχι ἀπλᾶ δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ δέν τήν καταλαβαίνουμε, ἀλλά θέλουμε νά ἀπαλλαγούμε ἀπό αὐτήν. Φταίει πολύ γιά τά ἐπικρατοῦντα κοινωνικά δεινά. Δέν εἶναι μόνον ὅτιο πού ναρκώνει τή σκέψη, ἀλλά εἶναι καί δηλητήριο πού ἀρρωσταίνει τίς κοινωνίες.

7) Παρά ταῦτα χρειάζεται σέ κάποιους πού διαθέτουν περιδεεῖς συνειδήσεις ἡ δέν μπορούν νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό φόβους καί ἀνασφάλειες ἡ πού

συντηροῦνται μέ ιδέες καί φαντασιώσεις. Χρειάζεται ἐνδεχομένως καί ὡς πολιτικός ἀντίλογος σέ ἄλλες θρησκείες ἡ ὡς συντηρητής ἑνός ἱστορικοῦ παρελθόντος. Χρειάζεται ἐπίσης καί γιά τόν μηχανισμό της, ὁ ὁποῖος σέ συνδυασμό μέ τή διδασκαλία της περί ἐθελοντισμοῦ καί προσφορᾶς καί τίς οικονομικές δυνατότητές της, θά μπορούσε νά βοηθήσει τούς ἀναξιοπαθοῦντες τῶν κοινωνιῶν μας. Τήν κατανοοῦμε καί τήν ἀνεχόμαστε μόνο γιά τόν κοινωνικό της ρόλο. Ἐκεῖ ἐξαντλεῖται ἡ ἀποστολή της.

δ) Οἱ περί τῆς ἠθικῆς ἀντιλήψεις - Ἀλλοίωση ἠθικοῦ κριτηρίου

Τέλος, ἡ ἔννοια τῆς ἠθικῆς ἔχει ἐντελῶς ἀλλοιωθεῖ. Οἱ λεγόμενες παγκόσμιες ἀξίες, ὅπως ἡ ἀλληλεγγύη, ὁ ἀλληλοσεβασμός, ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ δικαιοσύνη, ἡ δημοκρατία ἀντικατέστησαν τίς ἀρετές. Τό νά κρατήσεις ἕνα ἔμβρυο πού ἐλεγχόμενο προγεννητικά παρουσιάζει κάποια πάθηση «ἐλέγχεται ἠθικά» κατά τήν Ἐθνική Ἐπιτροπή Βιοηθικῆς¹⁹. Ὁ εὐγονισμός καί ἡ εὐθανασιακή ἀντίληψη παρουσιάζονται μέ ἠθικές βάσεις καί σταδιακά νομιμοποιοῦνται. Ἀντίθετα ὁ σεβασμός τῆς ζωῆς καί ἡ συστολή μας ἀπέναντι στόν ἀπόλυτο ἔλεγχό της ἀπορρίπτεται ἀπό τήν νέα ἠθική ἀντίληψη.

Αὐτό πού ἐπικρατεῖ εἶναι ὁ ὑπερβολικός τονισμός τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων. Ἐλευθερία εἶναι νά κάνεις ὅ,τι θέλεις. Ὁ λαός ἔχει καί δίκιο καί δύναμη. Ἡ σχέση του μέ τήν ἐξουσία δέν ἔχει ἰδεολογική βάση. Δέν ἐκλέγουμε τούς καλύτερους γιά νά μᾶς διοικήσουν ἡ γιά νά μᾶς διορθώσουν, ἀλλά αὐτούς πού ὑπηρετοῦν τά μικροσυμφέροντά μας. Αὐτό γεννᾷ τήν ἠθική τῆς διαμαρτυρίας, τῆς ἀγανάκτησης, τῶν συνεχῶν διεκδικήσεων. Ἐπίσης, τά λεγόμενα ἀτομικά δικαιώματα ἔφεραν τήν «σεξουαλική ἀπελευθέρωση» τῆς γυναίκας, τήν ἀντικατάσταση τοῦ γάμου ἀπό τά σύμφωνα συμβίωσης, τίς παρελάσεις καί τούς γάμους τῶν ὁμοφυλοφίλων. Σάν νά ἔπεισαν οἱ τελευταῖοι ὅτι τό πάθος τους ὀφείλεται σέ γονίδιο καί τό ὄνόμασαν ἰδιαιτερότητα, τήν ὁποία καί πρέπει νά διεκδικήσουν καί προκλητικά νά ἐπιδείξουν. Κανένας ὅμως δέν σκέπτεται μήπως καί ἡ παιδοφιλία ἔχει γονιδιακό ὑπόβαθρο, ὅποτε ἔπρεπε νά εἴμαστε πιό ἀνεκτικοί ἀπέναντί στους παιδεραστές. Τό ἴδιο καί ἡ ἐγκληματικότητα. Ἀνοχή στους λαθρο-

μετανάστες, ἐλεύθερες συμβιώσεις, σεβασμός στον σεξουαλικό προσανατολισμό, νομιμοποίηση του εὐγονισμού καὶ τῆς εὐθανασίας καὶ ἄλλα συναφή πού ἔπονται ἀποτελοῦν ἐκφράσεις τῆς νέας ἠθικῆς.

Τό φρόνημα τῆς Ὁρθόδοξης μαρτυρίας

Μέσα λοιπόν σέ αὐτήν τήν ἀτμόσφαιρα ἀντιλήψεων τό ἐρώτημα εἶναι πῶς πρέπει νά κινηθοῦμε ὡς Ἐκκλησία. Πῶς θά καταθέσουμε τή μαρτυρία μας σέ ἀνθρώπους πού εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφοροι, προκατειλημμένοι ἢ καὶ ἀρνητικοί ἀπέναντι καὶ μόνο στήν ἐννοια τοῦ Θεοῦ; Πῶς θά μιλήσουμε γιά τόν Θεό σέ κάποιον πού δέν Τόν θέλει, αἰσθάνεται πῶς δέν Τόν χρειάζεται, δέν τόν ἀπασχολεῖ, δέν Τόν ὑποψιάζεται; Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βρῆκε στήν Ἀθήνα βωμό ἀφιερωμένο στόν ἄγνωστο Θεό. Βρῆκε σπόρο πίστεως καὶ ἀναζήτησης. Οἱ τότε Ἀθηναῖοι ἔψαχναν τόν Θεό. Οἱ σημερινοί ἀρνοῦνται καὶ τούς βωμούς. Οἱ ἀντιδράσεις γιά νά κτισθεῖ σήμερα ἓνας ναός εἶναι γνωστές σέ ὅλους μας. Γιά τήν ἐποχή μας μᾶλλον ἰσχύει τό «πλήν ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τήν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;»²⁰.

Ὁφείλουμε ἐπίσης νά ὁμολογήσουμε ὅτι τό δηλητήριο αὐτῶν τῶν νέων ἀντιλήψεων ἔχει διεισδύσει καὶ μέσα στόν ἐκκλησιαστικό ὄργανισμό καὶ ἐκδηλώνεται ὡς ἐκκοσμίκευση, ὡς κόπωση καὶ ἐφησυχασμός, ὡς γενικευμένη ἀπροθυμία, ὡς δειλία, ὡς συμβιβασμός καὶ συσχηματισμός, ὡς τήρηση τύπων καὶ ὄχι βίωση μυστηρίου, ὡς ὀρθολογισμός, πού κατὰ παράξενο τρόπο συνυπάρχει μέ ἓνα φρόνημα ἀφελοῦς ἐπαρχιωτισμοῦ ἢ καὶ νοσηροῦ συντηρητισμοῦ.

Αὐτό ὅμως πού μέσα στήν ἱστορία βλέπουμε νά λειτουργεῖ ὡς μάχαιρα μαρτυρίας εἶναι ἡ προφητικότητα τοῦ λόγου, ἡ βεβαίωση τοῦ κηρύγματος ἀπό σημεῖα²¹, τό πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας καὶ τοῦ μαρτυρίου, ὁ ἥρωισμός τοῦ ἀπολύτου τῆς ἀσκητικῆς ἐπιλογῆς, ἡ διάκριση τοῦ μέτρου τῆς ποιμαντικῆς, ἡ ἀπόδειξη τῆς ἀγιότητος μέσα ἀπό ἔργα. Ἐκκλησία χωρίς ἐμφανῆ στοιχεῖα μετάνοιας, χωρίς σύγχρονα σημεῖα, χωρίς μαρτυρικό φρόνημα, χωρίς ἀσκητική ζωή, χωρίς ἀνιδιοτελεῖ ποιμαντική μέριμνα, χωρίς καρπούς ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος ἀποτελεῖ λόγον εὐσεβείας μέ ταυτόχρονη ἄρνηση τῆς δυνάμεώς της²². Ὁ λόγος της πρέπει νά εἶναι

προφητικός, λόγος πίστεως στόν Χριστό καὶ ὄχι ἀπλή διδασκαλία ἠθικῆς ἢ προτροπή ἔργων κοινωνικῆς ἀγάπης. Κορμός τῆς ἐκκλησιαστικῆς μαρτυρίας δέν εἶναι τά ἔργα τῆς ἀγάπης, οὔτε βέβαια ὁ θεολογικός στοχασμός, ἀλλά ἡ βιωμένη προφητική θεολογία καὶ ἀλήθεια, ἡ ζωή καὶ ὁμολογία τῆς πίστεως.

Δίπλα σέ αὐτά, δέν μπορεῖ ἡ ἀλήθεια νά μὴν ἐκφράζεται μέ εἰλικρίνεια. Ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά διακρίνεται γιά τήν αὐθεντικότητα τῆς μαρτυρίας, τήν εὐθύτητά του, ὅπως καὶ γιά τήν ἀπόλυτη συμβατότητα μέ τή ζωή καὶ τά ἔργα μας. Δέν μπορεῖ ὅταν ἡ ζωή μας πάσχει ὁ λόγος μας νά εἶναι δυσανάλογα πληθωρικός. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὑπερβατική, μπορεῖ νά μὴν κατανοεῖται. Ἡ ζωή ὅμως εἶναι τό ὄρατό καὶ ψηλαφητό μέρος τῆς ἀλήθειας, ἡ σάρκα της. Σωτηριῶδες μήνυμα χωρίς παρουσία αἰσθητῶν καὶ μυστικῶν ἀρετῶν, δίχως τό ἄρωμα τῆς κατὰ χάριν ζωῆς καὶ τῆς ἀγιότητος δέν πρόκειται κανεὶς νά τό προσέξει. Καὶ αὐτό δέν εἶναι ὑπόθεση τῶν κοινωνιῶν εἶναι προϋπόθεση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος. Ἡ κατηγορία πού μᾶς προσάπτουν γιά ξύλινο, τυποποιημένο καὶ συνάμα πομπώδη λόγο ἔχει ἀσφαλῶς τή βάση της. Σέ μία ἐποχή καὶ κοινωνία πού ἓνα ζεῖς καὶ δέκα δείχνεις, καλύτερα δέκα νά ζοῦμε καὶ ἓνα νά ὁμολογοῦμε.

Κάποιοι ὑποστηρίζουν ὅτι μᾶς χρειάζεται ἐκσυγχρονισμός καὶ προσαρμογή στά σημερινὰ δεδομένα καὶ ἄλλοι ἐπιμένουν ὅτι ὁ ἐκκλησιαστικός λόγος πρέπει νά διατηρήσει τή διαχρονικότητα καὶ τήν ἑτερότητα τοῦ μηνύματος πού κομίζει, ὅπως αὐτό συνέβη στήν παράδοσή μας. Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά τοποθετηθῶ προσωπικά: Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, εἶναι μυστήριο, ἀποκάλυψη τοῦ ἀπροσίτου καὶ τοῦ ἀκατανοήτου, τό ὅποιο ὅμως εἶναι μεθεκτό ἀπό τόν ἄνθρωπο. Ὁ Κύριος ὅταν μίλησε γιά τό σῶμα καὶ τό αἷμα Του στοὺς ἑβραίους δέν στρογγύλιψε τόν λόγο Του, μέ ἀποτέλεσμα νά Τόν ἐγκαταλείψουν κάποιοι ἀπαντῶντας ὅτι «σκληρός ὁ λόγος οὗτος»²³. Ἀλλά καὶ στό κήρυγμα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπου τό ἄκουσμα ἦταν «ξένον» καὶ τό θέαμα «ἕτερον», κάποιοι θεώρησαν ὅτι οἱ ἀπόστολοι «ἦσαν γλεύκους μεμεστομένοι»²⁴. Τό ἴδιο συμβαίνει καὶ μέ τόν Παῦλο. Στήν Ἀθήνα μίλησε σαφῶς γιά ἀναστάντα Χριστό καὶ οἱ ὀρθολογίζομενοι φιλο-

σοφοῦντες τοῦ ἀπήνησαν εἰρωνικά «ἀκουσόμεθά σου καί πάλιν»²⁵. Τά τρία αὐτά δημόσια κηρύγματα παρουσίασαν τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως ὡς μυστήριον, αὐτή ἀρχικῶς ἀπερρίφθη, ἡ κατάθεσή της ὁμως ὡς σπόρου στήν γῆ τῶν τότε κοινωνιῶν βλάστησε καί μάλιστα θαυμασιῶς. Αὐτό πού τελικά χρειάζονται τά σύγχρονα «ἔθνη» δέν εἶναι τόσο ἡ κατανόηση τοῦ μηνύματος, ὅσο ἡ ἐκπληξη τοῦ μυστηρίου καί ἡ μετά φόβου Θεοῦ καί συστολῆς κατάθεση τῆς μαρτυρίας του διά τοῦ στόματος καί τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καθολική καί ἀποστολική. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ ὄλη της παρουσία δέν μπορεῖ νά ἔχει καμμία σχέση μέ τόν ἐπαρχιωτισμό, τόν ρατσισμό, τόν φόβο τῶν ἀνθρώπων. Σέ μιά ἐποχή καί ἕναν κόσμο ξεγελασμένο ἀπό κηρύγματα ἐνόητος, ὕμνους δημοκρατίας καί ἐπαγγελίες ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ὅπου ἡ ἔννοια τῆς ἐλευθερίας ἔχει χαθεῖ, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ὅλο καί περισσότερο περιχαρακώνονται πίσω ἀπό τά τείχη τοῦ ἀσφυκτικοῦ ἀτομισμού καί οἱ κοινωνίες συνωστίζονται μέσα στούς θαλάμους μιᾶς παγκόσμιας ἠλεκτρονικῆς φυλακῆς, βασικό στοιχεῖο τῆς μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ οἰκουμενικότητα τοῦ κηρύγματος, τό ἄνοιγμα εἰς «πάντα τά ἔθνη», ἡ ἀπέραντη χωρητικότητά της, ἡ εὐρύτητα, τό ἔλεος, ἡ ἐλευθερία της, ὅλα αὐτά σέ συνδυασμό μέ τή σαφήνεια καί τήν τόλμη τῆς ὁμολογίας της.

Πρακτικές προτάσεις

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νά κλείσω τήν συνοπτική αὐτή παρέμβασή μου μέ μερικές πρακτικές προτάσεις, οἱ ὁποῖες κάτω ἀπό ὄρους θά μπορούσαν νά ὑλοποιηθῶν τῆς παραπάνω θέσεις.

1) Τό πρῶτο πράγμα εἶναι ἡ ζωή μας ὡς Ἐκκλησιῶν. Ὅταν ἡ εἰκόνα μας, ἀντανάκλαση μᾶλλον τοῦ φρονήματός μας, ταυτίζεται μέ ἐπίδειξη κοσμικῆς δυνάμεως, μέ ἔριδες καί διαμάχες γιά ἀνούσια πράγματα, μέ διεκδικήσεις δικαιωμάτων, μέ ἐγωιστικές ἀντιπαραθέσεις καί συνεχεῖς ἀνταγωνισμούς, μέ πρωτοκαθεδρίες, μέ ὑπερθετικούς τίτλους πού οὔτε ἀξία ἔχουν οὔτε κανεῖς τούς πιστεύει, τότε τό μήνυμά μας δέν ἔχει τήν ἐτερότητα τῆς θεϊκῆς μαρτυρίας πού ἐπαγγέλλεται τήν ἀλήθεια, ἀλλά τό ἴδιο ἐκφράζει μιά ἀποκρουστική καί προκλητική διάψευση τῶν ἐπαγγελλομένων. Καιρός οἱ δομές τῆς συνοδικῆς καί συλλογικῆς ἐκκλη-

σιαστικῆς ἔκφρασης (π.χ. ἡ ἐκλογή τῶν ἐπισκόπων) νά ἀποκτήσουν συμβατότητα μέ τόν εὐαγγελικό λόγο.

2) Τό ζωντάνεμα τῆς δικῆς μας ζωῆς. Πρέπει νά ὁμολογήσουμε ὅτι ἡ μαρτυρία δέν δίνεται ὡς ὀφειλή στόν κόσμο, ἀλλά ἀναδύεται φυσικά καί αὐθόρμητα. Θά μπορούσε νά τρώμε νηστήσιμα φαγητά ἀλλά νά μὴν ξέρομε νά νηστεύουμε, νά λέμε προσευχές ἀλλά νά μὴν γνωρίζουμε νά προσευχόμαστε, νά πηγαίνουμε στή ἐκκλησία ἀλλά νά μὴν λατρεύουμε, νά διαβάζουμε βιβλία ἀλλά νά μὴν καλλιεργούμεθα, νά ἐξομολογούμαστε τίς ἁμαρτίες μας ἀλλά νά μὴν μετανοοῦμε, νά κοινωνοῦμε ἴσως καί συχνά ἀλλά νά μὴν μυσταγωγούμεθα, νά τηροῦμε τούς ἐκκλησιαστικούς νόμους καί τίς εὐαγγελικές ἐντολές ἀλλά νά μὴν ἔχουμε τήν χάρι. Οἱ ἱερεῖς μας ἀπό τελετουργοί πρέπει νά γίνουν μυσταγωγοί, ὁ λαός μας ἀπό ἐκκλησιαστικοί ὁπαδοί πρέπει νά γίνουν πιστοί, τά δόγματά μας πρέπει νά γίνουν ζωή, ἡ Σύνοδος μας ἀπό διοικητικό σῶμα πρέπει νά λειτουργεῖ ὡς πνευματικός ἐκφραστής τῆς θείας βούλησης στή ζωή μας. Τότε ἡ ὅποια μαρτυρία, ἀκόμη καί αὐτή τῆς σιωπῆς, ἀκόμη καί ἂν παρουσιάζει ἀτέλειες, εἶναι ἀληθῆς καί λειτουργεῖ ὡς μάχαιρα τοῦ Πνεύματος.

3) Πρέπει ἡ παιδεία τῆς πίστεως καί ἡ ἐκκλησιαστική καλλιέργεια νά ἔχουν στοιχεῖα ζωντανῆς κατήχησης καί ὄχι σχολικοῦ μαθήματος. Ἡ εὐθύνη τοῦ καταρτισμοῦ τῶν πιστῶν βαρύνει ἀποκλειστικά τήν ἴδια τήν Ἐκκλησία. Εἶναι μέρος τῆς ζωῆς της. Ὅφειλομε ἰδιαίτερα νά ἐπιμεληθῶμε τήν κατήχηση σέ καθημερινή βάση καί νά συνδυασθεῖ ἡ διδασκαλία μέ τή λατρεία καί τή συμμετοχή στήν ἐκκλησιαστική ζωή. Αὐτό πρέπει νά ἀρχίσει ὄχι μέ ἀπόφαση τῆς Συνόδου ἀλλά μέ ἄμεση ἐνεργοποίηση τῶν ἐπισκόπων.

4) Μεγάλη παρακαταθήκη τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποτελεῖ ἡ Λειτουργική ζωή. Τήν ἀνάγκη της ἀλλά καί τά ἀποτελέσματά της τά ζοῦμε σέ κάποιο βαθμό ὅλοι μας. Μέσα ἀπό αὐτήν τό Ἅγιον Ὅρος μαγεύει καί τούς πλέον ἄσχετους μέ τήν πίστη ἐπισκέπτες του. Ἡ λειτουργική ἀναγέννηση, γιά τήν ὅποια τόσος λόγος γίνεται στίς μέρες μας, εἶναι περισσότερο ἀναγκαῖα παρὰ ποτέ. Ὅχι ὁμως μέ ὄρους ἐκσυγχρονισμού καί ἐκκοσμίκευσης πού μπορεῖ νά τήν μεταβάλουν ἀπό μυσταγωγία σέ τέχνη ἢ ἀπό μυστήριο καί λατρεία σέ δρώμενο καί

ἀναπαράσταση. Λατρεία δέν σημαίνει τάξη, σωστό τυπικό καί κατανόηση. Σημαίνει μέθεξη καί μυσταγωγία. Ἄν τήν ἐκκοσμικεύσουμε θά τήν καταστρέψουμε. Ἐπίσης, πρέπει ἡ λατρεία μας νά γίνεῖ κατά τό δυνατόν συμμετοχική (π.χ. κοινή ἀπαγγελία Συμβόλου Πίστεως, Κυριακῆς προσευχῆς, ψαλμωδία κ.λπ.)

5) Πρέπει ὅπωςδήποτε νά δημιουργήσουμε ἄλλη σχέση μέ τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί γενικότερα μέ τήν κοινωνία. Νά πλησιάσουμε τόν λαό !!! Ὅχι μόνο νά φροντίσουμε, ἀλλά κυρίως νά ἐμπνεύσουμε. Δέν μπορούμε πλέον νά πείσουμε μέ δελτία τύπου καί ἀνακοινώσεις ἡ μέ προβολή τοῦ ἔργου μας μέσα ἀπό τά ΜΜΕ. Ἡ εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας μας προκατάληψη ἔχει πλέον ἀποκτήσει ρίζες βαθιές στήν καρδιά τοῦ λαοῦ καί τό γενικότερο κλίμα εἶναι ἐξαιρετικά δυσμενές. Ἡ συμπόρευσή μας μέ τό κοσμικό σύστημα ἐξουσίας πρέπει ριζικά νά ἀναθεωρηθεῖ. Τίποτα δέν εἶναι πλέον δεδομένο. Ἡ δυτικότερη σχέση Ἐκκλησίας καί Κράτους πού μᾶς ἐπιβλήθηκε κι ἐμεῖς ἀποδεχθήκαμε καιρία ἔπληξε τήν παραδοσιακή σχέση Ἐκκλησίας καί λαοῦ. Ἦρθε ἡ ὥρα πού ὡς Ἐκκλησία πρέπει ἐν τοῖς πράγμασι νά τήν καταγγείλουμε ὡς ἔκτρωμα. Αὐτό δέν εἶναι πολύ δύσκολο, δεδομένης τῆς ἱστορικής σχέσης Ἐκκλησίας καί λαοῦ στόν τόπο μας.

6) Ἐπίσης, ὑπάρχουν καί ἀνάγκες ἔξω ἀπό τό ἄμεσο πεδίο εὐθύνης καί ἀρμοδιότητος τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι, στόν τόπο μας ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά πρωτοστατήσει στόν ἀγώνα γιά τήν διαφύλαξη τῆς ἱστορίας, γιά τή διατήρηση τῆς ἐθνικῆς ἰδιοπροσωπείας καί τῆς γλώσσας, γιά τήν ἐπιβίωση τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καί τοῦ δικαίου. Κάποιος πρέπει νά πεί τά πράγματα μέ τό ὄνομά τους. Αὐτά ὅλα χωρίς κοσμικό φανατισμό καί ἐμπάθεια, ἀλλά ὡς ἔκφραση ὁμολογίας τῆς ἀλήθειας πού ποικιλοτροπα πολεμεῖται, ὄχι ἐκμεταλλεῦμενη τήν κοσμική της δύναμη ἀλλά ἀξιοποιώντας τήν πνευματική της παρακαταθήκη. Στό πλαίσιο αὐτό ἡ ὄλη προσπάθεια ἀνάδειξης τοῦ λεγομένου «Τάματος τοῦ Ἔθνους» σέ νέο ὄραμα, μέ σύνθημα «ἀπό τόν εὐσεβῆ λαό γιά τόν λαό», θά μπορούσε ὑπό συγκεκριμένους ὅρους νά ἔχει μοναδικά στοιχεῖα ἐθνικῆς συσπείρωσης, ἐπιστροφῆς στήν ἱστορία, σύγχρονης δημιουργίας, ἀνάδειξης τῆς δύναμης

τῆς Ἐκκλησίας καί φυσικά ἀνανέωσης τῆς σχέσης της μέ τόν λαό.

7) Ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένη μέ τόν πολιτισμό. Ἐκκλησία πού δέν παράγει πολιτισμό εἶναι ὄργανισμός χωρίς ζωή. Ἡ ἀλήθεια καί ἡ ὁμορφιά συμβαδίζουν. Ἡ ἐποχή μας δέν ἔχει πλέον εὐγένεια καί αἰσθητική. Δέν παράγει πολιτισμό. Καιρός ἐμεῖς νά καλύψουμε τό ὑφιστάμενο κενό. Νά δώσουμε πολιτισμό. Περιορίστηκαμε στά συσσίτια, στά κοινωνικά παντοπωλεῖα, στά ἰατρεία, στά γηροκομεῖα. Αὐτό εἶναι πολύ σημαντικό ἀλλά δέν ἀρκεῖ. Ἐκκλησιαστικές τέχνες, ποίηση, λογοτεχνία, ἀνάδειξη τῆς ὑγιούς λαογραφίας θά μπορούσαν κάλλιστα νά καλύψουν τό κενό πολιτισμοῦ στίς μέρες μας. Αὐτό ὅμως συμβαδίζει μέ τήν ποιότητα, τήν πρωτοτυπία, τήν ἰδιοφυΐα, τό μεγαλεῖο καί φυσικά προϋποθέτει πνευματική ἀκμή. Εἶναι ἀδικία νά μὴν ἀξιοποιήσουμε τήν τεράστια καί μοναδική ἐμπειρία τῆς παραδόσεώς μας. Καιρός νά προσφέρουμε τήν ἀλήθεια πάνω σέ ἕνα ὄχημα κουλτούρας καί πολιτισμοῦ.

8) Στήν πορεία της ἡ Ἐκκλησία μέσα στήν ἱστορία πάντοτε σεβάσθηκε τή σοφία τῶν γερόντων ἀλλά καί συγκίνησε τίς ἀγνές νεανικές ψυχές. Ἀπό τή μαρτυρία της δέν ἔλλειψαν ποτέ οἱ νέοι. Σήμερα εἶναι ἀλήθεια ὅτι τουλάχιστον φαινομενικά ἔχει κοπεῖ τό νῆμα τῆς σχέσης της μέ τόν νεανικό κόσμο καί ἡ ἀπήχησή της σέ αὐτόν, μέ ἀποτέλεσμα ἡ νεότης νά ἀγνοεῖ τή διάλεκτό της καί νά μένει ξεκομμένη ἀπό τό σωτήριο μήνυμά της. Στό δύσκολο αὐτό σημεῖο πρέπει νά δημιουργηθεῖ ἕνα ἀνανεωτικό κίνημα. Ὁ λόγος μας σήμερα πρέπει νά εἶναι ξεκάθαρος, τολμηρός, σύγχρονος, ἐλπιδοφόρος, νεανικός, ἥρωικός. Μόνο μέ τέτοια στοιχεῖα στή γενική μαρτυρία της θά μπορέσει νά κατακτήσει τίς ἀποπροσανατολισμένες καί δίχως καμμία ἐλπίδα νεανικές καρδιές. Ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντίληψη ὅτι τό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας συμβαδίζει μέ τόν συντηρητισμό εἶναι ἀσυγχώρητο λάθος πού πρέπει νά ἀποβληθεῖ ἀπό τό φρόνημα καί τή ζωή μας. Ὁ συντηρητισμός δέν εἶναι ἀρετή. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐπαναστατική, ἀνατρεπτική, ἀπρόβλεπτη, γεμάτη ἐκπλήξεις, πλούσια σέ αἰφνιδιασμό, ἐλευθερία καί δύναμη. Ὅ,τι ζητάει μιά διψασμένη νεανική ψυχή.

9) Ίδιαίτερη προσοχή πρέπει να δοθεί στην σχέση μας με την έπιστήμη. Την έπιστήμη δέν υπάρχει κανένας λόγος να την φοβόμαστε. Τά προβλήματα πού φαινομενικά υπάρχουν όφείλονται αποκλειστικά στή δυτική θεώρηση της πίστεως, ή όποια έπικίνδυνα και άθεολόγητα όρθολογιζόμενη έρμηνεύει στενά τό μυστήριο του κόσμου, της ζωής και του ανθρώπου και άναζητεί έρείσματα στά έκάστοτε έπιστημονικά έπιτεύγματα. Η σύγχρονη έπιστήμη δέν άπειλεί την πίστη μας. Αντίθετα, την έπιβεβαιώνει -και μάλιστα πανηγυρικά- όπως την ζει ή Όρθόδοξη Έκκλησία μας. Θά μπορούσε σήμερα να γραφεί μιά θαυμάσια Έξαήμερος, άξιοποιώντας τά εκπληκτικά πορίσματα των συγχρόνων φυσικών και βιολογικών έπιστημών, όχι στή βάση της κατά γράμμα συμφωνίας της έπιστήμης με τό βιβλίο της Γενέσεως, πού δήθεν «άποδεικνύει» την ύπαρξη του Θεού, αλλά στήν βάση μιάς έντυπωσιακής συμβατότητος της σύγχρονης έπιστημονικής κοσμολογίας και ανθρωπολογίας με την Όρθόδοξη θεολογία και τόν άποφατικό χαρακτήρα της, πού παραπέμπει στήν αιώνια παρουσία Του και διακηρύσσει ότι «ό Θεός ούτε είναι ούτε μή είναι, αλλά ως ό "Ων ύπερ είναι»²⁶! Τό έτος 2000 ή Ίερά Σύνοδος είχε όργανώσει ένα πρωτοποριακό Συνέδριο με τόν τίτλο «Έπιστήμη, Τεχνολογία, Όρθοδοξία», τό όποιο έπρεπε χωρίς καθυστέρηση να έπαναληφθεί και μάλιστα με τή χρήση της σύγχρονης τεχνολογίας. Η ποιμαντική ευθύνη μας να ζεσάνουμε τίς καλοπροαίρετες έπιστημονικές ψυχές και να άξιοποιήσουμε τόν θησαυρό των γνώσεών τους είναι έπιτακτική.

10) Ανάλογη αντιμετώπιση πρέπει να τύχουν και τά τεχνολογικά έπιτεύγματα. Είναι αλήθεια ότι έδω τά πράγματα είναι πιό δύσκολα. Γιατί υπάρχουν εφαρμογές κυρίως στον χώρο των βιολογικών έπιστημών πού κυριολεκτικά σκοτώνουν τό πνεύμα. Κατά τό πρότυπο όμως της Έπιτροπής Βιοηθικής, θά μπορούσε να δημιουργηθεί μιά Έπιτροπή Έπιστημονικής Ηθικής και Άξιοποίησης της Τεχνολογίας, ή όποια άφ' ενός μόν να άξιολογεί την πρόοδο των Έπιστημών και τίς έξελίξεις της τεχνολογίας, άφ' έτέρου δέ να άξιοποιεί με θεολογική ώριμότητα ό,τι αυτές προσφέρουν. Έπί παραδειγματι, δέν μπορούμε αυθαίρε-

τα να σχολιάζουμε σύγχρονα έρευνητικά έπιτεύγματα της φυσικής, της ιατρικής και της γενετικής χωρίς να κατανοούμε τή φύση τους, ούτε να μιλούμε για τά προβλήματα πού δημιουργούνται από την άλόγιστη χρήση των σελίδων κοινωνικής δικτύωσης (έννοώ τό facebook ή τό twitter) χωρίς να έχουμε την άπαιτούμενη κατάρτιση. Οί Έπιτροπές αυτές πρέπει όπωσδήποτε να έχουν διεθνή χαρακτήρα, να οδηγούν σε διορθόδοξη έπικοινωνία και να εκφράζονται μέσα από σύγχρονους δρόμους κοινωνικής ένήμερωσης. Επίσης, ή συντη άξιοποίηση των διαδικτυακών μέσων, θά μπορούσε να άποτελέσει μοναδικό εργαλείο έκκλησιαστικής μαρτυρίας, ή δέ προσπάθεια πού τελευταία καταβάλλεται από πλευράς Έκκλησίας της λειτουργίας τηλεοπτικού σταθμού πρέπει να προχωρήσει άμεσα χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση.

11) Σέ μιά κοινωνία πού κυριαρχούν έννοιες όπως κέρδος, άμοιβή, μισθός είναι άνάγκη ή Έκκλησία να άπαντήσει προβάλλοντας άφ' ενός μόν τή ζωή της θυσιαστικής φιλοπτωχείας και λιτότητος, άφ' έτέρου δέ την άνιδιοτελή προσφορά και τόν έθελοντισμό. Καί τή σχετική διδασκαλία διαθέτει και την έμπειρία και τόσα μέσα και τόν μηχανισμό. Ό έθελοντισμός μπορεί να συνεχίσει κόσμο και να λάβει διαστάσεις έκκλησιαστικού κινήματος. Ήδη υπάρχει πλούσια έμπειρία σε άλλες Όρθόδοξες χώρες με θαυμαστά άποτελέσματα.

12) Τέλος, ή Έκκλησία μας πρέπει να άποτινάξει τόν έπαρχιωτισμό της και να δώσει έμφαση στην οικουμενική της διάσταση. Θεωρώ ότι είναι αναγκαία και έπιβεβλημένη ή ανάπτυξη όσο τό δυνατόν ισχυροτέρων και υγιεινότερων διορθόδοξων σχέσεων. Στόν τομέα αυτόν, ή Έκκλησία της Ελλάδος έχει πολλά να προσφέρει αλλά και πολλά να ώφεληθεί. Πέραν όμως του όποιου πρακτικού όφέλους (άνταλλαγή έμπειρίας, πολιτιστικές ανταλλαγές, άμοιβαίες οικονομικές συνεργασίες, πολιτική στήριξη σε περιόδους δοκιμασίας και τομείς άδυναμίας της μιάς από τούς άλλους κ.λπ.), ή διεύρυνση του πνευματικού όρίζοντος, ό πλατυσμός της έκκλησιαστικής άγκαλιάς και ή οικουμενική άρμονία της συμπόρευσής μας ως Όρθόδοξων άποτελεί την έμπρακτη άπόδειξη ότι ή Έκκλησία είναι «μία, άγία, καθολική και άποστολική».

Αυτή είναι η πειστικότερη αντιπρόταση στις νέες αντιλήψεις, ή ισχυρότερη από κάθε τεχνολογία θεολογία, ή δυνατότερη μαρτυρία μας ως Έκκλησίας στον σύγχρονο κόσμο. Σήμερα, τό κενό τῆς

πίστης στή Δύση, σύμφωνα μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Τιράνων κ. Ἀναστάσιο²⁷, τό καλύπτει ὁ Μουσουλμανισμός. Ἴσως ἦρθε ἡ ὥρα αὐτό τό κενό νά τό καλύψει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας²⁸.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ὁμιλία στήν Τακτική Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 4 Ὀκτωβρίου 2012.
2. Νταντάνα, Μίνα: Ἡ γήρανση τοῦ πληθυσμοῦ καί οἱ νέες προκλήσεις στή διαμόρφωση τῶν πολιτικῶν τῆς Ὑγείας, www.papageorgiou-hospital.gr/cms/upload/.../kostos_nosileias.pdf. Ἐπίσης www.inews.gr, 18.7.2011.
3. Πλάτωνος εἰς Μενέξενον, [247a]
4. Το Curiosity στίς 6.8.2012.
5. Voyager 2, ἐκτοξεύθηκε στίς 20.8.1977.
6. <http://www.tovima.gr/science/medicine-biology/article/?aid=465009>, 2.7.2012.
7. Λουκ. κα' 25.
8. Ἀστερίου Χατζηνικολάου: Ὁ ἄνθρωπος μέσα στό σύμπαν, ἐκδ. ΣΩΤΗΡ
9. Νανόπουλου Δημήτρη: Τό σύμπαν θά ὑπάρχει γιά πάντα, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 25.5.2003, σ. 30.
10. Ψαλμ. μη' 20.
11. ἐκδ. Ἐνάλιος, 2008.
12. ἐκδ. Κέδρος, 2007.
13. ἐκδ. Viking Adult, 2006.
14. ἐκδ. Κάτοπτρο 2007.
15. ἐκδ. Atlantic Books.
16. Ἀπάντηση στίς ἐπιστημονικές διακηρύξεις δίδεται ἀπό ἄλλους ἐπιστήμονες, ὅπως ὁ Albert Einstein μέ τόν περίφημο λόγο του: «Ποτέ δέν βρῆκα τίποτε, στήν ἐπιστήμη μου, πού νά μπορῶ νά ἀντιτάξω στή θρησκεία», ἢ τό ἀνάλογο τοῦ Max Planck ὅτι «ὅπουδήποτε καί ὅσονδήποτε βαθιά ἂν προσηλώσουμε τά βλέμματά μας, πουθενά δέν βρίσκουμε καμία ἀντίφαση μεταξύ τῆς θρησκείας καί τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἀντίθετα μάλιστα, σά κρισιμότερα σημεῖα βρίσκουμε πλήρη συμφωνία» ἢ τοῦ Werner Heisenberg: «Μολονότι εἶμαι τώρα πεπεισμένος ὅτι ἡ ἐπιστημονική ἀλήθεια εἶναι ἀκλόνητη στό πεδίο τῆς, δέν τά κατάφερα ποτέ μου νά ἀπορρίψω τό περιεχόμενο τῆς θρησκευτικῆς σκέψης σάν δῆθεν μέρος μιᾶς ξεπερασμένης φάσης στή συνείδηση τῆς ἀνθρωπότητας, ἕνα μέρος πού πρέπει νά τό ἐγκαταλείψουμε ἀπό ἐδῶ κι ἐμπρός». Αὐτές ὁμως εἶναι θέσεις ἄλλης ἐποχῆς καί ἀπόψεις ἄλλης λογικῆς. Καί κάπως τίς ἀντιπαρερχόμεθα.
17. ἐκδ. Παπαζήση, 2009.
18. Ἡ ἀθεΐα ἑνός ἐπιστήμονα δέν ἀποτελεῖ ἀπόδειξη ἐπιστημονικῆς ἀπόρριψης τῆς πίστεως. Συχνά μεγάλοι ἐπιστήμονες (Einstein, Stephen Hawking) ἐμφανίζονται μέ μεταβαλλόμενες ἢ καί ἀντιφατικές μεταξύ τους ἐπί τοῦ θέματος ἀπόψεις (βλ. ἐφημ. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ 5.10.2012).
19. Εἰσήγηση-Γνώμη γιά τήν Προγεννητική καί Προεμφυτευτική διάγνωση, www.bioethics.gr
20. Λουκ. ιη' 8.
21. «σημεῖα δέ τοῖς πιστεύουσι ταῦτα παρακολουθήσει» (Μάρκ. ιστ' 17).
22. «ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας τήν δέ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι» (Β' Τιμ. γ' 5).
23. «Σκληρός ἐστίν ὁ λόγος οὗτος τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν... ἐκ τούτου πολλοί ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἀπῆλθον εἰς τά ὀπίσω καί οὐκέτι μετ' αὐτοῦ περιεπάτουν» (Ἰω. στ' 60,66).
24. Πράξ. β' 13.
25. Πράξ. ιζ' 32.
26. Βλ. Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Μυσταγωγία, P.G. 91, 664E.
27. Λόγος κατὰ τήν τελετή ἀναγορεύσεώς του σέ Ἐπίτιμο Διδάκτορα τοῦ Τμήματος Ἱστορίας τοῦ Ἰονίου Πανεπιστημίου, Κέρκυρα, 20 Μαρτίου 2007.
28. «Ἴσως μετά ἀπό ἕναν αἰῶνα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θά εἶναι ἡ μόνη ἀπό τίς μεγάλες Χριστιανικές Ἐκκλησίες πού θά ἔχει ἐπιζήσει, ἀφοῦ μόνη αὐτή θυμᾶται πώς ἡ θρησκεία εἶναι μυστήριο» (Sir Steven Runsiman, Ὁρθόδοξια καί Ἑλληνισμός, «ΒΗΜΑ» 8.9.2002).

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Τροποποιήσις τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Νικητῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΘΑΣΟΥ

Καβάλα, 5η Ἰουνίου 2012

Τό Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Νικητῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως υπέβαλεν τήν υπ' ἀριθμ. 1/22.4.2012 Ἀπόφασιν αὐτοῦ, μέ θέμα «προσθήκη καί διόρθωσις ἀρθροῦ τοῦ Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς», ὁ ὁποῖος ἐδημοσιεύθη ἐπικυρωμένος ὑφ' ἡμῶν εἰς τό Περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» (τεῦχος υπ' ἀριθμ. 3/14.11.-1981).

Ἀποστέλλοντες τόν δημοσιευθέντα Κανονισμόν, ὁ ὁποῖο ἐξακολουθεῖ νά ἰσχύη, μέ διορθωμένον καί ἐπικυρωμένον τό ἄρθρον 34, ὡς ἀκολουθῶς:

«Ἐντός τῆς Μονῆς ὑπάρχει εἰδικόν κτίριον εἰς τό ὁποῖον λειτουργεῖ Ἐκθεσις διαφόρων εἰδῶν πρὸς πώλησιν ὑπὸ τῆς Μονῆς. Τά ἔσοδα ἀπό τήν πώλησιν τῶν ἐκτιθεμένων εἰς τόν ἐκθεσιακόν χώρον εἰδῶν ἦτοι: εἰκόνων, βιβλίων, ἀγιογραφιών, ἐργοχείρων-χειροτεχνημάτων καί ἰδίων προϊόντων τῆς Μονῆς, εἶναι πόροι διὰ τήν συντήρησιν τῆς Ἀδελφότητος καί διὰ τήν λειτουργίαν τῆς Μονῆς»

Εὐσεβάστως παρακαλοῦμεν διὰ τήν δημοσίευσιν εἰς τό περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 39, παραγρ. 4 τοῦ ν. 590/1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Ἐπί δέ τούτοις, διατελοῦμεν
† Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου
Προκόπιος

**Ἐσωτερικός Κανονισμός
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
Κλειστῶν - Φυλῆς
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρούπολεως**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΙΛΙΟΥ, ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΚΛΕΙΣΤΩΝ ΦΥΛΗΣ

Ἐσωτερικός Κανονισμός

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Μιάς Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, προστάτιδος καί Ἐφόρου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς. Συμφώνως πρὸς τό ἄρθρον 39, παρ. 4 τοῦ Ν. 590/1977 "Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος", τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τῖς ἱερές Παραδόσεις καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους, προβαίνομεν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς "Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου" Κλειστῶν - Φυλῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ἄρθρον 1

Ἰδρυσις - Σύστασις

Κατὰ τὴν μακροαίωνα ἱστορία της ἡ Ἱερά Μονή "Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου" Κλειστῶν ὑπῆρξε ἀνέκαθεν ἀνδρῶνα ἕως τό 1930-31, πού διαλύθηκε ἰδίως ἐπιλείψεως μοναχῶν. Ἀνευσιτήθη ὡς Γυναικεία διὰ Προεδρικοῦ Διατάγματος δημοσιευθέντος εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 275/25-9-1933 ΦΕΚ. Ἀποτελεῖ Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου (συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1, παρ. 4, τοῦ Ν. 590/1977), αὐτοτελές, αὐτοδιοίκητον καί ἀνεξάρτητον, διεπόμενον βάσει τῶν περὶ μοναχικῶν καθηστώτων ὀριζομένων ὑπὸ τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Τελεῖ δέ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐποπτεῖαν καί κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρούπολεως.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωρεῖται ὕφισταμένη καί λειτουργοῦσα καί ἐάν ἀκόμη ἀπομείνῃ ἐν αὐτῇ μία μόνο ἀδελφή, εἰς τό πρόσωπον τῆς ὁποίας συγκεν-

τροῦνται ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι καί τὰ καθήκοντα, ὡς ἀναγράφονται ἐν τῷ παρόντι. Ταύτης ἀποθανούσης ἡ Ἱερά Μονή δέν θεωρεῖται διαλυθεῖσα, ἀλλὰ ὡς τελοῦσα ἐν διακοπαῖς, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν καί παρακολούθησιν τοῦ Μητροπολίτου Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρούπολεως.

Ἄρθρον 2

Σκοπός

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι ὁ ἁγιασμός καί ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις καί ἡ σωτηρία τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς διὰ τῆς ἀσκήσεως, τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς καί πραγματώσεως τῶν Ἱερῶν Μοναχικῶν Ἀρετῶν, ἧτοι τῆς ὑπακοῆς, τῆς παρθενίας καί τῆς ἀκτημοσύνης καί ἐν γένει τῆς ἀκριβοῦς ἐν σωφροσύνῃ τηρήσεως τῆς μοναχικῆς πολιτείας κατὰ τό ὑπόδειγμα καί τὴν διδασκαλίαν τῶν Ὁσίων καί Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ἄρθρον 3

Κανονικαὶ δικαιοδοσίαι Μητροπολίτου

Ὁ ἐκάστοτε Μητροπολίτης Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρούπολεως ἔχει καί ἀσκεῖ συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καί τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰ ἐξῆς Κανονικὰ Δικαιώματα καί τὰς κατωτέρω δικαιοδοσίας:

α) Ὁ Ἐπίσκοπος ὡς εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ, τό ὀρατόν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἀδελφότης ὀφείλει νὰ ἀποδίδει τὴν πρὸς τό ἀξίωμα αὐτοῦ ἀρμόζουσαν τιμὴν καί τὸν προσήκοντα σεβασμό, μνημονεύεται ἐν πάσαις καὶ Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις τῆς Ἱ. Μονῆς καί τῶν Μετοχιῶν αὐτῆς κατὰ τὰς τυπικὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας.

β) Ἐγκρίνει τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἡγουμένης, χειροθετεῖ ταύτην καί ἐγκαθιδρύει αὐτὴν δι' ἐιδικῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς.

γ) Ἐγκρίνει τὴν ἐκλογὴν τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

δ) Παρέχει τὴν κανονικὴν ἔγκρισιν καί εὐλογίαν αὐτοῦ διὰ τὴν κουράν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου

προτεινομένων αδελφών και τελεί την Ρασσευχήν ή την Μεγαλοσχημίαν των Μοναζουσών μετά την κεκανονισμένην δοκιμήν κατά τους θείους και ιερούς Κανόνας.

ε) Μεριμνά διά τας Πατρευτικές ανάγκας της Ί. Μονής και διορίζει τον ύποδεικνυόμενον υπό της Συνάξεως της Αδελφότητας Πνευματικών αυτής ως και τον Έφημέριον.

στ) Διαβιβάζει εις την Ίεράν Σύνοδον προς έγκρισιν τας υπό της Όλομελείας της Αδελφότητας άποφασιζόμενας έκάστοτε τροποποιήσεις ή συμπληρώσεις του παρόντος Κανονισμού.

ζ) Έγκρίνει τον Προϋπολογισμόν και Απολογισμόν έσόδων-έξόδων έκάστου έτους της Ίερας Μονής, συμφώνως προς τας έκάστοτε κειμένας διατάξεις.

η) Θεωρεί τά τηρούμενα παρά του Ίγουμενοσυμβουλίου Βιβλία της Ίερας Μονής.

θ) Χορηγεί έγγραφον ή προφορικήν άδειαν άπουσίας της Ίγουμένης και έγκρίνει την υπό της Ίγουμένης χορηγουμένην εις τας αδελφάς άδειαν άπουσίας.

ι) Προτάσει του Ίγουμενοσυμβουλίου άσκει τον υπό των Ί. Κανόνων πειθαρχικών έλεγchon εις τυχόν κανονικά παραπτώματα των Μοναχών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Άρθρον 4

Η διοίκησις, ή διαχείρισις και ή έν γένει άξιοποίησις της περιουσίας της Ίερας Μονής άσκειται υπό της Καθηγουμένης μετά του Ίγουμενοσυμβουλίου και της Ίερας Συνάξεως της Αδελφότητας κατά τά ειδικώς όριζόμενα εις τά κατωτέρω άρθρα.

Άρθρον 5

Α. Η Ίγουμένη

1. Καθήκοντα - Δικαιοδοσία

α. Η Ίγουμένη είναι ή πνευματική μήτηρ της Αδελφότητας, ή κεφαλή του σώματος του Κοινοβίου, πρώτη μεταξύ ίσων και κατά τους κοινοβιακούς Πατερικούς Κανόνας, τους Μοναχικούς θεσμούς και Παραδόσεις όφείλεται εις Αυτήν ή κατά Θεόν ύπακοή παρά πάντων των αδελφών της Ίερας Μονής. Ός από Θεού λαβούσα την διακονίαν ταύτην έχει την άπόλυτον πνευματικήν και διοικητικήν επί της Αδελφότητας έξουσίαν, έπιβλέπει άγρύπνην όμματι και έποπτεύει την ζωήν των αδελφών έν βαθεί άπιγνώσει των έαυτης καθηκόντων, διακονεί έν ταπεινοφροσύνη την σωτηρίαν των ψυχών και έπιμελείται έν φόβω Θεού την ευόδωσιν του όλου έργου της Αδελφότητας.

β. Προΐσταται του Ίγουμενοσυμβουλίου και της Συνάξεως της Αδελφότητας.

γ. Προΐσταται των Ί. Ακολουθιών και της Τραπέζης. Μνημονεύεται έν πάσαις ταΐς Ίεραΐς Ακολουθίαις της Ίερας Μονής και των Μετοχιών αυτής.

δ. Καθίσταται δι' έκλογής ισόβιος.

ε. Κατανέμει τά διακονήματα εις τας αδελφάς έν συνεργασίά μετά του Ίγουμενοσυμβουλίου.

στ. Δέχεται την έξαγόρευση των λογισμών των αδελφών και όρίζει τον κανόνα προσευχής και μελέτης, και την έν γένει πνευματική άσκηση έκάστης αδελφής.

ζ. Προτείνει εις τό Ίγουμενοσυμβούλιον την πρόσληψιν ή την άποβολήν των δοκίμων, την κουράν διά Ρασσευχής των κατηρτισμένων περί την μοναχικήν ποιητείαν αδελφών ως και την Μεγαλοσχημίαν των πνευματικώς ώρίμων Ρασσοφόρων, έκλήγουσα και τό μοναχικό όνομα των αδελφών.

η. Όρίζει κατά την κρίσιν της μίαν έκ των μελών του Ίγουμενοσυμβουλίου διά νά την αντικαθιστά ως προς την διοίκησιν εις περιπτώσιν άσθενείας ή άπουσίας της έκ της Μονής. Τοιαύτης μή όριζόμενης, ως αντικαταστάτις αναλαμβάνει ή άρχαιότερα τη τάξει έκ των μελών του Ίγουμενοσυμβουλίου.

θ. Παρέχει εις τας αδελφάς άδειαν άπουσίας μέχρι τριάντα ήμερών έκ της Ίερας Μονής, πέραν τούτων ή άδεια έγκρίνεται υπό του Μητροπολίτου.

ι. Έκπροσωπεί την Ί. Μονήν ένώπιον πάσης Έκκλησιαστικής, Διοικητικής, Δικαστικής, Δημοτικής, Κοινωνικής ως και πάσης Αρχής και παντός Όργανισμού και έν γένει φυσικού και νομικού προσώπου Δημοσίου και Ίδιωτικού Δικαίου. Κωλυόμενη δέ δι' οιονδήποτε λόγον αναπληρούται υπό αδελφής όριζόμενης υπ' αυτής ή του Ίγουμενοσυμβουλίου. Διά ειδικήν υπόθεσιν ή εκπροσώπησις της Ίερας Μονής δύναται δι' άποφάσεως του Ίγουμενοσυμβουλίου νά άνατεθεί εις ειδικόν νομικόν σύμβουλον.

ια. Υπογράφει πάντα τά έγγραφα της Ί. Μονής, τά πρακτικά, τά διπλότυπα εισπράξεων και πληρωμών. Τάς συμβάσεις υπογράφει κατόπιν έξουσιοδοτήσεως του Ίγουμενοσυμβουλίου.

ιβ. Αποσφραγίζει και υπογράφει την άλληλογραφίαν της Ίερας Μονής.

ιγ. Η Ίγουμένη καλείται υπό των αδελφών διά της όσιακής προσωνυμίας «Γερόντισσα», αι δέ αδελφαί μεταξύ των «Αδελφή» μετά του όνόματος αυτής.

Άρθρον 6

2. Έκλογή Ίγουμένης

α. Η Ίγουμένη καθίσταται δι' έκλογής, εάν ή Ίερά Μονή έχει έγκαταβιούσας τουλάχιστον πέντε αδελφάς, άλλως διορίζεται υπό του οικείου Μητροπολίτου (κατά τά όριζόμενα υπό του Ν.590/1977, άρθρο 39, παρ. 5) ή προτεινόμενη υπό της Αδελφότητας και ό διορισμός ίσχύει έφόσον εις την Ίεράν Μονήν έγκαταβιούν όλιγότεραι των πέντε αδελφών. Συμπληρωμένου του αριθμού πέντε συμπεριλαμβανομένης και της διορισμένης Ίγουμένης, γίνεται ή έκλογή της Ίγουμένης κατά τά όριζόμενα εις τον παρόντα Κανονισμόν. Η δι' έκλογής άναδειχθείσα Ίγουμένη είναι ισόβιος, έστω κι αν ό αριθμός των έγκαταβιουσών αδελφών μειωθεί κάτω των πέντε,

ἐπιφυλασσομένων τῶν περὶ Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων διατάξεων.

β. Ἐάν κενωθῆ καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἡ θέσις τῆς Ἠγουμένης, ἀναλαμβάνει ὡς τοποτηρήτρια ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως ἡ ἀρχαιότερα ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου. Αὕτη συγκαλεῖ τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον καὶ ἀναφέρει γραπτῶς ἐντὸς πέντε ἡμερῶν εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως τῆς Ἠγουμένης, ὡς καὶ τὴν πρὸς ἀνάδειξιν διαδόχου, ἡμέραν διεξαγωγῆς ἐκλογῆς τῆς νέας Ἠγουμένης, ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κενώσεως τῆς θέσεως. Ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης ἐγκρίνων τὴν ἡμερομηνίαν τῶν ἐκλογῶν, παρέχει ἐγγράφως τὴν εὐλογία ἀυτοῦ διὰ τὰ περαιτέρω.

γ. Ἐκλήξιμοι διὰ τὸ διακόνημα τῆς Ἠγουμένης τυγχάνουσιν ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ αἱ ἔχουσαι μοναχικὴν κουράν καὶ ἐγγεγραμμέναι εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς (Ρασοφόροι καὶ Μεγαλόσχημοι) καὶ ἔχουσι μόνιμον καὶ συνεχῆ ἐγκαταβίωσιν εἰς αὐτὴν τουλάχιστον 5 ἐτῶν, ἡλικίαν δὲ ἄνω τῶν 30 ἐτῶν.

Ἡ ἐκλεγνησομένη Ἠγουμένη πρέπει νὰ διακρίνεται διὰ τὴν πνευματικότητα, τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτήρος, τὴν ἀδιάσειστον προσήλωσιν εἰς τὰ Μοναχικὰ ἰδεώδη, τὸ ἀκραφνὲς ὀρθόδοξον φρόνημα, τὰς διοικητικὰς ἰκανότητας καὶ τὸ χάρισμα τοῦ ποιμαίνειν ψυχὰς καὶ ἰατροῦειν πάθη, προσέτι δὲ τὰς ἀρετὰς τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας. Πρὸς τοῦτοις δὲ νὰ ἔχωσι τὴν Ἑλληνικὴν Ἰθαγένειαν. Οὐδεμία ἀδελφὴ ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιδιώκει κατ' οὐδένα τρόπον τὴν τοιαύτην διακονίαν διὰ τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων ἢ διὰ τὴν προεδρίαν τῆς ποιμνῆς ἢ διὰ δόξαν ἢ κινουμένη ἐξ ἑτέρας ἰδιοτελοῦς ἐπιθυμίας. Ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἠγουμένης εἶναι ἔργον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ δὲ ψηφισθεῖσα εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἀποδέχεται τὴν ἐκλογὴν τῆς μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης.

δ. Δικαίωμα ψήφου ἔχουν ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ, αἱ ἐγγεγραμμέναι εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς (Ρασοφόροι καὶ Μεγαλόσχημοι) ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου τῆς κουράς αὐτῶν.

ε. Τὰ τῆς προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν, ἐκτελεῖ ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῆς τοποτηρητρίας καὶ δύο ἀδελφῶν, τῆς ἀρχαιότερας τῆ τάξεως καὶ μίας ἀδελφῆς ὀρισθείσης ἐκ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἐχούσης τὰ προσόντα, ἡ ὁποία θὰ ἐκτελεῖ χρέη Γραμματέως.

στ. Ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος συνεχρομένη πρὸς ἀνάδειξιν Ἠγουμένης εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 3/4 τῶν μελῶν αὐτῆς. Μὴ ἐπιτευχθεῖσης τῆς ὡς ἄνω ἀπαρτίας ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται παρόντων τοῦ ἡμίσεος τῶν μελῶν +1. Οὐδὲν ἄλλο πρόσωπον παρίσταται κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἠγουμένης.

ζ. Τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς αἱ ἀδελφαὶ λαμβάνουν γνῶσιν ἐνυπογράφως πέντε ἡμέρας τουλάχιστον ἐνωρίτερον. Ἡ ἐκλογὴ διενεργεῖται μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθολικῷ, προηγεῖται δὲ ταύτης τριήμερος νηστεία καὶ ἐκτενὴς προσευχὴ ὄλων τῶν ἀδελφῶν. Με-

τά τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας παραμένουν ἐν τῷ Ναῷ μόνον αἱ ἔχουσαι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἀδελφαί, κλείονται αἱ θύραι τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ ἄρχεται ἡ ἐκλογὴ ἐνώπιον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

η. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν ἡ Ἱερά Μονὴ θὰ παραμένει κλειστή.

θ. Ἐκάστη ψηφοφόρος προσερχομένη, κατὰ τὰ πρεσβεῖα κουράς, λαμβάνει ἀπὸ τὴν Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν ἐσφραγισμένον ψηφοδέλτιον ἀναγράφον τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλογίμων καὶ ἀποσυρομένη σημειοῖ διὰ σταυροῦ τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς, ἣν κρίνει κατάλληλον διὰ τὸ διακόνημα τῆς Ἠγουμένης, ρίπτει τὸ ψηφοδέλτιον ἐντὸς ἐσφραγισμένης ψηφοδόχου ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος καὶ ὑπογράφει εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καταρτισθέντα κατάλογον τῶν ἐκλογέων. Ἐάν εὐρεθῆ ψηφοδέλτιον εἰς ὃ σημειοῦνται πλεῖονα τοῦ ἐνός ὀνόματα, θεωρεῖται ἄκυρον.

ι. Ἡ σφράγισις καὶ ἡ ἀποσφράγισις τῆς ψηφοδόχου ὡς καὶ ἡ καταμέτρηση τῶν ψήφων γίνονται ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἄπασαι αἱ ψηφοφόροι ὑποχρεοῦνται νὰ παραμείνωσιν ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας καὶ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ ἀποτελέσματος ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

ια. Ἡ λαβοῦσα τὸ ἡμισυ +1 τῶν ψήφων τῶν ψηφισσῶν ἀδελφῶν ἐκλέγεται Ἠγουμένη. Μὴ ἐπιτευχθείσης τῆς ὡς ἄνω πλειοψηφίας ἐπαναλαμβάνεται ἡ ψηφοφορία μετὰ τῶν δύο πλειοψηφισσῶν. Εἰς περίπτωσιν δὲ ἰσοψηφίας τούτων ἡ Ἠγουμένη ἐκλέγεται διὰ κλήρου.

ιβ. Ἐν περιπτώσει ὑποβολῆς ἐνστάσεων κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς, αὐτὰ ἐκδικάζονται εὐθύς ἀμέσως μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἀναγγελίαν ἀπὸ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος καὶ γίνονται δεκταὶ μόνον ἐάν συγκεντρῶνουν τὴν πλειοψηφίαν τῶν 4/5 τῶν παρόντων μελῶν. Ἐάν ἀκυρωθῆ ἡ ἐκλογὴ καὶ δέν συντρέχουν ἄλλοι λόγοι, διεξάγεται εὐθύς νέα ψηφοφορία.

ιγ. Περαιτωθείσης τῆς ἐκλογῆς συντάσσεται πρακτικόν, τὸ ὁποῖον ὑπογράφεται ὑπὸ πασῶν τῶν ψηφισσῶν ἀδελφῶν καὶ ἀντίγραφον αὐτοῦ ὑποβάλλεται ἐντὸς τριμήρου εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην διὰ τὰ κατ' αὐτόν, ὅστις προβαίνει δι' εἰδικῆς Ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς, ἐν ἡμέρᾳ ὀριζομένη ὑπ' αὐτοῦ μετὰ γνώμην τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τῆς νέας Ἠγουμένης. Εὐθύς μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πρακτικοῦ ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέσις ἐν τῷ Καθολικῷ καὶ ἡ Ἠγουμένη ἀναλαμβάνει ἐγκρίτως καὶ παραχρῆμα τὴν ἀσκῆσιν τῶν καθηκόντων τῆς.

ιδ. Ἡ οὕτως ἐκλεγείσα Ἠγουμένη εἶναι ἰσόβιος.

ιε. Ἡ ἐνθρόνισις τῆς νέας Καθηγουμένης, εἰς περίπτωσιν κενώσεως τῆς Ἠγουμενικῆς θέσεως ἔνεκα θανάτου, τελεῖται δι' εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ τεσσαρακονθημέρου Μνημοσύνου τῆς ἐκδημησῆς.

Άρθρον 7

3. Χρρεία τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης

Ἡ θέσις τῆς Ἡγουμένης χηρεύει:

- α) Ἐνεκα θανάτου,
- β) Ἐνεκα παραιτήσεως, ἡ ὁποία γίνεται δεκτὴ διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 τῆς Ἀδελφότητος.
- γ) Ἐνεκα παύσεως, ἡ ὁποία χωρεῖ εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις:

Ὅταν ἡ Καθηγουμένη, ἠθελημένως ἢ ἐξ ἀμελείας, παραχαράττη ἢ παραβιάζη τὰ θέσμια τοῦ μοναχικοῦ βίου ἢ ἀθετῇ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ καί, παρά τὰς ἀπαξ καί πολλήλακας, μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ, γενομένης ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος συστάσεις, ἐμμένη εἰς τὴν παρεκτροπήν.

Εἰς περιπτώσιν ἀνεπαρκείας τῆς Καθηγουμένης, ἔνεκα βαρείας ἀσθενείας ἢ βαθεῖος γήρατος, ὅταν ἐξ αὐτῶν παρακωλύεται ἡ ἀσκσις τῶν καθηκόντων της.

Δι' ἐξόχως σοβαροῦς λόγους, ὡς ἡ πῶσις εἰς αἵρεσιν ἢ εἰς βαρῆα ἠθικά καί κανονικά παραπτώματα.

Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος καί συγκαλεῖ τὴν Ἱεράν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος. Ἡ τυχόν ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως περὶ ἐκπτώσεως τῆς Καθηγουμένης, διὰ τὰς ἀνωτέρω αἰτίας, λαμβάνεται διὰ πλειοψηφίας τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος καί ἀνακοινούται δι' ἐγγράφου εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην διὰ τὰ κατ' Αὐτόν ὡς ἀρμόδιον διὰ τὴν ἀνάκρισιν τῶν κανονικῶν παραπτωμάτων (Κ.Χ. ἀρ. 39, β 6).

Άρθρον 8

Β. Ἡγουμενοσυμβούλιον

1. Συγκρότησις

α. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον εἶναι τὸ ἀνώτερον διοικητικὸν ὄργανον τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου, τὸ ὁποῖον προεδρεύεται ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης ἢ τῆς νομίμου ἀναπληρώτριας αὐτῆς. Τοῦτο δύναται νὰ εἶναι τριμελές (Ἡγουμένη καί δύο μέλη), ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος δέν εἶναι ἀνώτερος τῶν εἴκοσι, καί πενταμελές (Ἡγουμένη καί τέσσερα μέλη) ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τούτων εἶναι μείζων τῶν εἴκοσι.

β. Τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ὡς ἐμπειπιστευμένα τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ Κοινοβίου, δέον ὅπως χαρακτηρίζονται ὑπὸ τῆς ἀκριβείας καί συνεπείας τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ὑπὸ ταπεινοῦ φρονήματος, ὀρθοδόξου ἠθους, διοικητικῆς ἰκανότητος καί πνεύματος συνεργασίας.

γ. Διὰ τὰ συζητούμενα ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου θέματα τηροῦνται ὑπὸ τῆς Γραμματέως λεπτομερῆ Πρακτικά, εἰς ἃ ἀναφέρονται αἱ ἀναπτυσσόμεναι γνῶμαι πλειοψηφίας καί μειοψηφίας, αἱ τυχόν διαφωναί ἡτιολογημένως καί αἱ τελικῶς λαμβανόμεναι ἐφ' ἐκάστου ζητή-

ματος ἀποφάσεις παρά τῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων ἅπαντα τὰ μέλη ὑποχρεοῦνται ὅπως συμπεριφέρονται ἔναντι ἀλλήλων μετὰ συστολῆς καί δεικνύουν πνεῦμα ἀπολήτου ὑποταγῆς καί ἐξαιρέτου σεβασμοῦ πρὸς τὴν Πρόεδρον. Αἱ διαφωνοῦσαι εἰς τὰς λαμβανομένας ἀποφάσεις δέν δικαιοῦνται ν' ἀρνηθοῦν ὑπογραφήν, μόνον δικαίωμα ἔχουν νὰ καταχωρήσουν τὴν ἑαυτῶν γνώμην ἐν τῷ πρακτικῷ.

δ. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον συγκαλεῖται τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ μηνὸς ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης, ἐκτάκτως δέ εἴτε ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης ἢ τῆς ἀντικαταστάτριας αὐτῆς, εἴτε ὑπὸ τῆς τοποτηρητρίας, εἴτε ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ε. Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ὅταν παρίστανται ἐπὶ τριμελοῦς τὰ δύο μέλη του καί ἐπὶ πενταμελοῦς τὰ τρία μέλη του.

στ. Ἐν ἡ περιπτώσει τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον πρόκειται νὰ ἀποφασίσῃ διὰ προσωπικὴν ὑπόθεσιν μέλους αὐτοῦ, τὸ μέλος δι' ὃ θὰ ληφθῇ ἡ ἀπόφασις δέν μετέχει τῆς συνεδρίας καί δέν ἔχει δικαίωμα ψήφου τουλάχιστον κατὰ τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ μέρος ὡς ἐάν ἦτο ἀπόν. Ὅταν ἡ ὑπόθεσις τοῦ μέλους εἶναι ποινικῆς - πειθαρχικῆς μορφῆς ἢ εἰς τὴν περιπτώσιν διενέξεως ἀστικῆς φύσεως, τότε τὸ μέλος δέν μετέχει καμμίας συνεδρίας ἕως τῆς ἀποκαταστάσεώς του.

ζ. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ἐπὶ ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τῆς Ἡγουμένης. Ἐπὶ ἀτομικῶν πνευματικῶν θεμάτων χωρεῖ ἀρνησικυρία τῆς Ἡγουμένης.

η. Ἀναπλήρωσις μέλους τινὸς τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου χωρεῖ ἔνεκα θανάτου, παραιτήσεως, παύσεως ἢ μακρᾶς ἀδικαιολογήτου ἀπουσίας αὐτοῦ.

θ. Ἡ θτεία τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου εἶναι πενταετής ἀρχομένη ἀπὸ τὴν λήξιν τοῦ προηγουμένου Ἡγουμενοσυμβουλίου καί λήγουσα τὸ ἀντίστοιχον χρονικὸν διάστημα. Ἡ ἐπανεκλογή αὐτῶν ἐπιτρέπεται ἀπεριορίστως.

Άρθρον 9

2. Ἐκλογή Ἡγουμενοσυμβουλίου

Ἡ ἐκλογή τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται καθ' ὄν τρόπον καί ἡ τῆς Ἡγουμένης μετὰ τὰς ἐξῆς διαφοράς:

α) Ἡ σύγκλησις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου πρὸς προσδιορισμὸν ἡμέρας ἐκλογῆς γίνεται ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης.

β) Αἱ Ἡγουμενοσύμβουλοι ἐκλέγονται μεταξύ τῶν ἐχουσῶν κουράν (Μεγαλοσχήμων) ἀδελφῶν.

Ἐπὶ ἰσοψηφίας, ἐπαναλαμβάνεται πάραυτα ἡ ἐκλογή μόνον μεταξύ τῶν ἰσοψηφίων. Ἐάν ἐκ δευτέρου ἰσοψηφίσουν τίθεται κληρὸς. Αἱ ἐπιλαχοῦσαι ὀρίζονται ὡς ἀναπληρωματικά μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου μετὰ τὴν αὐτὴν διάρκειαν θτείας.

ἄρθρον 10

3. Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσῖαι Ἐγουμενοσυμβουλίου

α. Τό Ἐγουμενοσυμβούλιον συγκαλεῖ τῇ προτάσει τῆς Ἐγουμενῆς τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος.

β. Ἐν τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του, συνερχόμενον εἰς πρώτην συνεδρίαν, ὀρίζει ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐκτός τῆς Ἐγουμενῆς, ἕνα ὡς Γραμματέα καὶ ἕνα ὡς Ταμίαν. Ὅσακις κρίνεται ἀναγκαῖον δι' ἀποφάσεώς του, ὀρίζει βοηθὸν Γραμματέως ἀδελφὴν τινά, ἥτις συμμετέχει τῶν συνεδριῶν ἄνευ γνώμης καὶ ψήφου.

γ. Τό Ἐγουμενοσυμβούλιον ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις τῆς συνελεύσεως τῆς Ἀδελφότητος, διεξάγει τὴν ἐν γένει οἰκονομικὴν, διαχειριστικὴν καὶ ταμειακὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεὰς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγοράς, πωλήσεις καὶ ἐνοικιάσεις ἀκινήτων οἰασδῆποτε ἀξίας, ἀποφασίζει διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέων κτισμάτων ἢ διὰ οὐσιώδεις ἐπισκευὰς κτιρίων, ἀναλαμβάνει χρήματα ἐκ τῶν Τραπεζῶν, ὑπογράφει πρακτικά, διαχειρίζεται πᾶσαν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τῆς Ἱ. Μονῆς, μεριμνᾷ διὰ τὴν προμήθειαν πάντων τῶν ἀναγκαίων ἐφοδίων.

δ. Ἀποφασίζει περὶ προσλήψεως ἢ ἀποβολῆς δοκίμων, περὶ κουρᾶς διὰ Ρασσευχῆς καὶ περὶ Μεγαλοσχημίας τῶν ἀδελφῶν, τῇ εἰσηγήσει τῆς Ἐγουμενῆς.

ε. Συντάσσει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμόν καὶ ἀπολογισμόν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ ὑποβάλλει τούτους πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸν οἰκείον Μητροπολίτην.

στ. Διὰ τὴν λήψιν ἀποφάσεων οἰουδῆποτε θέματος, ἐπὶ ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἢ ἄποψις μεθ' ἧς συντάσσεται ἡ Ἐγουμενῆς, ὅταν πρόκειται γιὰ φανερὴ ψηφοφορία.

ζ. Δι' εἰδικὰς περιπτώσεις τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον δύναται νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ ἢ νὰ προσλάβῃ Νομικὸν Σύμβουλον πρὸς ἐκπροσώπησιν τῆς Ἱ. Μονῆς.

η. Ἐν γένει δὲ ἀποφασίζει καὶ ἐνεργεῖ διὰ πᾶν ἕτερον θέμα, πρακτικὸν ἢ πνευματικόν, μὴ ρητῶς ἀναφερόμενον ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ, συντελοῦν εἰς τὴν εὐρυθμίαν λειτουργίαν τοῦ Κοινοβίου.

ἄρθρον 11

Τηρούμενα Βιβλία

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τηροῦνται μερίμνη τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου τὰ κάτωθι βιβλία:

- α) Βιβλίον Πρακτικῶν Ἐγουμενοσυμβουλίου καὶ Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.
- β) Βιβλίον εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων Ἐγγράφων (Πρωτόκολλον)
- γ) Μοναχολόγιον
- δ) Βιβλίον ἐγγραφῆς Δοκίμων
- ε) Κτηματολόγιον
- στ) Βιβλίον Ταμείου.
- ζ) Κατάλογος Ἀγίων Λειψάνων, Ἱερῶν Κειμηλίων, περιπέστων Εἰκόνων καὶ τιμαλφῶν
- η) Βιβλίον κτηματολογίου βιβλιοθήκης

ἄρθρον 12

Γ. Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος ἀποτελοῦσα τὸ ἀνώτατον διοικητικὸν ὄργανον τῆς Ἱ. Μονῆς ἀπαρτίζεται ἐκ πασῶν τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Μοναχολόγιον ἀδελφῶν (Ρασσοφόρων καὶ Μεγαλοσχήμων).

Ἡ Ἱερά Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος συγκαλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις:

α) Διὰ νὰ ἀποφασίζῃ ἐπὶ θεμάτων, ἅτινα, βάσει τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, ἀνήκουν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῆς.

β) Προβαίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἐγουμενῆς καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου.

γ) Συγκαλεῖται δὲ πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὰ ἀνατιθέμενα εἰς ἐκάστην διακονήματα.

δ) Πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος γιὰ ἕκτακτα ἐκκλησιαστικὰ ἢ ἐθνικὰ θέματα.

ε) Πρὸς συζητήσιν πνευματικῶν θεμάτων ἢ γενικῶς θεμάτων ἀφορώντων εἰς τὴν περαιτέρω πορείαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τὸν πνευματικὸν καὶ μοναχικὸν καταρτισμὸν τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς.

στ) Πρὸς ἐρμηνείαν ἀσαφῶν, ἐνδεχομένων διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἢ καὶ τροποποιήσιν αὐτοῦ διὰ τῆς προσθήκης νέων ἄρθρων.

ζ) Εἰς περίπτωσιν σπουδαίου καὶ ἴλιαν σοβαροῦ θέματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὅπως ζητηθῇ ἢ ἐπ' αὐτοῦ γνώμη τῆς Ἀδελφότητος.

Θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 3/4 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος. Μὴ ἐπιτευχθείσης δὲ ταύτης συνέρχεται ἐκ νέου ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος εἰς ὀριζομένην ἡμερομηνίαν καὶ ἐφ' ὅσον παρίστανται τὸ ἡμισυ +1 τῶν μελῶν, θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίᾳ.

η) Αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

θ) Τῶν Γενικῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος τηροῦνται πρακτικά ὅσακις κρίνεται ἀπαραίτητο ἐκ τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τὸ σῶμα τῆς Ἀδελφότητος

ἄρθρον 13

Συγκρότησις

Αἱ ἀδελφαὶ τῆς Ἱ. Μονῆς διακρίνονται εἰς Δοκίμους, Ρασσοφόρους καὶ Μεγαλοσχήμους. Ἡ σειρά ἀρχαιότητος καθορίζεται ἀπὸ τὴν προτεραιότητα τῆς μοναχικῆς κουρᾶς τῶν ἀδελφῶν.

ἄρθρον 14

Εἴσοδος καὶ Δοκιμασία

α. Ἡ εἴσοδος δοκίμων καὶ ἡ συγκαταριθμησις αὐτῶν εἰς τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος γίνεται μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ διακρίσεως. Πρὸ τῆς εἰσόδου ἀπαιτεῖται ἰκανός

χρόνος επικοινωνίας των υποψηφίων μετά της 'Ι. Μονής. Καί όταν διά πάσης εξετάσεως εύρεθῆ ἡ μέλλουσα νά μονάσῃ «ὡσπερ τι σκευὸς εὐχρηστον τῷ Δεσπότη καί πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἔτοιμον», τότε συναριθμεῖται εἰς τὴν τάξιν τῶν δοκίμων, ἀλλῶς ἀποπέμπεται.

β. Ἡ εἴσοδος τῆς Δοκίμου εἰς τὴν 'Ι. Μονὴν γίνεται κατόπιν ὑποβολῆς ἐγγράφου αἰτήσεως αὐτῆς πρὸς τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον. Ὡς κατώτατον ὄριον ἡλικίας διὰ τὴν ἐγγραφήν τῆς υποψηφίου εἰς τὸ βιβλίον τῶν Δοκίμων ὀρίζεται τὸ 18ον ἔτος.

γ. Ἡ προσερχομένη ὅπως μονάσῃ, παραμένει ἀπὸ 3-6 μῆνας, δυναμένου τοῦ χρονικοῦ διαστήματος νά συντηθῆ ἢ νά παραταθῆ τῇ εἰσηγήσει τῆς Ἑγουμένης καί τῇ ἀποδοχῇ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, εἰς τὸ στάδιον τῆς προδοκίμασίας «εἰ πρὸς πᾶσαν ταπεινοφροσύνην ἀνεπαισχύντως διάκειται». Λαμβάνει γνώσιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, παραμένει εἰς ἰδιαίτερον κελλίον, ἐργάζεται εἰς καθωρισμένην διακονίαν, παρακολουθεῖ τὰς ἀκολουθίας ἐν τῷ Ναῷ.

δ. Περαιτωθείσης τῆς προδοκίμασίας ὑποβάλλει αὐτὴν ἐγγραφον αἰτησίν πρὸς τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον, εἰς ἣν δέον νά ἀναφέρηται ρητῶς ὅτι ἐλευθέρως καί ἀβιάστως προσέρχεται ἵνα μονάσῃ καί ἀποδέχεται τὸν παρόντα Κανονισμόν καί οὕτω γίνεται ἐπισημῶς δεκτὴ εἰς τὴν τάξιν τῶν Δοκίμων, ἐγκρίσει καί τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ε. Ἡ διάρκεια τῆς δοκίμασίας ὀρίζεται κατὰ τοὺς 'Ι. Κανόνας τριετής, δυναμένη νά συντηθῆ ἢ νά παραταθῆ, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν τῆν κοινὴν φροντίδα πεπιστευμένων, ἀναλόγως τῆς ἐπιδόσεως τῆς Δοκίμου εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῆς Κοινοβιακῆς πολιτείας.

στ. Ἐάν κατὰ τὸ στάδιον τῆς προδοκίμασίας ἢ τῆς τριετοῦς δοκίμασίας ἤθελεν ἐκδηλωθῆ ἢ διαπιστωθῆ ἀσθένεια σωματικὴ ἢ διανοητικὴ τοιαύτη ἢ ψυχοπάθεια παρακωλύουσα τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς Ἀδελφότητος ἢ παρεμποδίζουσα τὴν πνευματικὴν ἐξέλιξιν τῆς υποψηφίας, τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον δύναται νά ἀποφασίσῃ τὴν ἀπομάκρυνσίν της.

ζ. Ἡ Δόκιμος φέρει τὴν ὑπὸ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου κεκανονισμένην ἐνδυμασίαν τῆς Δοκίμου.

η. Ἡ ἐγγραφεῖσα ὡς Δόκιμος παραδίδει πρὸς φύλαξιν εἰς τὴν 'Ι. Μονὴν πάντα τὰ προσκομισθέντα ὑπ' αὐτῆς, εἰς τρόπον ὥστε νά παραλάβῃ ταῦτα ἄνευ οὐδεμίαν ἀλλῆς ἀπαιτήσεως, ἐάν πρὸ τῆς ρασοφορίας αὐτῆς ἤθελεν ἀπέλθῃ ἢ ἀποβληθῆ τῆς 'Ι. Μονῆς.

θ. Μετὰ τὴν κανονικὴν δοκίμασίαν ἢ Δόκιμος προτάσει τῆς Ἑγουμένης καί τοῦ Πνευματικοῦ, ἀποφάσει τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, τῇ ἐγκρίσει δέ καί εὐλογίᾳ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, προχειρίζεται ὑπ' αὐτοῦ - οὐχὶ κατὰ σειράν προσελεύσεως - εἰς Ρασοφόρον καί ἐγγράφεται εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς 'Ι. Μονῆς.

ι. Ἡ τυχόν ἀκίντος ἢ χρηματικὴ περιουσία τῆς Δοκίμου ἀνήκει κατὰ μὲν τὴν κυριότητα εἰς αὐτήν, κατὰ δέ τὴν ἐπικαρπίαν εἰς τὴν Μοναστικὴν Ἀδελφότητα.

ια. Πρὸ τῆς κουρᾶς ἢ Δόκιμος Μοναχὴ ὀφείλει ὅπως διακανόνισῃ τὴν κινητὴν καί ἀκίνητον περιουσίαν αὐτῆς

μετὰ τῆς οικογενείας της καί ἀποδεσμευθῆ ταύτης, καθότι αὕτη μετὰ τὴν Μοναχικὴν Κουράν αὐτοδικαίως περιέρχεται εἰς τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον, οὕτως ὥστε οὐδὲν μέρος τῆς Ἀδελφότητος δύναται νά ἔχη προσωπικὴν περιουσίαν.

ἄρθρον 15

Ἐποχρώσεις καί Καθήκοντα τῶν Ἀδελφῶν τῆς Μονῆς.

α. Ἄπασαι αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεοῦνται νά ζῶσιν ἐντὸς τῶν πλαιοσίων τῶν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τῆς μακράωνος μοναστικῆς παραδόσεως τεθεσπισμένων Κανόνων καί Διατάξεων καί δέον νά συμμορφοῦνται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας ὡς ὀρίζει αὐτὴν ὁ Μ. Βασιλεῖος.

β. Φυσικωτάτην ἀπόρροιαν τῆς θεμελιώδους καί πρώτης ἀρχῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ ἀποτελεῖ ἡ τελεία ὑπακοή, τὴν ὁποίαν ἐκάστη Μοναχὴ ὀφείλει πρὸς τὴν Ἑγουμένην «μηδὲν παρὰ γνώμην αὐτῆς διαπράττουσα». Πάντα τὰ θελήματα εἰς τὴν Κοινοβιακὴν ζωὴν ἐν θέλημα γίνονται πρὸς τὴν «εὐλογίαν» τῆς Ἑγουμένης.

γ. Ἡ λεπτομερὴς ἐξαγόρευσις πρὸς τὴν Ἑγουμένην πάντων τῶν κρυφίων τοῦ νοός καί τῆς καρδίας ἐκάστης ἀδελφῆς εἶναι ἀρραγὲς θεμέλιον τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως.

δ. Ἐκάστη Μοναχὴ ἀπαλλήλασι ἑαυτὴν «χρημάτων, κτημάτων, γονέων, ἀδελφῶν, πάσης σχέσεως καί φροντίδος ἐπιγείου, ἀκολουθοῦσα ἀόκνως τὸν Χριστόν καί τὴν ἐκεῖθεν βοήθειαν ἐκδεχομένη». Ἡ ἀκτιμοσύνη ἀποτελεῖ μία ἐκ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Κατὰ συνέπειαν τὸ κελλίον, τὸ ἔνδυμα, τὰ ὑποδήματα καί ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀτομικὰ εἶδη τῆς Μοναχῆς δέν τῆς ἀνήκουν. Ἀπλῶς τῆς παραχωροῦνται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διὰ νά τὴν ἐξυπηρετοῦν κατὰ τὸ χρόνο τῆς ἐπιγείου ζωῆς της. Διὰ τοῦτο τὰ χρησιμοποιεῖ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καί προσοχῆς.

ε. Ἐκ τῶν πρωταρχικῶν μοναχικῶν ἐπιδιώξεων εἶναι ἡ διατήρησις τῆς καθαρότητος ἀπὸ παντός μοισημοῦ σαρκὸς καί πνεύματος.

στ. Αἱ ἀδελφαὶ περὶ οὐδενὸς ἀποφασίζουσι, οὐδὲν ὑπόσχονται, πράττουσι, λαμβάνουσι, προσφέρουσι ἄνευ γνώμης καί εὐλογίας τῆς Ἑγουμένης.

ζ. Εἰς τὰς μεταξὺ τῶν σχέσεις αἱ ἀδελφαὶ τηροῦν μετ' ἀκριβείας τὴν ἱεραρχίαν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης «τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι». Αἱ νεώτεραι ἀπονέμουσι τὸν προσήκοντα σεβασμόν καί ὑπακούουσι εἰς τὰς πρεσβυτέρας, αἱ δέ πρεσβύτεραι θεραπεύουσι διὰ συμβουλευτικῶν παρακλητικῶν λόγων τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων καί συμπαρίστανται διαπύρρῳ διαθέσει εἰς τὴν πρόοδον καί πνευματικὴν προκοπὴν τῶν νεοτέρων.

η. Πᾶν σφάλμα ἢ ἀμάρτημα ἀναφέρεται ἀβιάστως, ἀπαθῶς καί εὐτάκτως εἰς τὴν Ἑγουμένην.

θ. Αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουσι πρωτίστως νά προσέρχωνται - ἐκτὸς μόνον εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας - ἀνελλιπῶς καί ἐγκαίρως εἰς πάσας τὰς 'Ι. Ἀκολουθίας ἐν εὐσχήμῳ περι-

βολή (ράσον, επανωμάνδηλον και εις όσας τών Ιατρει-
τικών έκδηλώσεων προβλέπει ή μοναχική παράδοσις
φέρουν και τό μέγα σχήμα). Κατά δέ τās επισήμους ήμέ-
ρας αι Μοναχαί φέρουν ράσον και κουκούλιον και έν τη
τραπέζη.

ι. Εις τό Κοινόβιον αι άδελφαί όφείλουσι νά έχωσι
«τήν συμπαθή διάθεσιν και άγαπητήν σχέσιν Ισπν επί πά-
ντων τών έν τη συνοδία ζώντων». Η κατά μέρος προτί-
μησις, ή ιδιαίτερα φιλία και πάσα καινοτομία και δημι-
ουργία έταιρίας παραχαράττει τούς κοινοβιακούς θε-
σμούς και διασαλεύει την ευστάθειαν και την τάξιν του
πληρώματος.

ια. Εις τās έκτός της 'Ι. Μονής αναγκαίας έξόδους δέν
έπιτρέπεται νά άποστέλλεται μία μόνο Μοναχή αλλά πά-
ντα συνοδεία άλλης. "Αμα τη έπιστροφή των όφείλουσι
νά αναφέρονται εις την 'Ηγουμένην.

ιβ. Διά πάν πρόβλημα ύγείας αι άδελφαί άπευθύνο-
νται εις την 'Ηγουμένην ώς μητρικώς ύποχρεωμένην νά
φροντίζη ουχί μόνον διά την θεραπείαν τών ψυχικών,
άλλά και τών σωματικών παθών.

ιγ. Έάν ρασοφόρος άδελφή άρρωστήση βαρέως και
έπίκειται θάνατος, αιτήσεται δέ τό Μέγα και 'Αγγελικόν
Σχήμα, δύναται νά λάβη τουτο άποφάσει του 'Ηγουμενο-
συμβουλίου έγκρίσει δέ του οικείου Μητροπολίτου.

ιδ. Έάν ή 'Ηγουμένη μετά του Πνευματικού, τη όμο-
φώνω γνώμη του 'Ηγουμενοσυμβουλίου κρίνη μίαν
Μοναχίν άνέτοιμον ούσαν διά νά λάβη την Χάριν του
Μεγάλου και 'Αγγελικου Σχήματος παρά την πολυτείαν
της έν τη Μονή, τότε, άφου επανειλημμένως της άπευ-
θύνη τās σχετικές παραινήσεις, δύναται έν συνεχεία νά
προβή εις την Μεγαλοσχημίαν τών άμέσως έπομένων. Η
Κουρά και τό 'Αγγελικόν Σχήμα είναι χάρισμα Θεου και
ουδέποτε δικαίωμα.

ιε. Μοναχή άποχωρήσασα οικειοθελώς έκ της 'Ι.
Μονής, δέν γίνεται έκ νέου δεκτή εις αυτήν, ειμή μόνον
εις έξαιρετικές περιπτώσεις και έφ' άπαξ κατόπιν ειλικρι-
νοϋς μετανοίας και τη έγκρίσει του 'Ηγουμενο-
συμβουλίου. Έπανεληθοϋσα δέ, άπόληυσι τά πρεσβεΐα
αυτής και τάσσεται έσχάτη έν τη τάξει τών Μοναχών.

ιστ. Ρασοφόρος ή Μεγαλόσχημος Μοναχή έξ έτέρας 'Ι.
Μονής δέν γίνεται δεκτή, ειμή μόνον εις όλως έξαιρετι-
κάς περιπτώσεις, και πάντως όπωσδήποτε τη άποφάσει
του 'Ηγουμενοσυμβουλίου, έγκρίσει του οικείου Μητρο-
πολίτου και έφ' όσον έχει κανονικόν άποληυτήριο έκ της
Μονής έξ ης προέρχεται.

ιζ. Έκάστη άδελφή όφείλει όπως έκτελή καθημερινώς
τόν άτομικόν αυτης κανόνα, κατά την διατεταγμένην
ώραν, πρό της όρθρινής άκοιουθίας, ό όποιος διά μέν
την μεγαλόσχημον άποτελείται άπό δώδεκα (12) κομβο-
σχοΐνια τών έκατόν (100) κόμβων, και έκατόν είκοσι
(120) μεγάλας μετανοίας, διά δέ την ρασοφόρον άπό έξ
(6) κομβοσχοΐνια τών έκατόν (100) κόμβων και άπό έξή-
κοντα (60) μεγάλας μετανοίας, και διά την δόκιμον άπό
τέσσερα (4) κομβοσχοΐνια και τεσσαράκοντα (40) μετα-
νοίας.

ιν. Αι Μοναχαί μετέχουν τών 'Αχράντων Μυστηρίων
τακτικώς και κατόπιν της δεούσης προετοιμασίας έν με-
τανοία και έξομολογήσει.

ιθ. Ουδέν διακόνημα τυγχάνει μόνιμον, ισόβιον ή ανα-
πόσπαστον και ουδεμία άδελφή άσκει τουτο δικαιωμα-
τικώς αλλά έν τελεία ύπακοή «ώς τω Χριστω διακονού-
σα». Έάν παραστή ανάγκη νά διακόψη ή νά άλλιάξη την
διακονίαν, αυτό γίνεται με άγαθήν διάθεσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' ΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Άρθρον 16

Λατρεία

α. Εις τό 'Ιερόν Κοινόβιον κατά την Θ. Λειτουργίαν και
εις πάσας τās 'Ιεράς 'Ακοιουθίας τηρείται τό μοναστικόν
τυπικόν έμπνεόμενον άπό τό έν 'Αγίω "Ορει τηρούμε-
νον, ώς τουτο καθηγιάσθη άπό την μακραίωνα ζωήν και
άσκησιν τών 'Αγίων Πατέρων.

β. Ό έκάστοτε 'Εφημέριος δέον όπως συμμορφούται
με τό λειτουργικόν τυπικόν της 'Ιεράς Μονής ώστε νά
έξασφαλίζεται ή ευρυθμη και άρμονική διεξαγωγή τών
'Ιερών 'Ακοιουθιών.

δ. 'Αγρυπνία τελοϋνται, κατά τās Δεσποτικές και Θεο-
μυτορικές έορτάς, ώς και κατά τās υπό του Τυπικου όρι-
ζόμενας έορτάς 'Αγίων, καθώς και εις άλλιας περιπτώσεις
κατά την κρίσιν της 'Αδελφότητος.

ε. Η προσευχή και ή Ιατρεία του Θεου συνεχίζεται και
έκτός του 'Ι. Ναου. «Προσευχής καιρός έστω άπασ ό
βίος». Πρός τουτο έν παντί καιρω και τόπω, έν έργασία ή
ήσυχία, έν ψαλμωδία ή σιωπή αι Μοναχαί άγωνίζονται
«άδιαλείπτως προσεύχεσθαι» διά τών Χαιρετισμών και
του Παρακλητικού Κανόνος της 'Υπεραγίας Θεοτόκου,
ιδία δέ και της άδιαλείπτου μονολογίστου ευχής: «Κύ-
ριε, 'Ιησοϋ Χριστέ, έλέησόν με».

Άρθρον 17

Τράπεζα

α. Ό χώρος της τραπέζης θεωρείται ιερός, ώς ό ναός,
διότι πάντα τά της Μοναχής άποβλήπουν εις τόν σκοπόν
της κατά Χριστόν τελειώσεως αυτης. Διά τουτο όφείλου
νά συμμετέχουν έν αυτή πάσαι αι άδελφαί τρώγουσαι έν
σιωπή και παρακοιουθώσαι την άνάγνωσιν. Εις ουδε-
μίαν Μοναχίν έπιτρέπεται άδικαιολογήτως και άνευ
εύλογίας της 'Ηγουμένης όπως άπουσιάζη της κοινής
Τραπέζης.

β. Τηροϋνται άπασαι αι διατεταγμένοι νηστεΐαι, αι υπό
των 'Αγίων Πατέρων όρισθεΐσαι. Γενικώς άποκλείεται ή
κρεωφαγία. Εις την τράπεζαν, έκάστην Δευτέραν, Τετάρ-
την και Παρασκευήν (πλήν τών καταλυσίμων ήμερών)
δέν παρατίθεται έλαιον, έκτός εάν υπάρχουν λόγοι υγεί-
ας διά τινάς άδελφάς, αυστηρώς έξεταζόμενης της περι-
πτώσεως έκάστης υπό της 'Ηγουμένης.

γ. Ἡ ἐκτός Τραπεζῆς καί ἄνευ εὐλογίας μετάληψις φαγητοῦ, ἀκόμη καί ἐλαχίστου γεύσεως θεωρεῖται «ἡσθηροφαγία» καί ἀνατροπή τῆς κοινῆς εὐταξίας.

ἄρθρον 18 Διακονήματα

α. Πρώτιστον καί κύριον ἔργον τῶν Μοναχῶν εἶναι ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ προσευχή. Δεύτερον, ὅμοιον πρὸς αὐτό, εἶναι ἡ ἀσκησις ἐν προσευχῇ, ἥτοι τὸ διακόνημα.

β. Ἐκάστη ἀδελφὴ ἀναλαμβάνει τὸ ἀνατεθέν ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης διακόνημα ὡς ἀπὸ Θεοῦ μετὰ ὑπακοῆς καί εὐχαριστίας.

γ. Οὐδὲν διακόνημα τυγχάνει μόνιμον, ισόβιον ἢ ἀναπόσπαστον. Τὰ διακονήματα διακρίνονται εἰς μόνιμα καί ἐναλλασσόμενα. Αἱ Μοναχαὶ ἀναλαμβάνουν ἐκ περιτροπῆς τὰ ἐναλλασσόμενα διακονήματα. Κατὰ τὴν ἀλληλαγὴν τῶν διακονημάτων, ἡ παραλαμβάνουσα διακόνημα ἀδελφὴ βάλῃ μετάνοια εἰς τὴν Καθηγουμένην καί λαμβάνει τὴν εὐλογία τῆς, ἐνῶ ἡ περατώσασα τὴν διακονίαν τῆς βάλῃ ὡσαύτως μετάνοια, ζητοῦσα συγχώρησιν διὰ τὰς τυχόν παραλείψεις, καί παραδίδει τὸ ἔργον εἰς τὴν διάδοχον αὐτῆς.

δ. Ἄρνησις ἀδελφῆς εἰς ἐκτέλεσιν ἀνατιθεμένου διακονήματος, ἀδικαιολόγητος καί αὐθαίρετος, θεωρεῖται ἡλύσις ὑπακοῆς, διάσπασις τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος καί ἀπόκλισις ἀπὸ τῆς μοναστικῆς ὁδοῦ.

ε. Τὰ βασικότερα διακονήματα τῶν ἀδελφῶν εἶναι τὰ ἀνέκαθεν μοναστηριακὰ κεκανονισμένα (Ἐκκλησιαστικός, Βηματαρίσσα, Μαγερίσσα, Τραπεζάρισσα, Ἀρχοντάρισσα, Δοχειάρισσα, Κηπουρός, Θυρωρός).

στ. Σημαντικὸν διακόνημα τῆς ὑπαρχούσης Ἀδελφότητος ἀποτελεῖ ἡ ἐσωτερικὴ Ἱεραποστολή, ἥτοι ἡ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων τῆς διάδοσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ μέ ἐνημερωτικὰ φυηλάδια καί μέ τὴν ἔκδοσιν ἡχογραφημένων ὁμιλιῶν ὀρθοδόξου διαφωτίσεως.

ἄρθρον 19 Πειθαρχικός ἔλεγχος

α. Ὁ πειθαρχικός ἔλεγχος ἀρχικῶς ἀσκεῖται ὑπὸ τῆς Ἱγουμένης, ἥτις καί ἐπιβάλλει τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενα ἐπιτίμια μετὰ διακρίσεως καί ἀγάπης, ἀποβλέπουσα ἀφ' ἐνός εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς σφαιληούσης ἀδελφῆς καί ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν διατήρησιν ἀπροσκόπου λειτουργίας τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου.

β. Εἰς περίπτωσιν ὑποτροπῆς ἢ βαρυτέρου τυχόν παραπτώματος, τὸν πειθαρχικὸν ἔλεγχον ἀσκεῖ τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον.

γ. Ἐάν δέ συμβῇ παράπτωμα ἐπισῦρον καί κανονικὰς κυρώσεις ἢ ἀπειλοῦν τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Μονῆς, τότε ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος ἐπικυρουμένης τῆς ἀποφάσεώς τῆς ὑπὸ

τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ἐπιφυλασσομένων τῶν περὶ Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων διατάξεων.

ἄρθρον 20 Πνευματικός τῆς Ἱ. Μονῆς

α. Ὁ Πνευματικός τυγχάνει τοῦ σεβασμοῦ καί τῆς ὑπακοῆς τῶν ἀδελφῶν, εὐρισκόμενος ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ καί ταυτότητι πνεύματος μετὰ τῆς Καθηγουμένης, στηρίζων ταύτην ποδηγετοῦσα τὴν Ἀδελφότητα.

β. Ἄπασαι αἱ μοναχαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ προσέρχονται τακτικῶς, ἐν μετανοίᾳ καί εἰλικρινείᾳ εἰς τὸ Μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως, ὡς ὀρίζει ἡ Καθηγουμένη.

γ. Ὅλη ἡ Ἀδελφότης ἔχει ὑποχρεωτικῶς κοινόν Πνευματικόν, ὃ ὁποῖος ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης, τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου δίδοντος τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ.

ἄρθρον 21 Φιλοξενία

α. Ἡ Ἱερά Μονὴ ἀκολουθοῦσα τὴν παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων παρέχει φιλοξενία ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων τῆς.

β. Τοὺς ἐπισκέπτας ὑποδέχεται κατάλληλος ἀδελφὴ, ἡ ἔχουσα τὴν διακονίαν τοῦ ἀρχονταρικίου, μετὰ προσηνεΐας, συνέσεως καί σοβαρότητας.

γ. Μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν καί συνομιλίαν ἡ Ἱγουμένη ὅπως ἐπίσης καί αἱ ἔχουσαι εἰδικὴν εὐλογίαν ἀδελφαί.

δ. Ἡ Ἱερά Μονὴ παραμένει κλειστὴ κατὰ καθοριζόμενας ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου ὥρας καί ἡμέρας.

ε. Διὰ τὴν διάρκειαν παραμονῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν ἐπισκεπτῶν ἀποφασίζει ἡ Ἱγουμένη.

στ. Οἱ προσκυντὰ καί οἱ φιλοξενούμενοι ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἱ. Μονὴ δὲν εἶναι καθ' ὅλου τὸπος παραθερισμοῦ ἢ διασκεδάσεως ἀλλὰ τὸπος κατ' ἐξοχὴν προσκυνήματος, προσευχῆς καί ἀγιασμοῦ. Διὰ τοῦτο ὀφείλουν νὰ εἰσέρχωνται ἐν κατανύξει καί σεμνότητι ἥθους καί ἀμφιέσεως, νὰ μὴ θορυβοῦν καί γελοῦν ἀπρεπῶς, νὰ μὴ χρησιμοποιοῦν μουσικὰ ὄργανα καί ἄσματα καθὼς καί ἐντυπα πού ἀπάδουν πρὸς τὸ ἥθος καί τὸν σκοπὸν τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Εἰς περίπτωσιν παρεκτροπῆς ἢ οἰασδήποτε ἀταξίας ἀνακαλοῦνται εἰς τὴν τάξιν ὑπὸ τῆς Ἀρχονταρίσσης ἢ τῆς Ἱγουμένης καί εἰς περίπτωσιν μὴ συμμορφώσεως ἀπομακρύνονται τῆς Ἱ. Μονῆς.

ζ. Οἱ φιλοξενούμενοι δύνανται νὰ παρακολουθοῦν τὰς Ἱ. Ἀκολουθίας. Οἱ διακονητὲς δύνανται νὰ συμμετέχουν εἰς ἐργασίας τινὰς τῆς Ἀδελφότητος, ἐάν τοῦτο θεωρηθῇ σκόπιμον. Παραμένουν εἰς τὸν ξενῶνα τῆς Μονῆς καί δὲν εἰσέρχονται εἰς ἑτέρους χώρους (ἐργαστήριον - μαγειρεῖον - Τράπεζαν κ.λπ.) παρά μόνον εἰς ὄλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, τῇ εὐλογίᾳ τῆς Ἱγουμένης. Τὰ κελιά τῶν ἀδελφῶν εἶναι ἄβητα.

Άρθρον 22
Περί Μετοχίων

α. Τό Ἱερόν Κοινόβιον δύναται, προτάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί ἀποφάσει τῶν 4/5 τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, νά ἰδρύσῃ Μετόχια ἐν μέν τῇ αὐτῇ ἐκκλησιαστικῇ περιφερείᾳ μετὰ συγκατάθεσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ἐν ἑτέρᾳ δέ περιφερείᾳ μετὰ συγκατάθεσιν τοῦ κατὰ τόπον Μητροπολίτου. Οἰκήματα ἢ ναοί ὅπου δῆποτε κείμενα περιερχόμενα εἰς τό Ἱερόν Κοινόβιον διά δωρεᾶς ἢ διαθήκης ἢ ἄλλως πως καθίστανται καί αὐτά Μετόχια τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου αὐτοδικαίως.

β. Πᾶν ὄ,τι ἰσχύει συμφώνως τῷ παρόντι Καταστατικῷ διά τό κυρίως Ἱερόν Κοινόβιον ἰσχύει καί διά τὰ Μετόχια αὐτοῦ ἀπαραλλήλως, καθότι τόσον ἀπό νομικῆς ὅσον καί ἀπό ἐκκλησιαστικῆς πηλερᾶς τὰ Μετόχια λογιζονται ὡς ἕδαφος τοῦ κυρίως Ἱεροῦ Κοινοβίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

Άρθρον 23
Περιουσία

Περιουσία τῆς Ἱ. Μονῆς θεωρεῖται:

α) Ἡ ἔγγειος περιοχὴ ἢ περιλαμβανομένη ἐντός τῶν τοιχῶν τῆς Ἱ. Μονῆς μετὰ τῶν κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων αὐτῆς.

β) Ἡ περὶ τὴν Ἱ. Μονὴν εὐρισκομένη περιοχὴ, πάντα τὰ κτήματα καί τὰ Μετόχια αὐτῆς, ὡς περιγράφονται ταῦτα εἰς τὸν Κώδικα τῆς Ἱ. Μονῆς.

γ) Ἔτερα ἀκίνητα περιεληθόντα εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν ἐξ ἀγορᾶς ἢ δωρεᾶς, ὡς καί τὰ ἄλλοτε ἀνήκοντα εἰς τὰς ἀδελφὰς καί ἐν τῷ μεταξύ, δυνάμει τῆς Μοναχικῆς Κουρᾶς των, περιεληθόντα εἰς τὴν κυριότητα, νομὴν καί κατοχὴν τῆς Ἱ. Μονῆς.

Άρθρον 24
Πόροι τῆς Ἱ. Μονῆς

α. Αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου περιουσίας αὐτῆς (ἐνοικιάσεις - ἐκποιήσεις)

β. Τὰ ἔσοδα ἐκ τοῦ κηροῦ τοῦ Καθολικοῦ

γ. Αἱ συντάξεις τῶν Ἀδελφῶν

δ. Αἱ πάσης φύσεως δωρεαί, εἰσφοραί, κληρονομία ἐκ φυσικῶν καί Νομικῶν Προσώπων, ὡς καί αἱ τυχόν ἐπιχορηγήσεις

ε. Πᾶσα ἄλλη ἐκ νομίμου καί χρηστῆς πηγῆς πρόσοδος

Άρθρον 25
Διάθεσις πόρων

Αἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω πηγῶν πρόσοδοι διατίθενται ὡς ἀκοιούθως:

α) Διά τὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κοινοβίου (διατροφή, ἐνδυμασία, ὑπόδησις, ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψις κ.λπ.).

β) Διά τὴν ἀνοικοδόμησιν - ἀνακαινίσιν, τὴν συντήρησιν καί τὴν ἐπισκευὴν τῶν κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Ἱ. Μονῆς καί τῶν Μετοχίων αὐτῆς.

γ) Διά δαπάνας μετακινήσεως, διά τὴν θέρμανσιν τῶν χώρων τῆς Μονῆς, διά καλλιεργητικά, διά τὴν ἀγορὰν προσέτι διαφόρων ὀργάνων καί μηχανημάτων ἀπαιτήτων διά τὴν ἀπρόσκοπον λειτουργίαν τῶν καθημερινῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱ. Μονῆς καί εἰδικώτερον τῶν Ἐργαστηρίων αὐτῆς.

δ) Διά μετάβασιν εἰς διάφορα προσκυνήματα

ε) Διά τὴν φιλοξενίαν τῶν προσκυνητῶν

στ) Διά φιλάνθρωπικοὺς σκοποὺς (ἐλεημοσύνας, δωρεᾶς εἰς εὐαγῆ Ἱδρύματα κ.λπ.)

ζ) Διά μορφωτικοὺς σκοποὺς (ἀγορὰ βιβλίων, ἔκδοσις βιβλίων κ.λπ.). Διά τὴν ἔκδοσιν φυλλαδίων πρὸς δωρεὰν διανομήν, διά τὴν πνευματικὴν τροφοδοσίαν διά κασσετῶν - C.D. ὁμιλιῶν, ψαλμωδίας

η) Διά πᾶσαν δαπάνην μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, τό Ἡγουμενοσυμβούλιον κατὰ τὴν κρίσιν του ἀποφασίζει σχετικῶς.

θ) Μὲ ἀπόφασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου δύναται ἐπίσης νά ἀνταλλάσσωνται ἢ νά ἐκποιῶνται ἀκίνητα προκειμένου ταῦτα νά καταστοῦν παραγωγικότερα, ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄
ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρον 26

Πρῶτος καί ἰσόβιος Γέρων-πνευματικὸς καθοδηγητῆς τῆς ὑπαρχούσης Ἀδελφότητος εἶναι ὁ ἰδρυτῆς αὐτῆς, Μοναχὸς Μακάριος Κουιλοῦρης, νῦν Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Παντελεήμονος Μαυροσουβάλλας ἐν Κηπουπόλει Ἀττικῆς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Άρθρον 27

1. Ἡ Ἱερά Μονὴ πανηγυρίζει κατὰ τὴν 15ην Αὐγούστου, ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

2. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ δέν τελοῦνται τὰ Ἱερά Μυστήρια τοῦ Γάμου καί Βαπτίσεως. Ἀμφότερα τὰ ἀνωτέρω ἀνήκουν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐνοριῶν.

3. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ δέν τελοῦνται Μνημόσυνα καθ' ἀπάσας τὰς Κυριακάς τοῦ ἔτους.

4. Τὰ Ἱερά Λείψανα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἅπαντα θά παραμένουν ἑσαεὶ διαφυλασσόμενα ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ. Δέν ἐπιτρέπεται παρ' οὐδενός ἢ κληρικοῦ ἢ μοναχοῦ ἢ λαϊκοῦ ἢ τεμάχισις αὐτῶν, δι' οἷονδῆποτε αἰτοῦντα, εἴτε οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν Ἱεράν ἡμῶν Μητρόπολιν, εἴτε εἰς ἄλλαν Ἱεράς Μητροπόλεις.

~ Άρθρον 28
Σφραγίς

Ἡ Ἱερά Μονή ἔχει ἰδίαν κυκλικήν σφραγίδα, φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ τὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί εἰς δύο κύκλους περίξ αὐτῆς τὰ ἑξῆς: εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κύκλον τὴν ἐπιγραφὴν ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΙΛΙΟΥ, ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ, εἰς δὲ τὸν ἐσωτερικὸν ΙΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΛΕΙΣΤΩΝ ΦΥΛΗΣ.

~ Άρθρον 29

Νομικός Σύμβουλος - Πληρεξούσιος Δικηγόρος

Διὰ τὴν παροχὴν συμβουλῶν, γνωμοδοτήσεων, ἀντιμετώπισιν καὶ υπεράσπισιν ἐνώπιον δικαστικῶν καὶ διοικητικῶν ἢ ἄλλων ἀρχῶν ἐπὶ θεμάτων καὶ ζητημάτων νομικῆς μορφῆς, χρησιμοποιεῖται κατάλληλος καὶ εἰδικὸς δικηγόρος, δύνανται δὲ νὰ διορισθῇ καὶ μόνιμος νομικὸς σύμβουλος μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

~ Άρθρον 30

Ἰσχύς τοῦ Κανονισμοῦ

1. Πᾶν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

2. Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὡς καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν λειτουργίαν τῆς Ἀδελφότητος

ρυθμίζων τοιοῦτος, ἀποτελῶν τὸν ἀπαρασάλευτον ὀργανισμόν ὀργανώσεως, τρόπου λειτουργίας καὶ διοικήσεως τῆς Ἀδελφότητος δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ ἢ τροποποιηθῇ παρ' οὐδενὸς προσώπου ἢ Ἀρχῆς εἰμὴ μόνον ὑπὸ τῆς Μοναχικῆς Ἀδελφότητος ἀποφασίζουσης διὰ πλειοψηφίας τῶν 2/3 αὐτῆς καὶ ἐγκρινομένου ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

3. Ἡ πιστὴ καὶ ἀκριβὴς διαφύλαξις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀνατίθεται εἰς τὰ μέλη τῆς Μοναχικῆς Ἀδελφότητος καὶ τὴν Διοίκησιν αὐτῆς, εὐλογίᾳ καὶ κανονικῇ συγκαταθέσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρουπόλεως κ. Ἀθναγόρου.

4. Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται διὰ μὲν τὴν Ἀδελφότητα ἀπὸ σήμερον, διὰ δὲ τοὺς τρίτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος "ΕΚΚΛΗΣΙΑ".

5. Ὁ παρὼν Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς ἐγένετο ὁμοφώνως ἀποδεκτὸς ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐψηφίσθη κατὰ τὴν Σύναξιν τῆς 21ης τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 2010.

Διὰ τὴν Ἀδελφότητα

ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἡ καθηγουμένη

Τὰ μέλη

Μοναχὴ Πορφυρία Βέρρα
Μοναχὴ Νεκταρία Διαμαντοπούλου

**Ἐσωτερικός Κανονισμός
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου
Νταρδίζης - Ἄνω Λιοσίων
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρούπολεως**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΙΛΙΟΥ, ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΘΕΣΙΣ ΝΤΑΡΔΙΖΑ - ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΩΝ

Ἐσωτερικός Κανονισμός

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Μιᾶς, καί Ὁμοουσίου καί Ζωοποιοῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος. Ἀμήν.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου παρά τήν θέσιν Ντάρδιζαν Ἄνω Λιοσίων Ἀττικῆς προβαίνει, ἐν ἔτει δισχιλιοστῶ καί δεκάτῳ, τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρούπολεως κ. Ἀθναγόρου, εἰς τήν σύνταξιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, διέποντος τά τῆς ὀργανώσεως, διοικήσεως καί προαγωγῆς τοῦ πνευματικοῦ βίου αὐτῆς, συμφώνως πρός τήν ἀποστολικήν φωνήν τήν διακελεύουσαν, ὅπως «πάντα εὐσχημόνως καί κατά τάξιν γινέσθω» (Α΄ Κορ. 16΄ 40), τοῦς θείους καί Ἱεροῦς Κανόνες, τάς μοναχικάς παραδόσεις καί τοῦς Νόμους τοῦ Κράτους, κατ' ἐπιταγήν δέ τῶν διατάξεων α) τοῦ ἄρθρου 39 παρ. 4 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», β) τοῦ Κανονισμοῦ 39/1972 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καί Ἑσχασητρίων» καί γ) τοῦ Β.Δ. 28.7/15.9.1858 (Φ.Ε.Κ. 42/15.9.1858).

Ἄρθρον 1

Ἰδρυσις καί Χαρακτήρ τῆς Ἀδελφότητος.

Ἡ Ἱερά Μονή «Γέννησις τῆς Θεοτόκου», ὑπαγομένη εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρούπολεως, ἰδρυθεῖσα ἐπισήμως, τῇ φιλοπόνη μὲν διαθέσει ψυχῆς, τοῖς ἀόκνοις πόνοις καί τοῖς ἀκαμάτοις μόχθοις τῆς ἀειμνήστου Κυτορίσσης καί πρώτης Καθηγουμένης αὐτῆς, μακαριστῆς Γερωντίσσης Ἀγαθαγγέλης Μοναχῆς, τοῦπικλῆν Κουρκουνάκη, καί τῆς σὺν αὐτῇ Ἀδελφότητος, δυνάμει δέ τοῦ Β.Δ. 289/30.4.1969 (Φ.Ε.Κ. Α΄, 84/9.5.1969), λειτουργεῖ συμφώνως πρός τοῦς Ἱεροῦς Μοναχικοῦς Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Κοινοβιακῆς Παραδόσεως, κατὰ δέ τάς νομικάς αὐτῆς σχέσεις ἐπέχει θε-

εἰν ἐκκλησιαστικοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ὡς διαλαμβάνεται εἰς τήν παρ. 4 τοῦ Ἄρθρου 1 τοῦ Ν.Δ. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Θεωρεῖται δέ ὑφισταμένη καί λειτουργοῦσα κἄν ἀκόμη ἀπομεινῆ ἐν αὐτῇ μία Μοναχῆ. Ἐν αὐτῇ τῇ περιπτώσει, ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι καί τά καθήκοντα τά ἀναγραφόμενα εἰς τόν παρόντα Κανονισμόν, συγκεντρῶνται εἰς τό πρόσωπον αὐτῆς, αὕτη δέ ἐκπροσωπεῖ τήν Ἱεράν Μονήν εἰς πάσας τάς πρός τρίτους σχέσεις, συναλλαγάς, συνεργασίας, διαχειριστικάς πράξεις κ.τ.λ., καθ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενον τό Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἐφ' ὅσον ὁ Νόμος καί τυχόν Γενικός Κανονισμός καταρτισθεῖς κατ' ἐφαρμογήν τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ Ν. 590/77, ἢ ὁ ἐκάστοτε ἰσχύων Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν ὀρίζουν ἄλλως.

Ἄρθρον 2
Σκοπός.

Σκοπός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) ἡ ἐν ὁμοφροσύνη καί ἐνόητι συμβίωσις, κατὰ τά πρότυπα τῶν Ὁρθοδόξων Μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων, ἡ διπνεκῆς μελέτη τῶν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καί ἡ μίμησης τῆς ἐν σαρκί Πολιτείας τοῦ Θεανθρώπου καί Λυτρωτοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

β) ἡ κατὰ Θεόν ἀσκήσις καί ἐν ἀγίαις διακονίαις νέκρωσις τῶν παθῶν,

γ) ὁ ἀγιασμός καί ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις καί σωτηρία τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς διά τῆς ἀσκήσεως, τῆς ἀδιαλείπτου προσευκῆς καί δοξολογίας τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, διά τοῦ μεγίστου τῶν Μυστηρίων, τῆς Θείας Εὐχαριστίας, καί κατ' ἰδίαν προσευχῶν, ἡ ἐπίτευξις πλήρως συντονισμένης πνευματικῆς ἐργασίας, «ἐν ἐνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ», μεταξύ τῶν μελῶν καί πραγματώσεως τῶν ἱερῶν μοναχικῶν ἀρετῶν, ἥτοι τῆς ὑπακοῆς, τῆς παρθενίας, τῆς ἀκτημοσύνης καί ἐν γένει τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν περὶ τῆς μοναχικῆς πολιτείας Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τό ὑπόδειγμα τῆς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων καί τῆς ὁσίας βιωτῆς αὐτῶν,

δ) ἡ προβολή τοῦ Ὁρθοδόξου μοναχικοῦ πνεύματος καί

ε) η ποικίλη συμπαράσταση προς πάντας τούς εν ανάγκαις αδελφούς, ως και η ξμπρακτος έκφρασις τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης πρὸς τούς πάσχοντας.

ἄρθρον 3
Δικαιοδοσίαι Ἐπισκόπου.

1. Ἡ Ἱερά Μονή, ὑπαγομένη εἰς τὴν Ἱεράν Μητροπολιν Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπολίτεως, τελεῖ ὑπὸ τὴν κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου.

2. Ὁ Ἐπίσκοπος, τὸ ὁρατὸν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἀδελφότης ὀφείλει νὰ ἀποδίδῃ τὴν πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἀρμόζουσαν τιμὴν καὶ τὸν προσήκοντα σεβασμὸν, ἔχει, συμφώνως τοῖς Ἱεροῖς Κανόσι καὶ τῷ Καταστατικῷ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὰς κάτωθι δικαιοδοσίας:

α) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως τῇ κανονικῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τάξει.

β) Ἐγκαθιδρύει δι' εἰδικῆς τελειτῆς - χειροθεσίας τὴν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐκλεγείσαν Καθηγουμένην.

γ) Διορίζει, τῇ ἐκλογῇ καὶ προτάσει τῆς Ἀδελφότητος, τὸν Πνευματικὸν τῆς Μονῆς ὡς καὶ τὸν Ἐφημέριον.

δ) Ἐγκρίνει τὴν περὶ ρασσοφορίας ἢ κουρᾶς Ἀδελφῆς τινὸς ἀπόφασιν τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

ε) Ἀσκεῖ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν, πατρικὴν καὶ προστατευτικὴν, ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ παρακολουθεῖ τὴν ὁμαλὴν καὶ κατὰ τούς Θεῖους καὶ Ἱεροῦς Κανόνας ὡς καὶ τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίαν αὐτῆς, φροντίζει δὲ διὰ τὸν ἀπρόσκοπον πνευματικὸν βίον τῶν Μοναχῶν, κατὰ τὰ Ὁρθόδοξα Ἀνατολικά πρότυπα καὶ παραδόσεις.

στ) Προτάσει τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου ἀσκεῖ πειθαρχικὸν ἔλεγχον κατὰ πάσης παρεκτρεπομένης Μοναχῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως ταῖς ἐπιταγαῖς τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ταῖς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ζ) Ἀσκεῖ ἔλεγχον τῆς νομιμότητος τῆς οικονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 39 π.ἀρ. 6 τοῦ Ν. 590/1977.

η) Παρέχει ἔγγραφον ἄδειαν εἰς τὰς ἀδελφὰς προκειμένου νὰ ἐξέλθουν τῶν ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, διὰ χρονικὸν διάστημα μεγαλύτερον τῶν 20 ἡμερῶν.

θ) Θεωρεῖ τὰ τηρούμενα ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου βιβλία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ι) Ἐγκρίνει τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος περὶ τῆς παύσεως ἢ τῆς παραιτήσεως τῆς Καθηγουμένης.

ια) Ἐγκρίνει τὰς ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος τροποποιήσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ιβ) Ἐγκρίνει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου διὰ τὴν μετάπεψιν Ἀδελφῆς τινος εἰς ἑτέραν Ἱεράν Μονὴν καὶ διὰ τὴν ἐγκαταβίωσιν Ἀδελφῆς ἐτέρας Μονῆς εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν.

3. Ὑπαγωγή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑπὸ ἑτέραν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν, καθ' οἷασδήποτε περιπτώσεις καὶ καθ' οἷονδήποτε τρόπον, ἐξ οἷασδήποτε αἰτίας καὶ δι' οἷονδήποτε λόγον ἀποκλείεται.

ἄρθρον 4
Διοίκησις Ἱερᾶς Μονῆς.

1. Τὰ ὄργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι τὰ ἑξῆς: ἡ Καθηγουμένη, τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον καὶ ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

2. Ἐάν ἡ δύναμις τῆς Ἀδελφότητος μειωθῇ ἕως τριῶν ἢ καὶ ὀλιγοτέρων Ἀδελφῶν, πᾶσαι αἱ διοικητικαὶ ἐξουσίαι καὶ ἀρμοδιότητες μεταβιβάζονται εἰς τὰς ἐναπομείνας Μοναχὰς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

3. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀπομείνῃ οὐδεμία ἐγγεγραμμένη Ἀδελφῆ, ἡ Μονὴ λογιζέται τελοῦσα «ἐν διακοπαῖς» καὶ ἡ διοίκησις αὐτῆς μεταβιβάζεται, αὐτοδικαίως, εἰς τὴν οἰκείαν Μητροπολιτικὴν ἀρχήν, μέχρι τῆς ἐκ νέου ἐπανδρώσεως αὐτῆς, διατηροῦσα πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτήν, ἥτοι Ἱερά Λείψανα, Βιβλιοθήκην, Σκεῦη καὶ τὴν ἐν γένει πνευματικὴν καὶ ὑλικὴν κληρονομίαν αὐτῆς.

ἄρθρον 5
Ἡ Καθηγουμένη.

1. Ἡ Καθηγουμένη ἀποτελεῖ τὴν πνευματικὴν Μντέρα τῆς Ἀδελφότητος, τὴν κεφαλὴν τοῦ σώματος τοῦ Κοινοβίου καὶ κατὰ τούς Ἱεροῦς Κανόνας ὀφείλεται αὐτὴ ἢ κατὰ Θεὸν ὑπακοή παρὰ πασῶν τῶν ἐνασκουμένων ἐν αὐτῷ Ἀδελφῶν, καθὼς ὀφείλει, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, νὰ ἐπαγρυπνῇ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἐμπειστημένων αὐτῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ πνευματικῶν θυγατέρων, ὡς λόγον ἀποδόσουσα Αὐτῷ. Ἡ Καθηγουμένη ἐκφράζει τὸ ὀρθόδοξον ἥθος καὶ δόγμα καὶ τηρεῖ ἀπαρεγκλίτως τὰ μοναχικὰ θέσμια καὶ Παραδόσεις, θύουσα δι' αὐτὰς καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἑαυτῆς. Ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν καθηκόντων αὐτῆς ἐφαρμόζει τὴν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν προτροπήν: «Ἐλεγχον, ἐπιτίμισον, παρακάλεσον» (Β' Τιμ. δ' 2).

2. Ὀφείλει εἶναι τὸ ἀρχέτυπον τῶν Ἀδελφῶν. Δέον οὖν ὅπως συγκεντρώνῃ τὰς θεμελιώδεις ἀρετὰς τῆς ἀγάπης, τῆς μακροθυμίας, τῆς πραότητος, τῆς διακρίσεως καὶ τῆς χριστομιμῆτου ταπεινώσεως, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ δυνηθῇ νὰ ἀναπαύσῃ τὰς καρδίας τῶν ὑποτακτικῶν τῆς καὶ ὡς δυνατόν νὰ βαστάξῃ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων. Τὸ ἔργον αὐτῆς τυγχάνει λίαν ἐπίπονον καὶ εὐθυνοφόρον: «Μὴ νομιζέτωσαν ἀνέσεως καὶ ἀπολαύσεως εἶναι πρόφασιν τὸ πρᾶγμα, πάντων γὰρ ἐπιπονώτερον τὸ ἄρχειν ψυχῶν ...» (Ἀγ. Νείλου Λ. Ἀσκητικός).

ἄρθρον 6
Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσίαι Καθηγουμένης.

1. Ἐχουσα βαθυτάτην συναίσθησιν ὅτι εὐρίσκεται ἐν ὑπηρεσίᾳ καὶ «ἐν ἐπιμελείᾳ ψυχῶν αἵματι Χριστοῦ ἐξηγορασμένων» (Μεγ. Βασιλείου, Ὅροι κατ' ἐπιτομήν) ἐργάζεται ἀόκνως διὰ τὴν μὀρφωσιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς

ψυχάς τῶν μελῶν ὅλης τῆς Ἀδελφότητος. Τοιοῦτοτρόπως:

- α) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις.
- β) Προϊσταται τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου καί τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος.
- γ) Προϊσταται τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καί τῆς Τραπεζῆς.
- δ) Παρακολουθεῖ τήν τήρησιν τῶν τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ κατά καιρούς τιθεμένου προγράμματος Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καί ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
- ε) Κατανέμει τὰ διακονήματα τῶν Ἀδελφῶν ἀναλόγως τῆς κλίσεως καί ἰκανότητος αὐτῶν.
- στ) Προτείνει εἰς τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον τήν πρόσληψιν Δοκίμων καί τήν ρασοφορίαν ἢ κουράν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο, ὡσαύτως καί τήν ἀποπομπήν Δοκίμου τινός, οὕσης ἀκαταλήθη διὰ τήν μοναχικὴν πολιτείαν.
- ζ) Ἀσκεῖ πνευματικὴν ἐξουσίαν καί πειθαρικόν ἔλεγχον ἐφ' ὅλων τῶν Ἀδελφῶν, τῶν τε Χειροθετημένων καί Δοκίμων, χωρὶς ἀπολυταρχικά δικαιώματα ἐπ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν πνεύματι πραότητος, διακονίας καί χριστιανικῆς ἀγάπης.
- η) Ἐκπροσωπεῖ νομίμως τὴν Ἱεράν Μονὴν εἰς ὅλας τὰς μετὰ τρίτων σχέσεις, φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων, Ἰδιωτικοῦ ἢ Δημοσίου Δικαίου, ὡς καί ἐνώπιον πάσης Ἀρχῆς, Ἐκκλησιαστικῆς, Πολιτικῆς, Στρατιωτικῆς, Διοικητικῆς, Φορολογικῆς, Δημοτικῆς, Κοινοτικῆς ἢ ἄλλης οἰασδότητος τοιαύτης, ὡς καί παντός ἄλλου Ὄργανισμοῦ ἢ καί τοῦ Ταμείου Παρακαταθηκῶν καί Δανείων, Ταχυδρομικῶν ἢ Τραπεζικῶν Ταμιευτηρίων κ.ἄ.
- θ) Ἡ Καθηγουμένη δύναται δι' ἐγγράφου ἐξουσιοδοτήσεως τῆς, ἢ προφορικῶς, νά ὀρίσῃ ἐν μέλος τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, ἢ οἰανδήποτε ἄλλην Ἀδελφὴν ἢθελεν αὕτη κρίνει κατάλληλην, διὰ τήν ὡς ἄνω ἐκπροσωπήσῃ, ἢ ἀναπλήρωσῃ, τῇ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου. Δι' εἰδικῆν περίπτωσιν ἢ καί κατηγορίαν ὑποθέσεων δύναται, ἀποφάσει τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου καί ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, νά ἀνατεθῇ ἢ ὡς ἄνω ἐκπροσωπήσῃ εἰς Νομικόν Σύμβουλον (Δικηγόρον), συμφῶνως πρὸς τὸ ἄρθρον 23 τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ.
- ι) Ὑπογράφει τὸ Πρακτικόν καί πᾶν ἐγγραφοῦν ἐξερχόμενον ἐκ τῆς Μονῆς, ὡς καί τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων καί πληρωμῶν.
- ια) Καταρτίζει μετὰ τῆς Οἰκονόμου τὰ σχέδια προϋπολογισμοῦ καί ἀπολογισμοῦ καί ἐλέγχει τὴν ὀρθὴν διεξαγωγὴν τῶν πληρωμῶν, καθὼς καί τὸ διακόνημα αὐτῆς.
- ιβ) Καθορίζει τὰς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τελοῦμεναι Ἱεράς Ἀκολουθίας, Θείας Λειτουργίας, Πανηγύρεις, ἑορτάς, ἀγρυπνίας κατὰ τὸ Μοναστικόν Τυπικόν, πρωτοστατοῦσα εἰς αὐτάς.
- ιγ) Ἐν περιπτώσει ἀπουσίας τῆς, ὀρίζει κατὰ τὴν κρίσιν τῆς μίαν ἐκ τῶν Μελῶν τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου διὰ νά τὴν ἀντικαθιστᾷ ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
- ιδ) Χορηγεῖ εἰς τὰς Ἀδελφὰς ἄδειαν ἀπουσίας καί ἐξόδου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἕως εἴκοσι (20) ἡμερῶν.

2. Ἡ Καθηγουμένη καθίσταται δι' ἐκλογῆς, ἐάν ἐν τῇ Μονῇ ἐγκαταβιοῦσιν τουλάχιστον πέντε (5) Ἀδελφαί, ἄλλως διὰ διορισμοῦ ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, κατὰ τὰ ὀριζόμενα διὰ τοῦ Ν. 590/1977 ἄρ. 39 παρ. 5. Ὁ διορισμὸς οὗτος ἰσχύει καθ' ὅσον χρόνον αἱ ἐγκαταβιοῦσαι Μοναχαί εἶναι ὀλιγοτεροι τῶν πέντε (5). Συμπληρουμένου του ὡς ἄνω ἀριθμοῦ τῶν ἐγκαταβιοῦσῶν (τῶν πέντε δηλαδὴ Ἀδελφῶν), γίνεται ἐκλογὴ.

3. Ἐν κατακλιεῖδι, ὡς ἀπὸ Θεοῦ λαβοῦσα τὴν διακονίαν ταύτην ἔχει τὴν ἀπόλυτον πνευματικὴν καί διοικητικὴν ἐπὶ τῆς Ἀδελφότητος ἐξουσίαν, ἀλλὰ καί τὴν ἱεράν ὑποχρέωσιν ὅπως ἀναμφίλεκτον ἀπαιτεῖ τὴν ὑπακοήν τῶν Μοναζουσῶν, ὑποδεικνύουσα μετὰ πραότητος, ἀλλὰ καί ἐλέγχουσα μετὰ κύρους καί ἀκριβείας πρὸς διόρθωσιν καί πνευματικὴν τελείωσιν τῶν Ἀδελφῶν.

ἄρθρον 7

Χρεια θέσεως Καθηγουμένης

1. Ἡ Καθηγουμένη εἶναι ἰσόβιος. Ἡ θέσις αὐτῆς χρεῖται:

- α) Ἔνεκα θανάτου
- β) Ἔνεκα παραιτήσεως, ἢ ὁποία γίνεται δεκτὴ διὰ πλειοψηφίας τῶν 2/3 τῆς Ἀδελφότητος.
- γ) Μετὰ καταδίκην αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων ὡς αἰρετικῆς ἢ διὰ τὴν διάπραξιν βαρῶν ἠθικῶν ἢ κανονικῶν παραπτωμάτων.
- δ) Ἔνεκα παύσεως, ἦτοι: ἐάν ἀθετῇ τινός ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ ὑπενθυμίζει αὐτῇ ἐγγράφως τὸ σφάλμα τῆς καί ὑποβοηθεῖ αὐτὴν εἰς τὴν διόρθωσίν του οὐχὶ ἄπαξ, ἀλλὰ δὶς. Ἐάν τελικῶς ἐμμένει εἰς αὐτό, τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος καί συγκαλεῖ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος. Ἡ Σύναξις συγκαλεῖται καί ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκείας τῆς Ἱγουμενῆς εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων τῆς ἔνεκα βαρείας ἀσθενείας προκαλοῦσης ἀνικανότητα ἢ οἰουδήποτε ἄλλου σοβαροῦ λόγου. Ἡ ἀπόφασίς τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος ὑποβάλλεται ἐγγράφως εἰς τὸν οἰκείον Ἱεράρχην, διὰ τὰ κατ' Αὐτόν.

2. Ἐν περιπτώσει θανάτου, παραιτήσεως ἢ ἐκπτώσεως τῆς Καθηγουμένης, ὁ Μητροπολίτης ὀρίζει ὡς Τοποτηρητὴν τὴν πρώτην τῇ τάξει κουρᾶς τῶν Ἱγουμενοσυμβούλων, ἐπιφορτιζομένην μετὰ τὴν διεξαγωγὴν, ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἀπὸ τοῦ θανάτου, τῆς παραιτήσεως ἢ τῆς ἐκπτώσεως τῆς Καθηγουμένης, ἐκλογῶν διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς νέας κανονικῆς Καθηγουμένης.

ἄρθρον 8

Ἐκλογὴ Καθηγουμένης.

1. Μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως τῆς Καθηγουμένης ὡς Τοποτηρητῆς ἀναλαμβάνει, τῇ ἐντολῇ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, ἢ ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

2. Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κενώσεως τῆς θέσεως. Ἡ ἡμέρα καί ἡ ὥρα τῆς ἐκλογῆς ὀρίζονται

υπό του Ἡγουμενοσυμβουλίου, συνερχομένου ἐπὶ τούτῳ ἐντὸς δεκαπέντε τὸ βραδύτερον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κενώσεως τῆς θέσεως.

3. Ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ἐκλογῆς γνωστοποιῦνται ὑπὸ τῆς Τοποτηρητοῦ εἰς τὴν Ἀδελφότητα διὰ τοιχοκολληθείσας ἀνακοινώσεως ἕξωθι τῆς πύλης τοῦ Καθολικοῦ καὶ τῆς θύρας τῆς Τραπεζῆς πρὸ ἑπτὰ ἡμερῶν καὶ διὰ προφορικῆς ἀνακοινώσεως ἐν τῇ Τραπεζῇ ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἡμέρας κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐσιτάσεως, ἐξ ὧν ἡ πρώτη πέντε τουλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκλογῆς.

4. Τὰ τῆς προετοιμασίας, ἥτοι τῆς συντάξεως καταλόγου τῶν ἔχουσῶν τὰς προϋποθέσεις ἐκλέγειν καὶ ἐκλεγέσθαι, ἐκτελεῖ ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τῆς Τοποτηρητοῦ καὶ δύο Ἀδελφῶν, τῆς ἀρχαιότερας καὶ νεότερας τῆ τάξεως, ἡ ὁποία καὶ ἐκτελεῖ χρέη Γραμματέως τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

5. Διὰ τὸ διακόνημα τῆς Καθηγουμένης ἐκλέγεται Ἀδελφὴ ἔχουσα μόνιμον ἐγκαταβίωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν, διακρινομένη διὰ τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτῆς κατάστασιν, διὰ τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν, τὴν προσήλωσιν εἰς τοὺς Μοναχικοὺς κανόνas, τὸ γνήσιον Ὁρθόδοξον καὶ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, τὰς πνευματικὰς καὶ ἀσκητικὰς ἐμπειρίας, τὰς διοικητικὰς ἰκανότητας τοῦ ποιμαίνειν καὶ ἰατροεὺν πάθη, ὡς καὶ τῆς διαφυλάξεως καὶ διατηρήσεως τῆς Μοναστικῆς πειθαρχίας καὶ τάξεως ἐν τῷ Ἱερῷ Κοινοβίῳ.

6. Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλεγέσθαι ἔχουσιν ἀπασαι αἱ κεκαρμέναι καὶ ρασοφόροι Ἀδελφαὶ καὶ ἐγκαταβιούσαι εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν.

7. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος, συνερχομένη πρὸς ἀνάδειξιν τῆς Καθηγουμένης, εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς. Μὴ ἐπιτευχθείσης ταύτης, ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται μετὰ τριήμερον, παρόντων τοῦ ἡμισσεως σὺν μιᾷ τῶν Ἀδελφῶν.

8. Ἡ ἐκλογὴ διενεργεῖται μετὰ τὸ πέρασ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο τελεσθείσης Θείας Λειτουργίας, προηγεῖται δὲ τριήμερος νηστεία. Ἐν τῷ Καθολικῷ παραμένον μόνον αἱ ἔχουσαι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν Ἀδελφαί, κλείονται αἱ θύραι καὶ ἐλέγχεται ἡ ἀπαρτία, βάσει τοῦ Μοναχολογίου.

9. Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται ἀθอรύβως, σεμνῶς καὶ ἱεροπρεπῶς. Αἱ Ἀδελφαὶ ψηφίζουν κατὰ τὴν ἀνιούσαν σειράν τῶν πρεσβείων. Ἐκάστη ψηφοφόρος μονάζουσα λαμβάνει ἐν ψηφοδέλτιον, ἀναγράφον τὰς ἐχούσας τὸ δικαίωμα ἐκλεγέσθαι, ἐσφραγισμένον διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιλέγει διὰ σταυροῦ ἐν μόνον ἐκ τῶν ἐκλογίμων ὄνομα. Τὰ ψηφοδέλτια τοποθετοῦνται ἐντὸς ὁμοιομόρφων ἐσφραγισμένων φακέλων καὶ ρίπτονται ἐντὸς ἐσφραγισμένης καὶ ἠλεγγμένης τὸ πρότερον ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ψηφοδόχου. Αἱ ἀδελφαὶ ὑπογράφουν ἐν ταυτῷ εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καταρτισθέντα κατάλογον ἐκλογέων.

10. Ἐν περιπτώσει ἀσθενείας Μοναχῆς τινός ἢ ἐάν καθ' οἰονδήποτε λόγον εὐρίσκηται ἀνίκανος ἵνα μετακινήθῃ

διὰ νὰ ψηφίσῃ, ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸ τῆς καταμετρήσεως τῶν ψηφοδελτίων μεταβαίνει εἰς τὸ Κελλῖον τῆς καὶ ἐκεῖ ἀσκεῖ τὸ ἐκλογικὸν τῆς δικαίωμα ἢ ἡ ἴδια ἢ ἐξουσιοδοτεῖ πρὸς τοῦτο τὴν Πρόεδρον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

11. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκλογῆς ἀνοίγεται ἡ ψηφοδόχος καὶ καταμετροῦνται τὰ ψηφοδέλτια ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος.

12. Θεωροῦνται ἄκυρα τὰ ψηφοδέλτια, ἐάν ἐπ' αὐτῶν ἀναγράφωνται πλείονα τοῦ ἐνὸς ὀνόματα ἢ ἄλλων τί πλὴν τοῦ ἐνὸς ὀνόματος.

13. Καθηγουμένη ἐκλέγεται ἡ λαβοῦσα τὸ ἡμισυ σὺν ἓνα τῶν ἐγκύρων ψηφοδελτίων. Ἐφόσον οὐδεμία τῶν ὑποψηφίων συνεκέντρωσε τὸ ἀπαιτούμενον ποσοστὸν, ἡ ἐκλογὴ ἐπαναλαμβάνεται ἄνευ διακοπῆς.

14. Εἰς τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν συμμετέχουν αἱ δύο λαβοῦσαι τὰς περισσοτέρας ψήφους κατὰ τὴν πρώτην ψηφοφορίαν, ἐκλέγεται δὲ ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ πλειοψηφήσῃ τῆς ἑτέρας ἕστω καὶ κατὰ μίαν ψήφον. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας Καθηγουμένη ἐκλέγεται ἡ ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα. Ἐάν ἀμφότεραι ἐχειροθετήθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἡ ἐκλογὴ γίνεται διὰ κλήρου.

15. Ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλονται ἐντὸς τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ γίνονται δεκταί, ἐάν συγκεντρώσουν τὴν πλειοψηφίαν τῶν 2/3 τῶν παρουσῶν Ἀδελφῶν. Ἐάν ἀκυρωθῇ ἡ ἐκλογὴ, διεξάγεται εὐθύς νέα ψηφοφορία.

16. Ἡ οὕτως ἐκλεγείσα Καθηγουμένη ἀσκεῖ τὰ καθήκοντα αὐτῆς ἰσοβίως, τηρουμένων τῶν περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Διατάξεων.

17. Ἐάν ἐκλεγῇ Καθηγουμένη μία ἐκ τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων, ἀκολουθοῦν εὐθύς αἱ διαδικασίαι ἐκλογῆς νέας Ἡγουμενοσυμβούλου.

18. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκλογῆς ὑπογράφεται τὸ Πρακτικὸν παρὰ πασῶν τῶν παρισταμένων Ἀδελφῶν καὶ ἡ Καθηγουμένη ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων αὐτῆς. Ἐν περιπτώσει ἀδυναμίας ἢ ἀρνήσεως τινῶν νὰ ὑπογράψουν τὸ Πρακτικὸν γίνεται μνεῖα εἰς αὐτό, ἀλλὰ δὲν θίγεται τὸ κύρος τῆς διαδικασίας.

19. Ἐπὶ παντός ἀπροβλήπτου κατὰ τὴν ὄλην διαδικασίαν τῆς ψηφοφορίας ἀποφασίζει τελεσιδίκως κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

20. Μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέσις ἐν τῷ Καθολικῷ, καθ' ἣν ἡ Τοποτηρητὴς τῆς Ἡγουμενίας καὶ αἱ Ἀδελφαὶ θέτουν εἰς τὴν νεοεκλεγείσαν τὴν ὀφειλομένην μετάνοιαν ὡς εἰς τὴν νέαν αὐτῶν πνευματικὴν Μπτέρα.

21. Ἐντὸς πενθημέρου ὑποβάλλεται εἰς τὸν οἰκεῖον Ἱεράρχην τὸ Πρακτικὸν πρὸς ἐπικύρωσιν, ὅστις ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὀρίζει τὴν ἡμέραν τῆς ἐγκαταστάσεως (ἐνθρονίσεως) τῆς Καθηγουμένης, καθ' ἣν ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης δίδει αὐτῇ τὰ διακριτικὰ τοῦ ἀξιώματός τῆς (Ἡγουμενικὴν Ράβδον, Ἡγουμενικὸν Μανδύαν καὶ Ἐπιστήθιον Σταυρόν).

ἄρθρον 9

Συγκρότησις Ἑγουμενοσυμβουλίου.

1. Τό Ἑγουμενοσυμβούλιον εἶναι τριμελές (Καθηγουμένη καὶ δύο Ἑγουμενοσύμβουλοι), ὅταν ἡ Ἀδελφότης ἀριθμῆ ἕως τριάκοντα (30) Ἀδελφάς, καὶ πενταμελές, ὅταν ἡ Ἀδελφότης ἀριθμῆ ἄνω τῶν τριάκοντα (30) μελῶν (Καθηγουμένη καὶ τέσσερις Ἑγουμενοσύμβουλοι).

2. Τὰ μέλη του ἐκλέγονται ἀνά πενταετίαν καὶ εἶναι ἐπανεκλέξιμα.

3. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ἐπὶ πνευματικῶν θεμάτων χωρεῖ ἀρνησιουργία τῆς Καθηγουμένης. Συνεδριάζει τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ μηνός, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις ἐάν χρειασθῆ. Ἡ ἀντικατάστασις μέλους, λόγῳ θανάτου ἢ δι' οἰονδήποτε λόγον γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος.

4. Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ὅταν παρίστανται τὰ δύο μέλη ἐπὶ τριῶν καὶ τὰ τρία ἐπὶ πέντε.

ἄρθρον 10

Καθήκοντα Ἑγουμενοσυμβουλίου.

1. Τό Ἑγουμενοσυμβούλιον διοικεῖ τὴν Ἱερὰν Μονήν, διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν αὐτῆς καὶ ποιεῖ πᾶσαν ἐπὶ μέρους πράξιν διαχειρίσεως καὶ πᾶσαν νομικὴν ἐνέργειαν καὶ δικαιοπραξίαν. Εἰδικώτερον δὲ καὶ ἐνδεικτικῶς, τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον, ἐκτός ἄλλων, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεᾶς καὶ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγοράς καὶ πωλήσεις ἀκινήτων οἰασδήποτε ἀξίας, ἀποφασίζει διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων καὶ ἐν γένει φροντίζει διὰ πᾶν θέμα μὴ ρητῶς ἀναφερόμενον εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον, τηροῦν τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας, τὰς Μοναχικὰς Παραδόσεις, τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας.

2. Αἱ πράξεις τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἐγκρίνονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου.

3. Τὰ μέλη τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου λογοδοτοῦν καὶ συνευθύνονται διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην διαχειριστικὴν ἐκτροπήν καὶ ἀτασθαλίαν.

4. Ἀποφαίνεται ἐπὶ παντός σοβαροῦ θέματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τῆς ἀποφάσεως καταχωρουμένης εἰς τὸ τηρούμενον βιβλίον Πρακτικῶν τῶν συνεδριῶν αὐτοῦ. Τὰ πρακτικά ὑπογράφονται ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης καὶ τῶν Ἑγουμενοσυμβούλων. Εἰς αὐτὰ καταγράφονται καὶ αἱ ἀντιρρήσεις ἢ τυχόν ἐπιφυλάξεις. Εἰς περίπτωσιν ἀρνήσεως ὑπογραφῆς τῶν πρακτικῶν ὑφ' ἑνός τῶν Ἑγουμενοσυμβούλων, παρά τὴν σημείωσιν τῆς ἀντιρρήσεως αὐτῆς, ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τῆς πλειοψηφίας εἶναι ἰσχυρὰ καὶ νόμιμος.

5. Ἀποφασίζει περὶ τῆς προσλήψεως Δοκίμων τῆ εἰσηγήσει τῆς Καθηγουμένης καὶ προβαίνει εἰς τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν εἰς τὸ Δοκιμολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποφασίζει δὲ καὶ περὶ τῆς κουρᾶς τῶν Δοκίμων εἰς Μοναχὰς τῆ προτάσει τῆς Καθηγουμένης, ἅπαντα ἐγκρινόμενα ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου.

6. Συγκαλεῖ, προτάσει τῆς Καθηγουμένης, τὰς Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος.

7. Συντάσσει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμόν καὶ Ἀπολογισμόν καὶ ὑποβάλλει αὐτοὺς εἰς τὸν οἰκεῖον Ἱεράρχην πρὸς ἔγκρισιν.

8. Ἐγκρίνει τὰς δαπάνας ἐντὸς τῶν δυνατοτήτων τοῦ Προϋπολογισμοῦ.

9. Ἀποφαίνεται περὶ τῆς μεταβολῆς τῶν μὴ θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, τῆ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

10. Συνεργάζεται μετὰ τῆς Καθηγουμένης ἐπὶ παντός θέματος, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν καὶ τὴν Ἀδελφότητα γενικώτερον, μεριμνᾷ δὲ διὰ πάσας τὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῶν Ἀδελφῶν.

11. Τηρεῖ μερίμνην του ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τὰ κάτωθι βιβλία: α) Βιβλίον Πρακτικῶν Ἑγουμενοσυμβουλίου, β) Βιβλίον Πρακτικῶν Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, γ) Πρωτόκολλον, δ) Μοναχολόγιον, ε) Δοκιμολόγιον, στ) Κτηματολόγιον (ἦτοι Βιβλίον ἀκινήτου περιουσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς), ζ) Βιβλίον Ταμείου, η) Βιβλίον Ἱερῶν Λειψάνων, Σεπτῶν Κειμηλίων καὶ Πολυτίμων Ἀντικειμένων, θ) Βιβλίον κινήτης περιουσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ι) Καθολικὸν Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων.

ἄρθρον 11

Ἐκλογή Ἑγουμενοσυμβουλίου.

1. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ λήξις τῆς θητείας τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου συμπέσῃ μετὰ τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως τῆς Καθηγουμένης, τότε παρατείνεται ἡ θητεία του μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέας Καθηγουμένης.

2. Ἡ θητεία τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου εἶναι πενταετής, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς τῆς πρώτου ἀναδείξεως αὐτοῦ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

3. Ἡ ἐκλογή διεξάγεται ἐντὸς τῆς τελευταίας ἑβδομάδος πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας αὐτοῦ.

4. Ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ἐκλογῆς γνωστοποιοῦνται ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης εἰς τὴν Ἀδελφότητα διὰ τοιχοκολληθείσεως ἀνακοινώσεως ἐξωθι τῆς πύλης τοῦ Καθολικοῦ καὶ τῆς θύρας τῆς Τραπεζῆς πρὸ ἑπτὰ ἡμερῶν καὶ διὰ προφορικῆς ἀνακοινώσεως ἐν τῇ Τραπεζῇ ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἡμέρας κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐστιάσεως, ἐξ ὧν ἡ πρώτη πέντε τουλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκλογῆς.

5. Τὰ τῆς διεξαγωγῆς ρυθμίζει Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τῆς Καθηγουμένης καὶ δύο Ἀδελφῶν, τῆς ἀρχαιότερας καὶ τῆς νεωτέρας τῆ τάξει, ἧτις καὶ ἐκτελεῖ χρεῖν Γραμματέως τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

6. Ἐκλόγιμα εἶναι ἅπαντα τὰ ἐγγεγραμμένα εἰς τὸ Μοναχολόγιον καὶ ἐγκαταβιοῦντα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν μέλη τῆς Ἀδελφότητος. Δέον ὅπως χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν ἀκριβείαν καὶ συνέπειαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς, τὸ ταπεινὸν φρόνημα, τὸ ὀρθόδοξον ἦθος, τὴν διοικητικὴν ἰκανότητα καὶ τὸ πνεῦμα συνεργασίας.

7. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητας συνερχομένη πρὸς ἀνάδειξιν τῆς Ἡγουμενοσυμβουλίου εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς. Μὴ ἐπιτευχθείσης ταύτης, ἡ ἐκλογή διεξάγεται μετὰ τριήμερον, παρόντων τοῦ ἡμίσεος σὺν μιᾷ τῶν Ἀδελφῶν.

8. Ἡ ἐκλογή διενεργεῖται μετὰ τὸ πέρασ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο τελεσθείσης Θείας Λειτουργίας. Ἐν τῷ Καθολικῷ παραμένουν μόνον αἱ ἔχουσαι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν Ἀδελφαί, κλείονται αἱ θύραι καὶ ἐλέγχεται ἡ ἀπαρτία, βάσει τοῦ Μοναχολογίου.

9. Ἡ ἐκλογή διεξάγεται ἀθορύβως, σεμνῶς καὶ ἱεροπρεπῶς. Αἱ Ἀδελφαί ψηφίζουν κατὰ τὴν ἀνιοῦσαν σειράν τῶν πρεσβείων. Ἐκάστη ψηφοφόρος μονάζουσα λαμβάνει ἓν ψηφοδέλτιον, ἀναγράφον τὰς ἐχοῦσας τὸ δικαίωμα ἐκλέγεσθαι, ἐσφραγισμένον διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, εἰς τὸ ὁποῖον δέον ὅπως ἐπιλέξῃ διὰ σταυροῦ τόσα ὀνόματα, ὅσα καὶ τὰ ἐκλεγόμενα μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου (ἦτοι διὰ τριμελῆς Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀναγράφονται δύο ὀνόματα καὶ διὰ πενταμελῆς τέσσερα), ἄλλῃως τὸ ψηφοδέλτιον εἶναι ἄκυρον. Τὰ ψηφοδέλτια τοποθετοῦνται ἐντὸς ὁμοιομόρφων ἐσφραγισμένων φακέλων καὶ ρίπτονται ἐντὸς ἐσφραγισμένης καὶ ἠλεγγμένης τὸ πρότερον ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ψηφοδόχου. Αἱ ἀδελφαί ὑπογράφουν ἐν ταυτῷ εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καταρτισθέντα κατάλογον ἐκλογέων.

10. Ἐάν Μοναχὴ τις ἀσθενῇ ἢ καθ' οἰονδήποτε λόγον εὐρίσκεται ἀνίκανος ἵνα μετακινηθῇ διὰ νά ψηφίσῃ, ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸ τῆς καταμετρήσεως τῶν ψηφοδελτίων μεταβαίνει εἰς τὸ Κελλῖον τῆς καὶ ἐκεῖ ἀσκεῖ τὸ ἐκλογικὸν τῆς δικαίωμα ἢ ἡ ἴδια ἢ διὰ τῆς Προέδρου τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

11. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκλογῆς ἀνοίγεται ἡ ψηφοδόχος καὶ καταμετροῦνται τὰ ψηφοδέλτια ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητας.

12. Θεωροῦνται ἄκυρα τὰ ψηφοδέλτια, ἐάν ἐπ' αὐτῶν ἀναγράφωνται πλείονα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκλεγόμενων μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὀνόματα ἢ ἄλλῃως τὴν αὐτὴν ἀπὸ τῶν.

13. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας τηροῦνται τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Καθηγουμένης ὀριζόμενα (ἀρ. 8ον, παρ. 14 τοῦ παρόντος).

14. Αἱ δύο πρῶται ἐπιλαχοῦσαι ὀρίζονται ὡς ἀναπληρωματικὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν διάρκειαν θητείας.

15. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκλογῆς ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ συντάσσει πρακτικὸν ἐκλογῆς τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τὸ ὁποῖον ὑπογράφει τὸσον ἢ Ἐπιτροπῆ, ὅσον καὶ πᾶσαι αἱ ψηφίσασαι Ἀδελφαί. Ἀντίγραφον αὐτοῦ ὑποβάλλεται, μερίμνη τῆς Καθηγουμένης, ἐντὸς τριημέρου ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς εἰς τὸν οἰκεῖον Ἱεράρχην, διὰ τὰ κατ' αὐτόν, καὶ αἱ νέαι Ἡγουμενοσύμβουλοι ἀναλαμβάνουν ἀμέσως τὰ καθήκοντα τῶν.

16. Καθήκοντα ἀναλαμβάνουν μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας τοῦ προηγουμένου Ἡγουμενοσυμβουλίου.

17. Ἐάν τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του, τὸ νέον Ἡγουμενοσυμβούλιον, συνερχόμενον εἰς πρῶτην συνεδρίαν, ὀρίζει ἐκ τῶν μελῶν τοῦ (ἐκτὸς τῆς Καθηγουμένης) ἓν ὡς Γραμματεὰ καὶ ἓν ὡς Οἰκονόμον.

Ἄρθρον 12

Καθήκοντα Γραμματέως καὶ Οἰκονόμου.

1. Ἡ Γραμματεὺς διεξάγει τὴν πάσης φύσεως ἀλληλογραφίαν καὶ συντάσσει τὰ Πρακτικὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητας. Τηρεῖ ἅπαντα τὰ βιβλία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, πλὴν τοῦ Βιβλίου Ταμείου, τοῦ Κτηματολογίου, τοῦ Βιβλίου κινήσεως περιουσίας καὶ τοῦ Καθολικοῦ Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων, τὰ ὁποῖα τηροῦνται ὑπὸ τῆς Οἰκονόμου.

2. Ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω, ἡ Οἰκονόμος ἐπιλαμβάνεται τῶν θεμάτων τῶν ἀφορώντων εἰς τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῆς Ἀδελφότητας, ἐπιβλέπει τὰς ἐργασίας τοῦ Κοινοβίου καὶ φροντίζει διὰ τὴν προμήθειαν καὶ διαφύλαξιν τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 13

Κένωσις θέσεως Ἡγουμενοσυμβούλου.

1. Ἐνεκα θανάτου ἢ παραιτήσεως.

2. Ἐνεκα παύσεως λόγῳ ἀδικαιολογήτου ἀπουσίας ἐπὶ τριῶν συνεχῶν Συνάξεων ἢ προκλήσεως προβλημάτων, ἅτινα παρακωλύουν τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

3. Περὶ τῆς παύσεως ἢ τῆς ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως Ἡγουμενοσυμβούλου ἀποφαίνεται δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητας, τῇ εἰσηγήσει κατὰ πλειοψηφίαν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, καὶ κοινοποιεῖται εἰς τὸν οἰκεῖον Ἱεράρχην.

4. Παραιτηθέν ἢ παυθέν μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου δύναται νά ἐπανεκλεγῇ, ἐφ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι, οἱ ὀδηγήσαντες εἰς τὴν παραιτήσιν ἢ παῦσιν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 14

Τὸ σῶμα τῆς Ἀδελφότητας.

1. Ἡ Ἀδελφότης συγκροτεῖται ἐκ πασῶν τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Μοναχολόγιον καὶ ἐγκαταβιουσῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀδελφῶν (ἐνίοτε δὲ καὶ τῶν Δοκίμων ἄνευ ψήφου) καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀνώτατον ὄργανον καὶ τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

2. Ἡ Ἀδελφότης συγκαλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ ἔτους πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητας ἐπὶ τῆς ἐν γένει πορείας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἐκτάκτως δὲ πρὸς ἀντιμετώπισιν λίαν δυσχερῶν θεμάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς ἡ ἐκλογή Καθηγουμένης καὶ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ πρὸς τροποποιήσιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητας ἐπὶ ἐκτάκτων γεγονότων, θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν.

3. Δύνανται νά συνέλθῃ εἰς συνεδρίαν κατόπιν προτάσεως τῆς Καθηγουμένης καί κατ' αἴτησιν τοῦ 1/4 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

4. Διά τήν σύγκλησιν τῆς Ἀδελφότητος, ἡ Καθηγουμένη ὑποχρεοῦται, πρό δέκα ἡμερῶν, ὅπως ἀπευθύνῃ πρόσκλησιν εἰς τά μέλη τά δικαιούμενα συμμετοχῆς, εἰς ἣν δέον ὅπως ἀναγράφηται ὁ τόπος καί ὁ χρόνος τῆς συνάξεως, ἐπίσης καί τά πρὸς συζήτησιν θέματα.

5. Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ, ὅταν εἶναι παρούσαι τουλάχιστον τό ἡμισυ σὺν μιᾷ τῶν Ἀδελφῶν, ἐκτός ἐάν πρόκειται περὶ θέματος τό ὁποῖον ἀποφασίζεται μέ εἰδικήν ἀπαρτίαν καί πλειοψηφίαν τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος (ὡς ἰ.χ. ἡ ἐκλογή Καθηγουμένης ἢ Ἡγουμενοσυμβούλων).

6. Τά πρὸς συζήτησιν καί ψήφισιν θέματα εἰσνεγῆται ἡ Καθηγουμένη ἢ ἡ ἀναπληροῦσα αὐτήν, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

7. Αἱ συνήθεις ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

8. Αἱ συνεδριάσεις διεξάγονται ἐν ἀπολύτῳ ἐλευθερίᾳ εἰς τήν ἔκφρασιν τῆς γνώμης, ἐν εὐλαβείᾳ δέ καί σεβασμῷ πρὸς τό πρόσωπον τῆς Καθηγουμένης καί τῶν λοιπῶν Ἀδελφῶν. Ἡ διατύπωσις τῆς γνώμης εἰς τήν Ἱερὰν Σύναξιν γίνεται κατὰ τήν κατιούσαν τῶν πρεσβείων, ἐνῶ ἡ ψηφοφορία κατὰ τήν ἀνιούσαν. Ἀδελφῆ παρεκτρεπομένη δημιουργοῦσα σκάνδαλλον ἀποβάλλεται τῆς αἰθούσης συνεδριάσεων.

9. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος ὅπως καί τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐκτελεσταί. Διά τήν ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἐπιμελεῖται πάντοτε τό Ἡγουμενοσυμβούλιον, αἱ δέ ἀποφάσεις ταῦται καταχωρίζονται εἰς τό Βιβλίον Πρακτικῶν διά ρητῆς ἀναγραφῆς εἰς αὐτό τοῦ προκύψαντος ἀποτελέσματος. Αἱ μὴ ἐκτελοῦσαι ἀπόφασιν τινά τῶν δύο Σωμάτων, ἦτοι τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, τιμωροῦνται μέ ἐκπτώσιν τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

Ἄρθρον 15 Δόκιμοι Ἀδελφαί.

1. Ἡ συγκαταριθμησις τῶν προσερχομένων μεταξύ τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς γίνεται κατόπιν προσεκτικῆς δοκιμασίας. Ὡς κατώτατον ὄριον εἰσόδου ὀρίζεται τό 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας. Ἐάν ἡ προσερχομένη ἔχει ἡλικίαν μικροτέραν τῆς νομίμου, ἀπαιτεῖται ἡ ἔγγραφος συγκατάθεσις τῶν γονέων.

2. Ἡ πρόσληψις καί ἀποβολή τῶν δοκίμων τῆ εἰσηγήσει τῆς Καθηγουμένης ἀνήκουσιν εἰς τήν ἀρμοδιότητα καί κρίσιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

3. Ἡ εἰσοχή οἰουδήποτε προσώπου καί ἡ ἔγγραφῆ αὐτοῦ μεταξύ τῶν δοκίμων γίνεται κατόπιν ὑποβολῆς ἔγγραφου αἰτήσεως αὐτοῦ, εἰς τήν ὁποῖαν ἀναφέρεται ρητῶς, ὅτι ἐλευθέρως καί ἀβιάστως προτίθεται νά καταταγῆ εἰς τήν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ὅτι ἀποδέχεται τόν Ἑσωτερικόν Κανονισμόν αὐτῆς.

4. Ὁ χρόνος δοκιμασίας ὀρίζεται τριετής, μέ τήν δυνατότητα αὐξομειώσεως, καί εἶναι ἀνάλογος τῆς προαρμοστικότητος τῆς δοκιμαζομένης πρὸς τά μοναχικά θέματα.

5. Ἡ ὑποψηφία λαμβάνει γνῶσιν τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ καί, ἐφ' ὅσον ἀποδέχεται τοῦτον καί ἐμμένῃ σταθερά εἰς τήν ἀπόφασίν της, εἰσέρχεται εἰς τήν Ἱερὰν Μονήν διά νά δοκιμάσῃ καί νά δοκιμασθῇ ἐπί τριετίαν, ὡς ὀρίζουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, εἰς πᾶν εἶδος διακονήματος, εἰς τὰς νηστείας καί τὰς στερήσεις, εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας. Κατὰ τόν χρόνον τῆς δοκιμασίας ἡ δόκιμος ὀφείλει ἀπαραιτήτως νά ἐγκαταβιοῖ συνεχῶς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

6. Αἱ Δόκιμοι Μοναχαί, ὡς μὴ οὔσαι μέλη τῆς Ἀδελφότητος, δέν παρίστανται εἰς τὰς συνάξεις αὐτῆς, ἢ, κἄν ἀδείξῃ τῆς Καθηγουμένης παραστώσι, δέν ἔχουσι δικαίωμα ψήφου, παρά μόνον δικαίωμα ἀκροάσεως.

7. Ἡ Δόκιμος Ἀδελφῆ ὀφείλει νά ἐπιμελῆται μετ' ἰδιαιτέρου ζήλου καί ἀγρύπνου προσοχῆς τήν ψυχικήν κηληίεργειαν, τήν ὑπακοήν, τήν ὑπομονήν, τήν ταπείνωσιν, ἐνῶ κατὰ τήν δοκιμασίαν της φέρει τήν ἐνδυμασίαν τῆς Δοκίμου Μοναχῆς.

8. Ἡ ὑποψηφία, ἐάν ἀποδειχθῇ ἀνυπάκουος, σκανδαλοποιός, κατήγορος καί μὴ δυναμένη νά συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἐπιτάγας τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καί οὔσα ἀνεπίδεκτος βελτιώσεως, ἀποβάλλεται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἡ Δόκιμος ὀφείλει νά ἐξαγορεύῃ τακτικῶς καί εἰλικρινῶς τοὺς λογισμούς της εἰς τήν Καθηγουμένην.

9. Ἡ ἀπροθυμία εἰς τήν προσευχήν καί τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας κατ' ἐξακολουθήσιν δύνανται νά ἀποβάλλουν τὴν Δόκιμον ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

10. Μετὰ τήν κανονικὴν δοκιμασίαν ἡ Δόκιμος Μοναχή, προτάσει τῆς Καθηγουμένης ἐγκρίσει δέ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, προχειρίζεται εἰς ρασοφόρον. Ἐάν ἡ Δόκιμος μοναχὴ ἀσθενοῦσα θανασίμως ζητήσῃ, ὡς τελευταίαν αὐτῆς ἐπιθυμίαν, ὅπως καρῆ Μοναχὴ, εἶναι δυνατόν, ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, νά λάβῃ τό σχῆμα, ἐάν διακρίνται διά τήν πνευματικὴν της πρόοδον, εἰ δ' ἄλλως γίνεται ρασοφόρος.

11. Πρὸ τῆς κουρᾶς ὑπενθυμίζεται εἰς τὰ ὑποψηφίους Μοναχάς, ὅτι δύνανται νά διαθέσουν κατὰ βούλησιν τήν ἀτομικὴν ἐκ κληρονομίας ἢ ἄλλως πως κληθεῖσαν περιουσίαν των. Μετὰ τήν κουράν ἢ τυχόν περιουσία των θά ἀνήκῃ εἰς τήν Ἱερὰν Μονήν, συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοντας νόμους. Ἡ τοιαύτη ὑπενθύμισις γίνεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τρεῖς μῆνας τουλάχιστον πρὸ τῆς κουρᾶς τῆς Δοκίμου δι' ἔγγραφου, καταχωριζομένου ἐν τῷ Πρωτοκόλλῳ, συμφώνως τῷ ἄρ. 11, παρ. γ' τοῦ Κανονισμοῦ 39/1972.

Ἄρθρον 16 Ρασοφόροι - Μεγαλόσχημοι.

1. Ὅριστικά μέλη τῆς Ἀδελφότητος καθίστανται αἱ Δόκιμοι Μοναχαί διά τῆς ρασοφορίας - κουρᾶς αὐτῶν. Μό-

λης εκπνεύσει ὁ χρόνος τῆς κανονικῆς δοκιμασίας καί προετοιμασίας τῆς, ἡ Δόκιμος, προτάσει τῆς Καθηγουμένης καί συγκαταθέσει τοῦ Πνευματικοῦ, ἐγκρίσει δέ καί εὐλογία τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, ρασοφορεῖται ἢ κείρεται Μεγαλόσχημος. Ἡ προαγωγή τῶν δοκίμων εἰς ρασοφόρους καί τῶν ρασοφόρων εἰς Μεγαλοσχήμους δέν γίνεται κατά σειράν προσελεύσεως ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ, ἀλλὰ κατά τήν κρίσιν τῆς Καθηγουμένης, ἀναλόγως τῆς ἐπιδόσεως εἰς τὰς πνευματικὰς ἀπαιτήσεις τῆς Κοινοβιακῆς ζωῆς καί τὰς ἀρετάς αὐτῆς.

2. Ρασοφόροι καί Μεγαλόσχημοι Μοναχαί ἐξ ἁλλῆς Ἱερᾶς Μονῆς δέν γίνονται δεκταί εἰς τήν Ἀδελφότητα, παρεκτός τῆς υπάρξεως ἀποχωρήτων λόγου καί κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος. Αὐταί αἱ Μοναχαί ὀφείλουσι νά εἶναι κάτοχοι κανονικοῦ ἀπολυτηρίου ἐκ τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας των, ἐγκεκριμένου ὑπό τοῦ ἐκεῖσε κυριάρχου Μητροπολίτου, διά τήν εἰσδοχήν των δέ καί ἐγκαταβίωσιν των εἰς τήν Ἱεράν Μονήν ἀπαιτεῖται ἡ ἔγγραφος συγκατάθεσις τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου.

3. Τά στοιχεῖα τῶν ρασοφόρων καί Μεγαλοσχήμων καταγράφονται εἰς τό Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Πρό τῆς κουρᾶς ὑπενθυμίζεται εἰς τὰς ὑποψηφίους Μοναχᾶς, ὅτι δύνανται νά διαθέσουν κατά βούλησιν τήν ἀτομικήν ἐκ κληρονομίας ἢ ἄλλως πως κτηθεῖσαν περιουσίαν των. Μετά τήν κουράν ἢ τυχόν περιουσία των θά ἀνήκη εἰς τήν Ἱεράν Μονήν, συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοντες νόμους. Ἡ τοιαύτη ὑπενθύμιση γίνεται ὑπό τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου τρεῖς μῆνας τουλάχιστον πρό τῆς κουρᾶς τῆς δοκίμου δι' ἐγγράφου, καταχωριζομένου ἐν τῷ Πρωτοκόλλῳ, συμφώνως τῷ ἄρ. 11, παρ. γ' τοῦ Κανονισμοῦ 39/1972. Ὡσαύτως καί πᾶν κτηθόσμενον μετά τήν κουράν τῆς Ἀδελφῆς περιουσιακόν στοιχεῖον ἐκ δωρεᾶς ἢ κληρονομίας ἢ ἄλλως πῶς περιέρχεται εἰς τήν Ἱεράν Μονήν, ὡς ὁ νόμος ὀρίζει.

4. Ἡ κεκαρμένη Ἀδελφή, συμφώνως πρὸς τόν 21ον Κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τόν 4ον Κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὀφείλει νά παραμείνῃ εἰς τήν Ἱεράν Μονήν ἕως τό τέλος τοῦ βίου αὐτῆς, διότι διά τῆς κουρᾶς δημιουργεῖται δεσμός αἰώνιος καί ἀκατάλυτος. Κατ' ἐξαιρέσιν δύνανται νά ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἐάν εἰσαχθοῦν ἄνδρες εἰς αὐτήν ἢ ἐάν ἡ Καθηγουμένη εἶναι αἰρετική.

5. Ἐάν παρά ταῦτα ἡ Ἀδελφή θελήσῃ νά ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἀδελφότητος, δύνανται νά αἰτήσῃται Κανονικόν Ἀπολυτήριο ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τό ὁποῖον χορηγεῖται αὐτῇ ὑπό τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, τῇ ἐγγράφῳ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, ἐάν ὑφίστανται ἀποχωρήτων λόγοι καί ἀφοῦ ἐξασφαλισθῇ ἡ συγκατάθεσις τοῦ Μητροπολίτου, εἰς τήν ἐπαρχίαν τοῦ ὁποῖου ὑπάγεται ἡ νέα Μονή, εἰς τήν ὁποῖαν ἡ Ἀδελφή ἐφ' ἐξῆς ἐπιθυμεῖ νά μονάσῃ.

6. Αὐτή, κατά τήν ὀριστικήν ἀποχώρησίν τῆς ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, δύνανται νά λάβῃ, τῇ εὐλογίᾳ τῆς Καθηγουμένης, τὰ αὐστηρῶς προσωπικῆς αὐτῆς χρήσεως εἶδη.

ἄρθρον 17

Ἐσωτερική ζωή τῆς Ἀδελφότητος.

1. Ἡ Ἀδελφότης ἀπαρτιζομένη ἐξ ὄλων τῶν Μοναχῶν, Μεγαλοσχήμων, Ρασοφόρων καί Δοκίμων, ἀποτελεῖ πνευματικήν οικογένειαν, μέ κεφαλὴν τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπέρτατον δέ νόμον, πρὸς ὃν ὀφείλουσι νά συμμορφοῦνται ἅπαντα τὰ μέλη αὐτῆς, τήν Ἁγίαν Γραφήν, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνες καί τὰς αὐθεντικὰς μοναχικὰς παραδόσεις. Ἐκάστη Ἀδελφή δέον ὅπως θεωρῇ, τόσον τήν Ἱεράν Μονήν ὅσον καί τό σῶμα τῆς Ἀδελφότητος, ὡς στοιχεῖα συνδεδεμένα μετ' αὐτῆς διά δεσμῶν ἰσοβίων, ἀθραύστων καί ἀδιάρρηκτων.

2. Ἡ Κοινοβίασις τῶν Ἀδελφῶν ἀποσκοπεῖ εἰς τήν ἐν Χριστῷ τελείωσιν ἐκάστου μέλους αὐτῆς διά τῆς βιώσεως τῆς αὐστηρᾶς Μοναχικῆς ζωῆς, ὡς τήν ἐθέπισαν οἱ θεῖοι καί Ἅγιοι ἡμῶν Πατέρες καί ἐπιδιώκει λειτουργοῦσα μέ τοιαύτην ἀκριβείαν τήν εἰς ἐν συναρμογήν τῆς, ὥστε νά θεωρῆται μία ψυχὴ εἰς πολλὰ σώματα καί τὰ πολλὰ σώματα νά φαίνονται ὄργανα μιᾶς γνώμης.

3. Διά τήν ἐπιτυχίαν τῶν ὡς ἄνω, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, τυγχάνει ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μακαρίας ὑπακοῆς· ὑπακοῆς ἐσωτερικῆς, βαθείας καί ἀναντιρρήτου, μετὰ πηγαιῶν σεβασμοῦ ὅλης ἀνεξαιρέτως τῆς Ἀδελφότητος εἰς τό πρόσωπον τῆς Καθηγουμένης.

4. Πᾶσα ἐντολή τῆς Καθηγουμένης δέον ὅπως ἐκλαμβάνεται ὡς δοθεῖσα παρά Θεοῦ, διό καί αἱ Ἀδελφαί ὀφείλουσι νά μὴ ἀντιτίθενται πρὸς τήν γνώμην τῆς, ὅταν ὀρίξῃ τι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα συμβάλλουσι εἰς τήν κοσμιότητα καί ἀκριβείαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Αἱ Ἀδελφαί ὀφείλουσι νά ἀπονέμουν τόν προσήκοντα πρὸς τό ἀξίωμα τῆς Καθηγουμένης σεβασμόν.

5. Εἰς τό Κοινόβιον πάντα τὰ θελήματα τῶν Μοναχῶν ἐλευθέρως καί αὐτοβούληως προσαρμόζονται πρὸς τήν εὐλογίαν τῆς Καθηγουμένης.

6. Ἡ λεπτομερῆς ἐξαγόρευσις πρὸς τήν Καθηγουμένην πάντων τῶν κρυφίων τοῦ νοῦ καί τῆς καρδίας ἐκάστης Ἀδελφῆς εἶναι ἀρραγῆς θεμέλιον τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως. Γνωρίζουσα ἡ Μοναχὴ ὅτι «κακία σιωπηθεῖσα νόσος ὑπουλοῦς ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ» σπεύδει καί διά «τῆς τοῦ πάθους φανερώσεως εὐγνωστον ὑπάρξει τόν τρόπον τῆς θεραπείας».

7. Αἱ Ἀδελφαί πρέπει νά ἔχουν τελείαν ἀποταγήν καί νά ἐκρίζουν ἐκ τῆς καρδίας των πᾶν ἴχνος προσκολλησεως εἰς οἶονδήποτε πρόσωπον ἢ πράγμα ἐκ τοῦ κόσμου. Χρῶνται δέ ἅπαντα τὰ ἐν τῇ Μονῇ ἀντικείμενα ἢ ἐργαλεῖα ἐν συνέσει, ἀκριβείᾳ καί οικονομίᾳ. Οὐδέν ὑπάρχει ἴδιον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ, καθότι εἶναι ἅπαντα κοινὰ.

8. Εἰς τὰς μεταξύ των σχέσεις αἱ Ἀδελφαί τηροῦν μετ' ἀκριβείας τήν ἱεραρχίαν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης. Αἱ νεώτεροι ἀπονέμουν τόν προσήκοντα σεβασμόν καί ὑπακοῦσιν εἰς τὰς πρεσβυτέρας, αἱ δέ πρεσβυτέραι θεραπεύουσιν διά συμβουλευτικῶν, παρακλητικῶν λόγων τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων καί συμπαρίστανται διαπύρῳ διαθέσει εἰς τήν πρόοδον καί πνευματικὴν προκοπὴν τῶν νεωτέρων.

9. Ἐν τῇ ἀναστροφῇ τῶν Ἀδελφῶν «ὀργῆς ἢ μνησικακίας ἢ φθόνου ἢ φιλονικίας σημεῖον ἐν αὐταῖς ἔστω μηδὲν ἢ σχῆμα ἢ κίνημα, μὴ ῥῆμα μὴ βλέμματος ἔνστασις ἢ προσώπου διάθεσις ἢ εἰ τί ἄλλο ὑποκινεῖν πέφυκε πρὸς ὀργὴν τὸν συζῶντα». Ὁμιλῖαι κοσμικαὶ ἢ γέλιωτες καὶ ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις, ἢ κρίσις καὶ ἢ κατάκρισις, ἢ αὐθάδεια καὶ ἢ παρρησία καὶ ὅ,τι διαταράσσον τὴν Κοινοβιακὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν «πάντα ταῦτα ἀπόβλητα ἔστω».

10. Δὲν ἐπιτρέπεται ἐν τῇ Ἀδελφότητι νὰ ἐπιτιμᾷ τίς ἑτέραν Ἀδελφὴν μὲ ἔντονον καὶ ἐπιτακτικὸν ὕφος οὔτε «μείζονι καὶ καταπληκτικωτέρῃ τῇ φωνῇ», διότι τοῦτο τυγχάνει ὑβριστικόν. Ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ διαθέσει εὐσηπλάγχνῳ ὡς γίνεται πάσα διόρθωσις, ἵνα συναρμοηθῆται ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἢ Ἀδελφότης εἰς σῶμα Χριστοῦ.

11. Γενικῶς αἱ Ἀδελφαὶ πρέπει νὰ ἀγαποῦν τὴν συχνὴν χρῆσιν τῶν ἐκφράσεων «συγχώρησον, εὐλόγησον, εὐλογοεῖτε, νὰ εἶναι εὐλογημένον». Οἱ ἀσκητικοὶ Πατέρες γράφουν ὅτι τὸ «εὐλόγησον» εἶναι ἡ εὐγένεια τῶν Μοναχῶν.

12. Ἐκαστον διακόνημα καθίσταται ὄντως «σαγήνη τῶν ἀρετῶν» καὶ βασιλείας οὐρανῶν πρόξενος, ἐφ' ὅσον ἐπιτελεῖται «ἐν ταπεινῷ φρονήματι, ἐπάρεσως χωρὶς, ὀργῆς τε καὶ γογγυσμοῦ».

13. Κέντρον τῆς ζωῆς τῶν Μοναχῶν εἶναι ὁ ἱερός Ναός, τὸ «Καθολικόν». Ἐκάστη Ἀδελφὴ ὀφείλει πρωτίστως - ἐκτός ἀσθενείας ἢ ἐιδικῆς εὐλογίας τῆς Καθηγουμένης - ὅπως συμμετέχη εἰς πάσας τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας καὶ φροντίζη κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν νὰ κατανοῇ τὰ νοήματα τῶν ψαλλομένων καὶ ἀναγιγνωσκομένων, διότι οὕτω θὰ δυναθῇ διὰ τῆς πολυχρονίου ἐντρύφσεως αὐτῆς εἰς αὐτὰ ὅπως ἀποκτήσῃ νοῦν Χριστοῦ καὶ βιωτὴν Ἀγίων. Τὸ Καθολικόν εἶναι διὰ τὴν Μοναχὴν «πύλη τοῦ Οὐρανοῦ», διὰ τῆς ὁποίας ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν θριαμβεύουσαν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν ὡς ἡγορασμένη «ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ Ἀρνίῳ» (Ἀποκ. ιδ', 4).

14. Ἐκάστη Ἀδελφὴ ὀφείλει ὅπως ἐκτελεῖ καθημερινῶς τὸν ἀτομικὸν αὐτῆς κανόνα, τὸν ὁποῖον καθορίζει ἢ Καθηγουμένη μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ, μὲ γνώμονα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν διάκρισιν, ἀποβλέποντες εἰς τὸ πνευματικὸν συμφέρον τῆς Ἀδελφῆς.

Ἄρθρον 18 Ὁ Πνευματικός.

1. Ὁ Πνευματικὸς τοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου ἐπιλέγεται ἐκ τῆς Γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐπικυροῦται ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἱεράρχου. Οὗτος δύναται νὰ εἶναι καὶ ὁ Ἐφημέριος τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἢ ἄλλος ἱερεὺς. Δέον ὅπως εἶναι πρόσωπον σοβαρὸν, ὠρίμου ἡλικίας, ἔχων τὴν μεγίστην ἀρετὴν τῆς διακρίσεως, μεμορφωμένος πνευματικῶς, ἔμπειρος καὶ κανὼν τῆς Μοναχικῆς πολιτείας, μετὰ συνέσεως καὶ δικαιοσύνης, ἐπιεικείας καὶ αὐστηρότη-

τος, μετὰ ζήλου δὲ νὰ ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἱεράν Ἐξομολόγησιν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν πνευματικὴν πρόοδον αὐτῆς. Εἶναι δὲ κοινὸς δι' ὅλην τὴν Ἀδελφότητα.

2. Ὁ Πνευματικὸς συνεργάζεται καὶ συνεννοεῖται μετὰ τῆς Καθηγουμένης ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως καὶ τῆς ἐπιβολῆς ἐπιτιμῶν τῶν Ἀδελφῶν, διὰ νὰ ἀποφεύγεται ἡ τυχόν ἀλλοίωσις καὶ ἀθέτησις τῶν κοινῶν ἀρχῶν τῆς ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἡ σύγκρουσις πρὸς τὰς ἐντολὰς καὶ κατευθύνσεις τῆς Καθηγουμένης.

Ἄρθρον 19 Πειθαρχικὸς Ἐλεγχος - Ἐπιτίμια.

1. Διὰ τὴν προστασίαν τῆς Ἀδελφότητος, ἥτις ἀπειλεῖται ἐκ τῆς ἀνυπακοῆς καὶ ἀνταρσίας, πρὸς διόρθωσιν τοῦ βίου, ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ὀργανώσεως τοῦ μονήρου βίου τὰ ἐπιτίμια.

Αἱ συνήθως ἐπιβαλλόμεναί ποιναὶ ἔχουν ὡς κάτωθι:

- α) Παρατήρησις καὶ νουθεσία κατ' ἴδιαν
- β) Ἐπίπληξις ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου
- γ) Ἐπίπληξις ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος.

δ) Κανὼν διὰ κομβοσκοινίου ἢ γονυκλισίας, στέρησις Θείας Κοινωνίας μέχρι διαστήματος εἴκοσι (20) ἡμερῶν. Διὰ μεγαλύτερον διάστημα ἀποφασίζει ὁ Πνευματικὸς τῆς ἱερᾶς Μονῆς, κατόπιν ἀναφορᾶς εἰς τὸν ἴδιον.

Τὰ ὡς ἄνω ἐπιτίμια ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης.

ε) Ὑποβιβασμὸς εἰς τὴν ἱεραρχικὴν σειρὰν προσωρινὸς ἢ μόνιμος

στ) Παῦσις ἐκ τοῦ διακονήματος καὶ ἀνάθεσις ἄλλου κατωτέρου

Αἱ ὡς ἄνω ποιναὶ ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου

2. Τὰ ἀρμόδια διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ πειθαρχικοῦ ἐλέγχου ὄργανα τῆς ἱερᾶς Μονῆς δέον ἀπαραιτῶς ὅπως συμβουλευθῶνται προηγουμένως τὸν Πνευματικὸν αὐτῆς, μὴ λησμονοῦντα ὅτι ἐπιτελοῦν λειτουργήματα, τὸ ὁποῖον ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἀπροσκόπτου λειτουργίας τῆς ἱερᾶς Μονῆς, κυρίως ὅμως εἰς τὴν θεραπείαν τῆς νοσοῦσης Ἀδελφῆς. Διὰ τοῦτο ἐκ μέρους τῶν δέον νὰ ἐπιδεικνύηται σύνεσις, ἀγάπη, πραότης, δικαιοσύνη καὶ ἀντικειμενικὴ κρίσις. Ὡσαύτως, τὰ ὄργανα αὐτὰ λαμβάνουν πάντοτε ὑπ' ὄψιν των, διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ τρόπου τῆς ἐπιτιμήσεως, τὸν ἰδιάζοντα χαρακτήρα, τὴν σωματικὴν ἀντοχὴν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ παραπτώματος τῆς νοσοῦσης Ἀδελφῆς.

3. Διὰ κανονικὰ παραπτώματα, προβλεπόμενα ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ πειθαρχικὴ δικαιοδοσία καὶ ὁ πειθαρχικὸς ἔλεγχος ἀνήκει κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὸν οἰκεῖον ἱεράρχην καὶ ἀσκεῖται συμφώνως πρὸς τὰ κανονικὰ δικαιώματα αὐτοῦ.

~ Άρθρον 20
Φιλοξενία.

1. Οι επισκέπται καί προσκυνηταί δέον ὅπως προσέρχονται εἰς τήν Ἱερᾶν Μονήν μόνον κατά τὰς ἐπιτρεπομένας ὥρας καί ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι καθορίζονται ὑπό τῆς Ἀδελφότητος. Ἡ διάρκεια παραμονῆς παρέχεται κατόπιν συνεννοήσεως μετά τῆς Καθηγουμένης.

2. Οἱ φιλοξενοῦμενοι καθὼς καί οἱ κληρικοί δέν ἐπιτρέπεται νά εἰσέρχονται εἰς τοὺς τόπους διαμονῆς καί διακονίας τῶν Ἀδελφῶν, ἐκτός ἐκτάκτων περιπτώσεων, δι' ἃς ἀποφασίζει ἡ Καθηγουμένη.

~ Άρθρον 21
Οἰκονομικοί Πόροι Ἱερᾶς Μονῆς.

Τά ἴσοδα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι: α) τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως κηροῦ προερχόμενα, β) τὰ ἐκ δωρεῶν ἢ κληρονομιῶν, γ) αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐργοχειρῶν τῶν Ἀδελφῶν, δ) αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου περιουσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς (ἐνοικιάσεις - ἐκποιήσεις), ε) ἐκ τῶν συντάξεων τῶν Ἀδελφῶν, στ) ἐκ κρατικῶν ἐπιχορηγήσεων, ζ) πᾶσα ἄλλη ἐκ νομίμου καί χρηστῆς πηγῆς πρόσοδος.

~ Άρθρον 22
Διάθεσις Πόρων.

1. Οἱ πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διατίθενται:
α) Διά τὰς ἀνάγκας τῶν Ἀδελφῶν του Κοινοβίου, ἥτοι διατροφήν, ἔνδυσιν, ἰατρικὴν περίθαλψιν
β) Διά τὰς λειτουργικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
γ) Διά τὴν ἀνοικοδόμησιν - συντήρησιν τῶν κτισμάτων
δ) Δι' ἀγοράν ἀναμνηστικῶν ἀντικειμένων καί εἰδῶν ἐπιλαβείας.

ε) Διά τὴν φιλοξενίαν τῶν προσκυνητῶν
στ) Διά φιλιανθρωπικούς σκοπούς

2. Πᾶσα δαπάνη ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἐπί μὴ προϋπολογισθείσης ἐν τῷ προϋπολογισμῷ δαπάνης, ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

3. Αἱ ἐκμισθώσεις τῶν ἀκινήτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς γίνονται διὰ τῆς διενεργείας πλειοδοτικῶν δημοπρασιῶν. Δύνανται, ὅμως, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί δι' εἰδικούς λόγους, νά ἐκμισθώνωνται δι' εἰδικῆς συμβάσεως, ἐγκρινομένης ὁπωσδήποτε ὑπό τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

4. Αἱ εἰσπράξεις ἐνεργοῦνται μόνον διὰ διπλοτύπων ἀποδείξεων εἰσπράξεως, ἡριθμημένων καί ὑπογραφομένων ὑπό τῆς Καθηγουμένης καί τῆς Οἰκονόμου. Αἱ πληρωμαὶ ἐνεργοῦνται ὑπό τῆς Οἰκονόμου τῆς ἐντολῆς τῆς Καθηγουμένης δι' ἐνταλημάτων πληρωμῆς, ὑπογραφομένων ὑπ' ἀμφοτέρων. Αἱ εἰσπράξεις καί αἱ πληρωμαὶ καταχωροῦνται εἰς τὸ Βιβλίον Ταμείου.

5. Δι' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτος συντάσσεται προϋπολογισμὸς καί ἀπολογισμὸς, ὡς ὀρίζει ὁ Κανονισμὸς πε-

ρί τῶν Ἱερῶν Μονῶν Β.Δ. 28.7/15.9.1858 (Φ.Ε.Κ. 42/15.9.1858), οἷτινες ὑποβάλλονται ἀρμοδίως τῇ οἰκείᾳ ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ πρὸς ἐγκρίσιν ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν.

~ Άρθρον 23
Νομικός Σύμβουλος.

Διά τὴν ἐν γένει παροχὴν νομικῶν συμβουλῶν, γνωμοδοτήσεων, ἀντιμετώπισιν καί ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐνώπιον Δικαστικῶν, Διοικητικῶν, Ἐκκλησιαστικῶν ἢ ἄλλων Ἀρχῶν, ἐπὶ θεμάτων καί ζητημάτων νομικῆς μορφῆς, δύναται νά χρησιμοποιηθῇ κατάλληλος καί εἰδικὸς δικηγόρος, ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου.

~ Άρθρον 24
Σφραγὶς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἡ σφραγὶς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι κυκλική, φέρουσα εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς τὴν ἱερὰν μορφήν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Βρεφοκρατούσης καί κύκλῳ τὴν ἐνδειξὴν «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΙΛΙΟΥ - ΑΧΑΡΝΩΝ & ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΘΕΣΙΣ ΝΤΑΡΔΙΖΑ Α. ΛΙΟΣΙΩΝ»

~ Άρθρον 25
Γενικαὶ Διατάξεις.

1. Ὁ παρῶν Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς ἐγένετο ὁμοφώνως ἀποδεκτὸς ὑπό τῆς Ἀδελφότητος κατὰ τὴν Γενικὴν Σύναξιν. Πᾶν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, συμφώνως καί κατ' ἐφαρμογὴν τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ν 590/1977), τοῦ Κανονισμοῦ 39/1972 (Φ.Ε.Κ. Α', 103/30.6.1972) περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καί τοῦ Β.Δ. 28.7/15.9.1858 (Φ.Ε.Κ. 42/15.9.1858), αἱ ὁποῖαι συνισχύουν. Ἐν περιπτώσει ἀντιθέσεως ὑπερισχύουν τῶν διατάξεων πρὸς τὴν δεδομένην Ἐκκλησιαστικὴν ἱεράρχησιν καί τάξιν.

2. Ὁ παρῶν Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς τροποποιεῖται δι' ἀποφάσεως τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

3. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου
Νταρδίζης - Ἴνω Λιοσιῶν
τῇ 9ῃ Σεπτεμβρίου 2010.

Ἡ Καθηγουμένη
Τά Μέλη τῆς Ἀδελφότητος

Κανονισμός Συστάσεως και Λειτουργίας του Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος «Μονάδα Φροντίδας Ἡλικιωμένων «Ἅγιοι Πάντες» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων

Ἡ ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἐχουσα ὑπ ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 παρ. 2 καὶ 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον Αὐτῆς πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς Ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

3. Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς ἀναγκὰς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 93/30.3.2012 Ἀπόφασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ.

5. Τὴν ἀπὸ 31.8.2012 Ἀπόφασιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 367/3.9.2012 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ.

6. Τὴν ἀπὸ 4.9.2012 Γνωμοδότησιν τοῦ Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀποφασίζει

Συνιστᾷ εἰς τὴν Ἱεράν Μητροπόλιν Σταγῶν καὶ Μετεώρων Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μονάδα Φροντίδος Ἡλικιωμένων "Οἱ Ἅγιοι Πάντες"», τὸ ὁποῖον θὰ λειτουργῇ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ:

Κανονισμός Συστάσεως καὶ Λειτουργίας
τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος
«Μονάδα Φροντίδας Ἡλικιωμένων «Ἅγιοι Πάντες»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων

Ἄρθρον 1

Νομικὴ μορφή - Ἔδρα

1. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μονάδα Φροντίδος Ἡλικιωμένων Οἱ Ἅγιοι Πάντες», συσταθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 93/30.3.2012 Ἀποφάσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ, ἀποτελεῖ ἐξηρητημένη ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων, αὐτοτελοῦς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως καὶ μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα, τελοῦν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων καὶ διοικούμενον σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

2. Ἔδρα τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἡ Καλαμπάκα, καὶ συγκεκριμένα κτίριο τὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ ἀνεγερθεῖ ἡ Μ.Φ.Η., σὲ ἀκίνητο ἰδιοκτησίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων.

Ἄρθρον 2

Σκοποὶ

Σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἡ Λειτουργία τῆς Μονάδας Φροντίδος Ἡλικιωμένων «ΑΓΙΟΙ ΠΑΝΤΕΣ» καὶ ἡ κατὰ τὸ δυνατόν ἄριστη περίθαλψι τῶν εἰς αὐτὸ περιθαλησμένων ἠλικιωμένων, κατὰ προτεραιότητα κατοίκων τῆς ἐπαρχίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἢ καταγομένων ἐξ αὐτῆς.

Ἄρθρον 3

Πόροι

1. Πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:
α. Τὰ νοσήλεια ἐκ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων καὶ Ὀργανισμῶν, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ τρόφιμοι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἀσφαλισμένοι.

β. Οἱ συντάξεις τῶν περιθαλησμένων.

γ. Κληροδοσίες ἢ κληρονομίες εὐγενῶν δωρητῶν.

δ. Ἔσοδα ἀπὸ τόκους καὶ τὴν ἐν γένει διαχείριση τῆς κινήτης καὶ ἀκίνητης περιουσίας τοῦ Ἰδρύματος.

ε. Ἐπιχορηγήσεις, δωρεές καὶ ἄλλες εἰσφορές φυσικῶν ἢ Νομικῶν Προσώπων.

στ. Ἐκτακτες ἐπιχορηγήσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων.

ζ. Κάθε ἔσοδο προερχόμενο ἀπὸ νόμιμη πηγή.

2. Τὰ χρήματα τοῦ Ἰδρύματος, εἴτε αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ δικὰ του ἔσοδα εἴτε ἀπὸ ἄλλες πηγές, κατατίθενται σὲ λογαριασμὸ Ταμιευτηρίου ἢ Ὑφους, σὲ λογαριασμοὺς ἐπὶ προθεσμίᾳ ἢ Μερῖδια Ἀμοιβαίων Κεφαλαίων εἰς ἓνα ἢ περισσότερα Ὑποκαταστήματα τῶν Τραπεζῶν ἢ εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἰδρύματος.

3. Διὰ τὴν ἀνάληψιν χρηματικοῦ ποσοῦ ἀπαιτεῖται Ἀπόφασις τοῦ Δ.Σ., ὀρίζουσα τὸ ἀκριβὲς ποσὸν τῆς ἀναλήψεως καὶ τὸ μέλος τοῦ Δ.Σ. τὸ ὁποῖον ἐξουσιοδοτεῖται διὰ τὴν ἀνάληψιν.

Ἄρθρον 4

Διοίκησις

1. Τὸ Ἰδρυμα διοικεῖται ἀπὸ πενταμελὲς (5) Διοικητικὸ Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον συγκροτεῖται ἀπὸ:

α) Τὸν ἐκάστοτε Μητροπολίτη Σταγῶν καὶ Μετεώρων ὡς Πρόεδρο, ἀναπληρούμενο ἀπὸ τὸν νόμιμο ἢ τὸν εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐντεταλημένο ἀναπληρωτῆ του.

β) Δύο (2) κληρικούς της Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων, ὀριζόμενους ὑπὸ τοῦ Σεβ. Προέδρου, ὁποῖος ὀρίζει καὶ τοὺς ἀναπληρωτές αὐτῶν.

γ) Δύο (2) λαϊκοὺς ἄνδρας ἢ γυναῖκας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων, ὀριζόμενους ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου, μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν, διακρινομένων διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὰ φιλιανθρωπικὰ τῶν αἰσθήματα.

2. Τό Δ.Σ., κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτοῦ, ὀρίζει ἐκ τῶν μελῶν τοῦ τόν Γραμματέα καὶ τόν Ταμίαν αὐτοῦ.

3. Τό ἀξίωμα τοῦ Προέδρου καὶ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι τιμητικὸ καὶ ἄμισθο. Ἡ θητεία τῶν Μελῶν εἶναι τριετής, δυναμένη νά ἀνανεωθῇ.

ἄρθρον 5

Καθήκοντα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

1. Τό Διοικητικὸ Συμβούλιον διοικεῖ τὸ Ἴδρυμα καὶ φροντίζει διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν του. Εἶναι ἀρμόδιον διὰ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἰδρύματος, τὴν ὁποίαν διεξάγει αὐτοτελῶς, ὥστε νά μή συγχέεται μέ ἄλλες ὑπηρεσίες ἢ διαχειρίσεις Κληροδοτημάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων καὶ συντάσσει τόν Ἐσωτερικόν Κανονισμόν του.

2. Εἰδικώτερον καὶ ἐνδεικτικῶς:

α) Ὅρίζει τίς διάφορες ὑπηρεσίες καὶ λειτουργίες τοῦ Ἰδρύματος ἀναλόγως μέ τίς ἐκάστοτε ἀνάγκες καὶ τοὺς ἐπιλεγόμενους στόχους ἐντὸς τῶν σκοπῶν του.

β) Ἐγκρίνει τόν Προϋπολογισμόν καὶ Ἀπολογισμόν Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων καὶ κάθε εἶδους δαπάνη.

γ) Ἀποδέχεται ἢ ἀπορρίπτει κληρονομίες, κληροδοσίες, δωρεές ἢ ἄλλες εἰσφορές καὶ δῆ καὶ ὑπὸ ὄρον.

δ) Διορίζει καὶ παύει ἅπαν τὸ προσωπικὸ τοῦ Ἰδρύματος.

ε) Ἐξετάζει τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἀποφασίζει ἀνάλογα.

στ) Ἀποφασίζει ἐπὶ παντός θέματος διοικήσεως, διαχειρίσεως, ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος, μὴ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

3. Οἱ ἀποφάσεις τοῦ Δ.Σ. λαμβάνονται διὰ πλειοψηφίας κατόπιν γενομένης ψηφοφορίας καὶ εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου.

ἄρθρον 6

Καθήκοντα τοῦ Προέδρου

Ὁ Σεβ. Πρόεδρος, ἐκτός ἀπὸ τίς προαναφερθεῖσες ἀρμοδιότητές του, ἐνεργεῖ καὶ τὰ κατωτέρω ὀριζόμενα:

α) Ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἴδρυμα ἐνώπιον ὄλων τῶν Ἀρχῶν ἢ ἐκχωρεῖ κατὰ περίπτωσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς ἕτερον Μέλος τοῦ Δ.Σ. κατόπιν ἀποφάσεως αὐτοῦ.

β) Προσκαλεῖ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον καὶ διευθύνει τίς συνεδριάσεις του.

γ) Καταρτίζει τὴν Ἡμερήσια Διάταξιν τῶν θεμάτων τῶν Συνεδριῶν τοῦ Δ.Σ.

δ) Ὑπογράφει ὅλα τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα.

ε) Μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δ.Σ.

ἄρθρον 7

Καθήκοντα τοῦ Γραμματέως

Ὁ Γραμματεὺς συντάσσει τὰ Πρακτικὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ φυλάσσει τὸ βιβλίον τῶν Πρακτικῶν. Τηρεῖ τὸ βιβλίον Πρωτοκόλλου τῆς ἀλληλογραφίας, τὸ Ἀρχεῖον τοῦ Ἰδρύματος καὶ φυλάσσει τὴν σφραγίδα αὐτοῦ. Συντάσσει τὴν ἐτήσια Ἐκθεσὶν πεπραγμένων τοῦ Ἰδρύματος.

Γραμματέας τοῦ Δ.Σ. ὀρίζεται διὰ τοῦ παρόντος ὁ ἐκάστοτε Διευθυντὴς - Ἐφημέριος τοῦ Ἰδρύματος. Ὁ Σεβ. Πρόεδρος δύναται πάντως μέ ἀπόφασίν του νά ὀρίσει ὡς γραμματέα κληρικὸ ἢ λαϊκὸ, ὑπάλληλον ἢ μὴ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

ἄρθρον 8

Καθήκοντα τοῦ Ταμῆ

Ὁ Ταμίας:

α) Εἰσπράττει τὰ Ἔσοδα τοῦ Ἰδρύματος καὶ ὑπογράφει τίς ἀποδείξεις. Ἐπίσης ἐνεργεῖ τίς Πληρωμές, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκδοθῇ τὸ ἀνάλογο χρηματικὸ Ἐνταλίμα Πληρωμῆς, τὸ ὁποῖον ὑπογράφεται προηγουμένως εἴτε ἀπὸ τὸν Πρόεδρο εἴτε ἀπὸ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένο Σύμβουλον.

β) Τηρεῖ τὰ διαχειριστικὰ βιβλία τοῦ Ἰδρύματος, φυλάσσει ταῦτα, ὡς καὶ τὰ παραστατικὰ τῶν Εἰσπράξεων καὶ τῶν Πληρωμῶν.

γ) Συντάσσει τόν Προϋπολογισμόν καὶ τόν Ἀπολογισμόν, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει ἐγκαίρως πρὸς ἐγκρίσιν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διὰ τὰ περαιτέρω νόμιμα.

δ) Κρατεῖ τὸ βιβλίον Ταμείου, εἰς τὸ ὁποῖον καταχωρίζονται μέ χρονολογικὴ σειρὰ καὶ μέ τὴν ἀναγκαίαν λογιστικὴν τάξιν τὰ Ἔσοδα καὶ τὰ Ἐξοδα, τὰ ὁποῖα πραγματοποιοῦνται κατὰ τὴν χρονικὴν διάρκειαν ἐκάστης οικονομικῆς χρήσεως.

ε) Τηρεῖ τὸ στέλεχος διπλοτύπων Γραμματίων Εἰσπράξεως καὶ τὸ στέλεχος διπλοτύπων ἐνταλμάτων Πληρωμῶν, τὰ ὁποῖα κατ' ἔτος ἀριθμοῦνται καὶ θεωροῦνται ἀπὸ τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Σταγῶν καὶ Μετεώρων.

ἄρθρον 9

Καθήκοντα Διευθυντοῦ

1. Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἰδρύματος διορίζεται καὶ παύεται μέ ἀπόφασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου τοῦ Ἰδρύματος, ἐκτελεῖ πάσας τὰς ἐντολάς τοῦ Δ.Σ. καὶ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος. Ὁ Διευθυντὴς δύναται νά εἶναι καὶ μέλος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος.

2. Ὁ Διευθυντὴς εἰσηγεῖται ἀνευ ψήφου τὰ θέματα τοῦ Δ.Σ., παρεκτός καὶ ἐάν εἶναι παράλληλα μέλος τοῦ Δ.Σ., ὅποτε ἔχει δικαίωμα ψήφου, συντάσσει τὰ Πρακτικὰ αὐτοῦ καὶ φυλάσσει τὸ βιβλίον τῶν Πρακτικῶν. Τηρεῖ τὸ βιβλίον Πρωτοκόλλου τῆς ἀλληλογραφίας, τὸ Μητρώον τῶν περιθαληπομένων, τὸ Ἀρχεῖον τοῦ Ἰδρύματος καὶ συντάσσει τὴν ἐτήσια Ἐκθεσὶν πεπραγμένων τοῦ Ἰδρύματος.

3. Καθορίζει τὸ Πρόγραμμα ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ καὶ παρακολουθεῖ τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

4. Ἐλέγχει τίς παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῶν ἐργαζομένων καὶ ἐπιβάλλει τὴν ποινὴν τῆς προφορικῆς ἢ ἐγγρά-

φου επιπλήξεως. Βαρύτερα παραπτώματα αναφέρει εις τόν Σεβ. Πρόεδρον του Δ.Σ. δία τά περαιτέρω.

5. Ο Διευθυντής δύναται νά εκπροσωπή τό Ίδρυμα εις τά Δικαστήρια καί τίς Δημόσιες Ἀρχές, μετά ἀπό ἀπόφασιν του Δ.Σ..

ἄρθρον 10

Βιβλία του Ίδρύματος

Τό Ίδρυμα χρησιμοποιεῖ τά ἐξῆς βιβλία, θεωρημένα ἀρμοδίως ὑπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως:

- α) Βιβλίον Ταμείου ἐσόδων καί ἐξόδων
- β) Διπλότυπα Γραμμάτια Εἰσπράξεως
- γ) Διπλότυπα Ἐντάλματα πληρωμῶν
- δ) Βιβλίον Ἀφιερωμάτων - Τιμαλφῶν
- ε) Βιβλίον Κτηματολογίου
- στ) Βιβλίον Πρακτικῶν Συνεδριάσεων του Δ.Σ.
- ζ) Πρωτόκολλον εἰσερχομένων καί ἐξερχομένων ἐγγράφων
- η) Μητρώον περιθαληπομένων

ἄρθρον 11

Προσωπικό Ίδρύματος

1. Στό Ίδρυμα προσλαμβάνεται Προσωπικό, ὁ ἀριθμός καί οἱ εἰδικότητες του ὁποίου καθορίζονται ἀπό τήν ὑπ' ἀριθμ. Π1γ/οικ.81551/ 25.7.2007 Ὑπουργική Ἀπόφασιν «Περί λειτουργίας τῶν Μονάδων Φροντίδας Ἡλικιωμένων» (Φ.Ε.Κ. 1136/τ.Β'/2007), ὅπως αὐτή ἐκάστοτε ἰσχύει.

2. Ἡ πρόσληψιν του προσωπικοῦ του Ίδρύματος γίνεται μέ ἀτομικές συμβάσεις ἔργου ἢ ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, κατόπιν ἀποφάσεως του Δ.Σ. του Ίδρύματος. Ἀναλόγως πρός τό εἶδος τῆς συμβάσεως (ἔργου ἢ ἐργασίας, μερικῆς ἢ πλήρους ἀπασχόλησης) καθορίζονται ἀπό τό Δ.Σ. καί συνομολογοῦνται μεταξύ ἐργαζομένου καί ἐργοδότη τό ὕψος τῆς ἀμοιβῆς καί οἱ ἀσφαλιστικές εἰσφορές, συμφῶνως πρός τήν κείμενη νομοθεσία.

3. Τό προσωπικό του Ίδρύματος διέπεται ἀπό τίς διατάξεις του Κανονισμοῦ 5/1978 «Περί Κώδικος Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων».

4. Θέσεις ἐργαζομένων δύναται νά καλύπτονται ἀπό ἐθελοντές - ἄμισθους ὑπαλλήλους, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι ἐξασφαλίζουν ἀπό ἄλλη πηγή τά μέσα γιά τήν διαβίωσίν τους. Γιά τό προσωπικό αὐτῆς τῆς κατηγορίας δύναται τό Δ.Σ. νά ὀρίζει τήν καταβολή χρηματικοῦ ποσοῦ ἀντί ὀδοιπορικῶν, τό ὕψος του ὁποίου δέν δύναται νά υπερβαίνει τό ἕνα τρίτο του καθαροῦ βασικοῦ μισθοῦ τῆς θέσεως στήν ὁποία παρέχουν ἐθελοντική ὑπηρεσία.

ἄρθρον 12

Οικονομική διαχείριση

1. Ἡ οικονομική διαχείρισις του Ίδρύματος ἐνεργεῖται βάσει τῶν προϋπολογισμῶν καί ἀπολογισμῶν ἐσόδων καί ἐξόδων, πού καταρτίζονται κατ' ἔτος ὑπό του Ταμείου, ψηφίζονται ὑπό του Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί ὑποβάλλονται γιά ἔγκρισιν στό Μητροπολιτικό Συμβούλιον.

2. Τό Οικονομικό ἔτος ἀρχίζει τήν 1η Ἰανουαρίου καί λήγει τήν 31η Δεκεμβρίου του ἴδιου ἔτους.

ἄρθρον 13

Σφραγίς

Τό Ίδρυμα ἔχει δική του κυκλική σφραγίδα, ἡ ὁποία γύρωθεν σέ δύο ἐπάλληλους κύκλους φέρει τήν ἐπιγραφήν «Ι.Μ. ΣΤΑΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΕΩΡΩΝ, Μ.Φ.Η. ΑΓΙΟΙ ΠΑΝΤΕΣ» καί εις τό κέντρον τήν εἰκόνα τῶν Ἀγίων Πάντων.

ἄρθρον 14

Πανηγυρίς Ίδρύματος

Τό Ίδρυμα ἔχει προστάτας του τοῦς Ἀγίους Πάντας καί πανηγυρίζει τήν Κυριακήν τῶν Ἀγίων Πάντων.

ἄρθρον 15

Εἰδικές Διατάξεις

1. Ἄν οἱ σκοποί του Ίδρύματος καταστοῦν ἀνέφικτοι ἢ ἄν ἤθελε κάποτε κριθῆ ὅτι δέν εἶναι ἀναγκαῖα πλέον ἡ λειτουργία του, ἐπειδή οἱ ἀνάγκες τῆς Κοινωνίας καλύπτονται ἱκανοποιητικά ἀπό τό Κράτος, εἴτε ἀπό ἄλλους κοινωνικούς φορεῖς, τότε τό Ίδρυμα διαλύεται δι' ἀποφάσεως του Σεβ. Μητροπολίτου Σταγῶν καί Μετεώρων κατόπιν εἰσηγήσεως του Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τηρουμένης τῆς κείμενης νομοθεσίας.

2. Εἰς περίπτωσιν καταργήσεως του Ίδρύματος τό κτιριακό συγκρότημα μετά τῶν εἰς αὐτό εὑρισκομένων μηχανημάτων, ἐπίπλων καί σκευῶν, τά χρήματα του ταμείου του καί ἡ ὑπόλοιπη κινητή καί ἀκίνητη περιουσία του Ίδρύματος ἀνήκουν αὐτοδικαίως στήν Ἱερά Μητρόπολη Σταγῶν καί Μετεώρων, τηρουμένης τῆς κείμενης νομοθεσίας καί μέ τήν ἐπιφύλαξιν τῶν κατὰ τή συγκεκριμένη χρονική στιγμή ὑποχρεώσεων του Ίδρύματος ἐναντι τρίτων.

ἄρθρον 16

Τροποποιήσις του Κανονισμοῦ

Ὁ παρῶν Κανονισμός μπορεῖ νά συμπληρωθῆ ἢ τροποποιηθῆ κατὰ τή διαδικασίαν του ἄρθρου 29 του Ν. 590/1977, ἔπειτα ἀπό εἰσηγητική Ἀπόφασιν του Δ.Σ. του Ίδρύματος.

ἄρθρον 17

Κάλυψιν δαπάνων

Διά του παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη διά τό Δημόσιον ἢ εἰς βάρος του προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καί Μετεώρων. Πιθανή μελλοντική δαπάνη θά ἐγγραφῆ στόν οἰκείο Προϋπολογισμό.

ἄρθρον 18

Ἐναρξιν ἰσχύος

Ἡ ἰσχὺς του παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπό τήν δημοσίευσίν του διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Κανονισμός ἐπίσης δημοσιεύεται καί διά του ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Ἀθήναις τῆ 6η Σεπτεμβρίου 2012

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Διαυθείας Γαβριήλ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Ἱερά Μητρόπολις Κυθήρων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἀρθρῶν 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) καί τῶν ἀρθρῶν 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ Χώρας,

καλοῦμεν τοὺς βουλευομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καί Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κυθήροις τῆ 21ῆ Σεπτεμβρίου 2012

† Ὁ Κυθήρων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερά Μητρόπολις Καρπενησίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καί Ἐφημερίων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Δημητρίου Τριδένδρου Εὐρυτανίας,

Ἁγίου Δημητρίου Τροβάτου Εὐρυτανίας,

Ἁγίου Γεωργίου Βραγγιανῶν Εὐρυτανίας,

Ἁγίου Δημητρίου Παυλοπούλου Εὐρυτανίας,

Ἁγίας Παρασκευῆς Στενώματος Εὐρυτανίας,

καλοῦμεν τοὺς βουλευομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Καρπενησίῳ τῆ 10ῆ Σεπτεμβρίου 2012

† Ὁ Καρπενησίου ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἀρθρῶν 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ.

230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καί Ἐφημερίων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Παναγίας Γιάτρισσας Δ.Δ. Ἀρτέμιδος

τοῦ Δήμου Σπάτων-Ἀρτέμιδος,

Ἁγίας Παρασκευῆς Δ.Δ. Ἀρτέμιδος

τοῦ Δήμου Σπάτων-Ἀρτέμιδος,

Ἁγίων Θεοδώρων Γαργητοῦ τοῦ Δήμου Παλλήνης,

Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Δ.Δ. Ἀνθούσης

τοῦ Δήμου Παλλήνης,

Παναγίας Βλαχερνῶν τοῦ Δήμου Παλλήνης,

Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Δ.Δ. Γλυκῶν Νερῶν

τοῦ Δήμου Παιανίας,

Ἁγίων Ἀναργύρων τοῦ Δήμου Παιανίας,

Ἁγίου Ἀνδρέου Δ.Δ. Λαυρίου τοῦ Δήμου Λαυρεω-

τικῆς,

καλοῦμεν τοὺς βουλευομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Σπάτοις τῆ 17ῆ Σεπτεμβρίου 2012

† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἀρθρῶν 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἀρθρῶν 4-7 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἁγίας Παρασκευῆς Δ.Δ. Λαυρίου

τοῦ Δήμου Λαυρεωτικῆς,

καλοῦμεν τοὺς βουλευομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καί Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σπάτοις τῆ 17ῆ Σεπτεμβρίου 2012

† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περί Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καί Ἐφημερίων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τήν κενήν ὀργανικήν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Δώδεκα Ἀποστόλων Πεύκων,
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσίευσης τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Νεαπόλει τῆ 12ῃ Σεπτεμβρίου 2012

† Ὁ Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Ἱερά Μητρόπολις Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ ἄρθρου 1, παρ. 2 τοῦ Ν. 3822/2010, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου,
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περί Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσίευσης τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κηφισίᾳ τῆ 12ῃ Ὀκτωβρίου 2012

† Ὁ Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ
ΚΥΡΙΛΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

πρωτ. 4004
Ἀριθμ. Διεπ. 1711 Ἀθήνησι 12ῃ Σεπτεμβρίου 2012

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ

Πρὸς
Τόν Διάκονον
Δημήτριον Φυλλῆν τοῦ Συμεῶν.
Κληρικόν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως
Πολυανῆς καί Κιλκισίου.
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας

τῆς Ἑλλάδος, τοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχούς, ἐν Ἀθήναις καί ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1, τὴν 10ην Δεκεμβρίου 2012, ἡμέραν Δευτέραν καί ὥραν 5.00 μ.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τοῖς, δι' οἷς κατηγορεῖσαι, παραπτώμασι, ὡς ταῦτα περιγράφονται ἐν τῷ σχηματισθέντι φακέλῳ, συνωδῶ καί τῆ παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932 "Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ Αὐτῶν Διαδικασίας".

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπειθείας σου καί μὴ ἐμφανίσεώς σου τῆ ὡς ἄνω ἡμέρα τε καί ὥρα, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου
Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

πρωτ. 4005
Ἀριθμ. Διεπ. 1712 Ἀθήνησι 12ῃ Σεπτεμβρίου 2012

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ

Πρὸς
Τόν Πρεσβύτερον
Δημήτριον Μωυσιάδην τοῦ Εὐσταθίου.
Κληρικόν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως
Γουμηνίσσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολλυκάστρου.
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχούς, ἐν Ἀθήναις καί ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1, τὴν 10ην Δεκεμβρίου 2012, ἡμέραν Δευτέραν καί ὥραν 5.00 μ.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τοῖς, δι' οἷς κατηγορεῖσαι, παραπτώμασι, ὡς ταῦτα περιγράφονται ἐν τῷ σχηματισθέντι φακέλῳ, συνωδῶ καί τῆ παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932 "Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ Αὐτῶν Διαδικασίας".

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπειθείας σου καί μὴ ἐμφανίσεώς σου τῆ ὡς ἄνω ἡμέρα τε καί ὥρα, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου
Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

**ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

πρωτ. 4006
Αριθμ. Διεπ. 1713
Αθήνησι 12η Σεπτεμβρίου 2012

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ

Πρός
Τόν Ἀρχιμανδρίτην
Ἀθανάσιον Βακράκον τοῦ Ἐπαμεινώνδα.
Κληρικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Σισανίου καί Σιατίστης.
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχούς, ἐν Ἀθήναις καί ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1, τὴν 10ην Δεκεμβρίου 2012, ἡμέραν Δευτέραν καί ὥραν 5.00 μ.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τοῖς, δι' οἷς κατηγορεῖσαι, παραπτώμασι, ὡς ταῦτα περιγράφονται ἐν τῷ σχηματισθέντι φακέλῳ, συνωδᾷ καί τῇ παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932 "Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν Διαδικασίας".

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπειθείας σου καί μὴ ἐμφανίσεώς σου τῇ ὥς ἄνω ἡμέρᾳ τε καί ὥρα, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου
Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

**ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

πρωτ. 4007
Αριθμ. Διεπ. 1714
Αθήνησι 12η Σεπτεμβρίου 2012

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ

Πρός
Τόν Πρεσβύτερον
Χρῆστον-Ραφαήλ Ἐκτζίδην
τοῦ Παρθενίου.
Κληρικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Σισανίου καί Σιατίστης.
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας

τῆς Ἑλλάδος, τοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχούς, ἐν Ἀθήναις καί ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1, τὴν 10ην Δεκεμβρίου 2012, ἡμέραν Δευτέραν καί ὥραν 5.00 μ.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τοῖς, δι' οἷς κατηγορεῖσαι, παραπτώμασι, ὡς ταῦτα περιγράφονται ἐν τῷ σχηματισθέντι φακέλῳ, συνωδᾷ καί τῇ παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932 "Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν Διαδικασίας".

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπειθείας σου καί μὴ ἐμφανίσεώς σου τῇ ὥς ἄνω ἡμέρᾳ τε καί ὥρα, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου
Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

**ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

πρωτ. 4008
Αριθμ. Διεπ. 1715
Αθήνησι 12η Σεπτεμβρίου 2012

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ

Πρός
Τόν Πρεσβύτερον
Ἰωάννην Παπουτσῆν τοῦ Κωνσταντίνου.
Κληρικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Σισανίου καί Σιατίστης.
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχούς, ἐν Ἀθήναις καί ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1, τὴν 10ην Δεκεμβρίου 2012, ἡμέραν Δευτέραν καί ὥραν 5.00 μ.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τοῖς, δι' οἷς κατηγορεῖσαι, παραπτώμασι, ὡς ταῦτα περιγράφονται ἐν τῷ σχηματισθέντι φακέλῳ, συνωδᾷ καί τῇ παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932 "Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν Διαδικασίας".

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπειθείας σου καί μὴ ἐμφανίσεώς σου τῇ ὥς ἄνω ἡμέρᾳ τε καί ὥρα, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου
Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

**ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

πρωτ. 4009
Ἄριθμ. Ἀθῆναι 12η Σεπτεμβρίου 2012
Διεπ. 1716

**ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ**

Πρός
Τόν Ἱερομόναχον
Τιμόθεον Κακάνην τοῦ Νικολάου.
Κληρικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου.
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καί Μοναχούς, ἐν Ἀθήναις καί ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1, τήν 10ην Δεκεμβρίου 2012, ἡμέραν Δευτέραν καί ὥραν 5.00 μ.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τοῖς, δι' οἷς κατηγορεῖσαι, παραπτώμασι, ὡς ταῦτα περιγράφονται ἐν τῷ σχηματισθέντι φακέλῳ, συνωδῶ καί τῇ παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932 "Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν Διαδικασίας".

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπειθείας σου καί μὴ ἐμφανίσεώς σου τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καί ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου
Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ**

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρός
Τόν Πρεσβύτερον
Γεώργιον Καναρίδην
πρῶν Ἐφημέριον Ἰ. Ν. Ἁγ. Γεωργίου Καλλιθέας
Φαρσάλων
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Οἰκονόμου Ἀθανασίου Τζιώρα ἐνεργούντος ὡς ἀνακριτοῦ συνωδᾶ τῇ ὑπ' ἀριθ. 890/26.9.2012 ἐντολῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Κυρίλλου καί δυνάμει τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932 ἐν Καρδίτῃ καί ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας τῇ 19ῃ Νοεμβρίου 2012, ἡμέραν Δευτέραν καί ὥραν 10.00 π.μ. προκειμένου νά ἀπολογηθῆς δι' ἐγκατάλειψιν τῶν Ἐφημεριακῶν σου καθηκόντων ἀνευ ἀδείας.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐφανίσεώς σου θέλει ἐνεργηθῶσι κατὰ σοῦ τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 62 καί 112 τοῦ Ν. 5383/1932 ὡς ταῦτα ἰσχύουσι κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977 διατασσόμενα.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου 2012

Ὁ Ἀνακριτῆς
Ἀθανάσιος Τζιώρας Οἰκονόμος

Ὁ Γραμματεὺς
Λάζαρος Ἀλιβάνογλου Οἰκονόμος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 8.10.2012

Συνῆλθε τὴν Δευτέρα, 8 Ὀκτωβρίου 2012, στὴν πρώτη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριο ἢ Διαρκῆς Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκῆς Ίερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Τέλος ἡ Διαρκῆς Ίερά Σύνοδος ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ἐκ τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου.

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 10.10.2012

Συνῆλθε τὴν Τετάρτη, 10 Ὀκτωβρίου 2012, στὴν δεύτερη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριο ἢ Διαρκῆς Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκῆς Ίερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς προηγούμενης Συνεδρίας.

Ἐπίσης ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα καὶ ἐνέκρινε ἀποσπάσεις Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ Ἱερές Μητροπόλεις τοῦ ἔξωτερικοῦ.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θέματος τῆς Ἱεράς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου, τὸ ὁποῖο συζητήθηκε καὶ πάλι στὴν Συνεδρίαση τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου, ἡ Ίερά Σύνοδος ἀποφάσισε ὅτι ἐμμένει σὲ προγενεστέρα Ἀπόφασή Της, περὶ τοῦ ἐπιβληθέντος στὴν ἀδελφότητα τῆς ὡς ἄνω Ἱεράς Μονῆς, ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνσίας.

Ἐκ τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου.

Ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴ Μελέτη καὶ Ἐπίλυση Ἐκκλησιαστικῶν Θεμάτων

Συνῆλθε στίς 28.9.2012 στὴ πρώτη συνεδρίασή της ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, Πολιτισμοῦ καὶ Ἀθλητισμοῦ Κωνσταντίνου Ἀρβανιτοπούλου ἡ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν μελέτη καὶ ἐπίλυση θεμάτων πού ἀπασχολοῦν τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Σκοπὸς τῆς συνεδρίασης, πού διήρκεσε 45 λεπτά καὶ διεξήχθη σὲ πολὺ καλὸ κλίμα καλοπροαίρετου διαλόγου μεταξὺ τῶν δύο πλευρῶν, ἦταν ἡ πρώτη συζήτηση γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς καταλόγου θεμάτων μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀσχοληθοῦν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς σὲ ἐπόμενες συναντήσεις τους, μὲ τὴ προοπτικὴ νὰ προχωρήσει τὸ ταχύτερο δυνατόν ἡ καταγραφή τῶν θεμάτων καὶ ἡ ὑλοποίηση ὧν συμφωνηθοῦν.

Στὴ συνεδρίαση μετεῖχαν οἱ: Βολουδάκης Μανούσος - Κωνσταντῖνος (Ὑφυπουργὸς Διοικητικῆς Μεταρρύθμισης καὶ Ἡλεκτρονικῆς Διακυβέρνησης), Μαυραγάνης Γεώργιος (Ὑφυπουργὸς Οἰκονομικῶν), Καλατζῆς Γιῶργος (Γενικὸς Γραμματέας Θρησκευμάτων), Παναγιωτόπουλος Ἰωάννης (Γενικὸς Γραμματέας Μ.Μ.Ε., Φαραγκουλιτάκη Ἀντιγόνη (Γενικὴ Διευθύντρια Γενικῆς Διεύθυνσης Θρησκευμάτων), Οἰκονομόπουλος Ἀλέκος (Πρόεδρος στὴν Ε2 Διεύθυνση τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν - Θρησκευτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ὑποθέσεων), Ἀρναούτης Γεώργιος (Σύμβουλος Πρεσβείας Α' / Διπλωματικὸ Γραφεῖο τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐξωτερικῶν), Σουλιώτης Βασίλειος (Ἀντιπρόεδρος-Ἐκπρόσωπος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους),

Ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μετεῖχαν οἱ: Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιος (Ἀντιπρόεδρος Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος), ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Γαβριήλ (Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος), ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κορίνθου, Συκιώ-

νος, Ζεμένου, Τάρσου και Πολυφέγγους κ. Διονύσιος (Έκπρόσωπος Τύπου της Διαρκούς Ίερας Συνόδου της Έκκλησίας της Ελλάδος), ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Έλασσώνος κ. Βασίλειος (Πρόεδρος της Έκκλησιαστικής Κεντρικής Ύπηρεσίας Οικονομικών), ο Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Σαλώνων κ. Αντώνιος (Γενικός Διευθυντής της Έκκλησιαστικής Ύπηρεσίας Οικονομικών), Παπαγεωργίου Θεόδωρος (Νομικός Σύμβουλος της Ίερας Συνόδου της Έκκλησίας της Ελλάδος), καθώς και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ίεραπότνης και Σπείας κ. Εὐγένιος (Έκπρόσωπος Ίερας Έπαρχιακής Συνόδου της Έκκλησίας της Κρήτης).

*(Μέ βάση ανακοινωθέν
του Ύπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων,
Πολιτισμοῦ και Ἀθλητισμοῦ)*

Ίερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

*Διανομή βιβλίων στην Καστοριά,
τήν Ἔδεσσα και τό Κιλκίς*

Βιβλία και γραφική ὕλη παραδόθηκαν ἀπό τόν φιλανθρωπικό Ὄργανισμό «Ἀποστολή» της Ίερας Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, σέ Καστοριά, Ἔδεσσα και Κιλκίς σέ συνεργασία μέ τούς ἀκριτικούς Δήμους, συνεχίζοντας τόν β' κύκλο τοῦ προγράμματος «Ἐχω Ἀποστολή».

Τό πρόγραμμα ἀφορᾷ σέ δράσεις πού περιλαμβάνουν ἀποστολές βιβλίων ἐκπαιδευτικοῦ περιεχομένου, μέ σκοπό τήν ἐνίσχυση σχολικῶν βιβλιοθηκῶν, ἀλλά και δωρεάν διάθεση βιβλίων και γραφικῆς ὕλης σέ μαθητές πρωτοβάθμιας ἐκπαίδευσης.

Μέχρι σήμερα ἡ «Ἀποστολή» ἔχει μοιράσει περισσότερα ἀπό 30.000 βιβλία και γραφική ὕλη σέ ἀκριτικές γωνίες της πατρίδας μας και συνεχίζει δυναμικά γιά τήν κάλυψη και ἱκανοποίηση ὅλο και περισσότερων ἀναγκῶν.

Ὁ Δήμαρχος Καστοριάς κ. Ἐμμανουήλ Χατζησυμεωνίδης, εὐχαρίστησε τόν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Ίερόνυμο, ὑπογραμμίζοντας: «Θεωρῶ χρέος μου νά εὐχαριστήσω θερμά τόν Φιλανθρωπικό Ὄργανισμό της Ίερας Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, γιά τήν πρωτοβουλία πού εἶχε σέ αὐτήν τήν δύσκολη περίοδο πού διέρχεται ἡ χώρα μας και οἱ κάτοικοι τοῦ ἀκριτικοῦ Δήμου μας, νά προσφέρει δύο χιλιάδες βιβλία παρέχοντας μέ αὐτόν τόν τρόπο

πρόσβαση στήν γνώση στην νεολαία και ἰδιαίτερα σέ εὐπαθεῖς ομάδες πληθυσμοῦ, ὅπως ἀνεργοί, ἀνασφάλιστοι και ἄποροι της ὀρεινῆς Καστοριάς».

Ὁ Δήμαρχος Ἔδεσσας κ. Δημήτριος Γιάννου σέ εὐχαριστήρια ἐπιστολή του τόνισε ὅτι: «Ὁ Δῆμος Ἔδεσσας δέχτηκε μεγάλη δωρεά 2.000 βιβλίων ἐκπαιδευτικοῦ και ἐποικοδομητικοῦ περιεχομένου και γραφικῆς ὕλης. Θέλουμε νά ἐκφράσουμε τίς θερμότερες εὐχαριστίες μας πρὸς τόν Φιλανθρωπικό Ὄργανισμό «Ἀποστολή» Ίερας Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τοῦ συνόλου της τοπικῆς κοινωνίας τοῦ Δήμου Ἔδεσσας και ἰδιαίτερα της μαθητικῆς κοινότητας και της νεολαίας».

Τέλος, ὁ Ἀναπληρωτής Δήμαρχος Κιλκισίου κ. Περικλῆς Κολότσιος ἐξῆρε μέ εὐχαριστήρια ἐπιστολή τήν εὐγενική προσφορά της «Ἀποστολῆς» και ἀναφέρει μεταξύ ἄλλων: «Ἐκφράζοντας τό σύνολο τῶν Δημοτῶν τοῦ Κιλκίς, καθώς και τό Δημοτικό Συμβούλιο τοῦ Δήμου Κιλκίς, σᾶς παρακαλῶ νά ἀποδεχθεῖτε τίς θερμότερες εὐχαριστίες μας γιά τήν εὐγενική σας προσφορά νά ἀποστείλετε στό Δῆμο Κιλκίς, βιβλία ἐκπαιδευτικοῦ περιεχομένου, καθώς και γραφική ὕλη προκειμένου νά διατεθοῦν σέ σχολεῖα και μαθητές της πρωτοβάθμιας ἐκπαίδευσης».

Ἡ Ίερατική Σύναξη της 20.9.2012

Ίερατική σύναξη της Ίερας Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν πραγματοποιήθηκε στίς 20 Σεπτεμβρίου ἀπόγευμα στοῦς χώρους τῶν κατασκηνώσεων της Ι.Α.Α στόν Αὐλῶνα Ἀττικῆς, παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Ίερονύμου.

Ὁ Μακαριώτατος στήν ὁμιλία του καλωσόρισε τούς Ίερεῖς και τόνισε «ἡ Ἐκκλησία θά σταθεῖ μέ ὅλες της τίς δυνάμεις στό πλευρό τοῦ λαοῦ της. Ὁ κορμός της Ἐκκλησίας, ἄλλωστε, εἶναι ὁ λαός της».

Ὁ Μακαριώτατος ἀναφέρθηκε ἐπίσης στίς συνέπειες της οικονομικῆς κρίσης πού ἀντιμετωπίζει ἡ ἑλληνική κοινωνία και στίς προσπάθειες πού καταβάλλει ἡ Ἐκκλησία γιά νά τίς ἀντιμετωπίσει.

Στό πλαίσιο της ἱερατικῆς σύναξης, εἰσηγήσεις παρουσίασαν ὁ Γεν. Διευθυντής τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου της Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

νών Αϊδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερος π. Βασίλειος Χαβάτζας και ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ν. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μοσχάτου, Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερος π. Χριστόδουλος Μπίθας.

Ὁ Ἁγιασμός στὸν Ἄρειο Πάγου

«Τὸν ἁγιασμό γιὰ τὴν ἔναρξη τοῦ νέου δικαστικοῦ ἔτους τέλεσε στὶς 27.9.2012 ὁ Μακαριώτατος στὸ «Θέμιδος Μέλαθρον».

Ὁ Μακαριώτατος συνέσπρε στους δικαστικούς νὰ ἐπιδείξουν ὑπομονή, καρτερία, περισσότερη ἐργασία καὶ συναντίληψη, «γιὰ νὰ ξεπεράσουμε τίς δυσκολίες», ὅπως τόνισε, ἐνῶ τοὺς χάρισε ἀπὸ ἓνα ἀντίτυπο τοῦ βιβλίου του «Ἐκκλησιαστική περιουσία καὶ μισθοδοσία τοῦ κλήρου».

Ἡ Πρόεδρος τοῦ Ἄρειου Πάγου κυρία Ρένα Ἀσημακοπούλου εὐχαρίστησε τὸν Μακαριώτατο καὶ ἐξέφρασε ἐκ μέρους ὄλου τοῦ δικαστικοῦ σώματος τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ κοινωνικὸ ἔργο, πού ἐπιτελεῖ ἡ Ἐκκλησία. Τόνισε δὲ ὅτι «τό παράδειγμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἶναι ἀληθινὰ μοναδικό, ἄξιο πρὸς μίμηση».

Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ

Υπεύθυνοι Κληρικοί γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ ὑποσιτισμοῦ στὰ σχολεῖα

Τὴν πρόθεση τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας νὰ συμβάλει ριζικὰ στὴν ἀντιμετώπιση φαινομένων ὑποσιτισμοῦ «καὶ λοιπῶν ἐκτάκτων γεγονότων πού πηγάζουν ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ κρίση», στὰ Δημοτικά, Γυμνάσια καὶ Λύκεια τῆς Μαγνησίας, ἐν ὄψει καὶ τῆς νέας σχολικῆς χρονιᾶς, ἐπισημαίνει μὲ ἐπιστολὴ του στους κ. Ἰωάννη Παπαϊωάννου καὶ Γεώργιο Δοδοντσάκη, Δ/ντές Α/θμιας καὶ Β/θμιας Ἐκπαίδευσης Μαγνησίας, ἀντίστοιχα, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος.

Στὴν ἐπιστολὴ του ὁ κ. Ἰγνάτιος, μεταξὺ ἄλλων, ἐπισημαίνει ὅτι «Ἡ Τοπικὴ μας Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ, ταπεινά, ἀθόρυβα ἀλλὰ οὐσιαστικά, νὰ συνεχίσει τὴν παράδοση τῆς διακριτικῆς παρουσίας τῶν Κληρικῶν στὰ σχολεῖα, ἐπιθυμώντας νὰ ἐνισχύσει ὑλικά, ἠθικά καὶ πνευματικά μαθητὲς καὶ γονεῖς πού βιώνουν τὴν ἀνέχεια καὶ τὴν ἐξαθλίωση, καθὼς καὶ νὰ συμπαρασταθεῖ στὸ πολυσιχιδὲς ἐκπαιδευτικὸ ἔργο σας, μὲ ὅσα μέσα διαθέτει...»

Συνημμένως, ἡ Ἱερά Μητρόπολις κοινοποιεῖ στους κ.κ. Δ/ντές τίς καταστάσεις τῶν ἐντεταλμένων Κληρικῶν, πού σὲ συνεργασία μὲ τίς κατά τόπους σχολικὲς κοινότητες, θὰ ἀναλάβουν τὸ ἔργο τῆς ἀντιμετώπισης τοῦ ὑποσιτισμοῦ, στὰ Δημοτικά, Γυμνάσια καὶ Λύκεια τῆς περιοχῆς μας.

Ἀπολογισμὸς τοῦ 5ου Διεθνοῦς Συνεδρίου Ὁρθοδόξων Ψυχοθεραπευτῶν

Σύντομο ἀπολογισμὸ τοῦ 5ου Διεθνοῦς Συνεδρίου Ὁρθοδόξων Ψυχοθεραπευτῶν, πού φιλοξένησε ἡ Τοπικὴ Ἐκκλησία στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο Θεσσαλίας (27-30.9.2012) ἔκανε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, στὴν Ἱερά Μονὴ Ταξιαρχῶν Πηλίου, στὸ κήρυγμά του κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία, τὴν Κυριακὴ 30.9, στὴν ὁποία συμμετεῖχαν καὶ τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου.

Στὴν ὁμιλία του ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀναφέρθηκε στὰ σύγχρονα ψυχικὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου, στὴ σημασία τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνάγκη συνεργασίας τῶν Ποιμένων μὲ τοὺς εἰδικούς γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση καὶ θεραπεία τῶν ψυχικῶν πασχόντων. Μεταξὺ ἄλλων σημείωσε: «Ὅλοι γνωρίζουμε πόσα προβλήματα ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος ὡς ψυχοσωματικὴ ὄντοτητα. Καὶ ὅλοι, πλέον, ἔχουμε ἀναγνωρίσει ὅτι ὑπάρχουν περιπτώσεις ὅπου ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται εἰδικὴ θεραπεία. Χρειάζεται εἰδικούς, προκειμένου νὰ βοηθηθεῖ γιὰ νὰ ξεπεράσει ψυχοπαθολογικὰ του προβλήματα καὶ δύσκολες καταστάσεις. Ὅμως, ταυτόχρονα, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἔχει τὰ Μυστήριά της καὶ μάλιστα τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας, ὅπου ὁ πνευματικὸς ἀναλαμβάνει νὰ δεχτεῖ τὸν ἐξομολογούμενο καὶ ἐνώπιον Θεοῦ νὰ ἐξαγορεύσει ἁμαρτίες, ἀλλὰ πολλές φορές, ἂν ὄχι πάντοτε, καὶ νὰ καθοδηγήσει τοὺς ἀνθρώπους. Ἐνας διάλογος, σὰν κι αὐτὸν πού πραγματοποιήθηκε στὴν Τοπικὴ μας Ἐκκλησία εἶναι, ἀπόλυτα ἀναγκαῖος καὶ πολὺ ὠφέλιμος, γιατί οἱ μὲν πνευματικοί, οἱ ἱερεῖς μας, παίρνουν πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ πού ἀκοῦν ἀπὸ τοὺς ψυχιάτρους καὶ ψυχολόγους, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ πολλὰ ὠφελοῦνται οἱ ἐπιστήμονες, πού ἀναγνωρίζουν ὅτι χωρὶς τὴν συνεργασία μὲ τὸν πνευματικὸ καὶ χωρὶς τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτοὶ ἐλάχιστα θὰ προσφέρουν, τελικὰ, στους ἀνθρώπους...»

Στή συνέχεια τόν λόγο πήρε ὁ Γραμματέας τοῦ Συνεδρίου Πρωτ. Βασίλειος Θεομῶς, ὁ ὁποῖος σημείωσε τὰ ἑξῆς: «Τό 5ο Διεθνές Συνέδριο Ὁρθοδόξων Ψυχοθεραπευτῶν ὀλοκληρῶνται τίς ἐργασίες τοῦ σήμερα μέ τόν τρόπο ἐκεῖνο μέ τόν ὁποῖο πρέπει νά ὀλοκληρῶνεται καί δικαιοῦνεται ἡ κάθε ἀνθρώπινη προσπάθεια, δηλ. μέ τήν Θ. Εὐχαριστία. Θέλουμε νά ἐκφράσουμε τή βαθειά μας εὐγνωμοσύνη γιά τήν ἐμπιστοσύνη καί τήν ἀγάπη πού μᾶς δείξατε καί γιά τήν πολύπλευρη στήριξη, ἡ ὁποία ἐπέτρεψε τήν ἄρτια διεξαγωγή τοῦ Συνεδρίου. Εὐχαριστοῦμε θερμά τήν γερόντισσα, τίς ἀδελφές καί τόν π. Ἀντώνιο γιά τήν χαρούμενη ὑποδοχή καί φιλοξενία τήν ὁποία μᾶς προσφέρατε καί προσευχόμαστε Σεῖς καί ἡ Τοπική σας Ἐκκλησία καί μέ τούς συνεργάτες σας νά πρωτοστατεῖτε πάντοτε σέ ἔργα τέτοια πού φέρνουν τήν Ἐκκλησία μας καί τή Θεολογία πιό κοντά στό σημερινό ἄνθρωπο».

Ἱερά Μητρόπολις Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων

*Ἡ Δεξιά χεῖρ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος
στό Καζακστάν*

Κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καζακστάν κ. Ἀλεξάνδρου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος μετέβη τήν Κυριακή 9 Σεπτεμβρίου 2012, ἐπικεφαλῆς ἀντιπροσωπείας τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, στήν πόλη Ἀλμάτι τοῦ Καζακστάν, μεταφέροντας πρὸς προσκύνηση τό δεξί χεῖρ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

Ἀκολούθησε ἐπίσημη ὑποδοχή στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἀναλήψεως, ὅπου πλῆθος πιστῶν παρέστησαν γιά νά προσκυνήσουν τό ἱερό λείψανο.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καζακστάν στήν ὁμιλία του εὐχαρίστησε θερμά τόν Μητροπολίτη Νεκτάριο γιά τήν ἀνταπόκριση στήν πρόσκληση νά μεταφέρει τό ἱερό λείψανο στό Καζακστάν, ὥστε ὁλος ὁ λαός νά πάρει τήν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. «Εἶναι γιά μᾶς ἡ μέρα τούτη σάν τό Πάσχα», τόνισε χαρακτηριστικά.

Τή Δευτέρα 10 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε Ἀρχιερατικό Συλλέιτουργο στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἀναλήψεως Ἀλμάτι καί ἀκολούθησε ἐθιμοτυπι-

κή ἐπίσκεψη τῆς Κερκυραϊκῆς ἀντιπροσωπείας στόν Δήμαρχο τῆς πόλης.

Τό ἱερό λείψανο τέθηκε σέ προσκύνηση τοῦ εὐλαβοῦς λαοῦ τοῦ Καζακστάν. Ἐκτός ἀπό τήν πόλη Ἀλμάτι, ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς κερκυραϊκῆς ἐκκλησίας μετέφερε τό δεξί χεῖρ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καί σέ ἄλλες πόλεις.

Ἱερά Μητρόπολις Νέας Σμύρνης

*Ὁ ἀνδριάντας τοῦ Αὐτοκράτορος
Κωνσταντίνου Παλαιολόγου
στό Παλαιό Φάληρο*

Σέ μία γειτονιά, μέ ἔντονη τήν παρουσία τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν, στήν παραλία τοῦ Π. Φαλήρου, πραγματοποιήθηκαν στίς 24.9.2012, τὰ ἀποκαλυπτήρια του ἀνδριάντα τοῦ τελευταίου Αὐτοκράτορα τῶν Βυζαντινῶν, τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος μέ τόν Μητροπολίτη Νέας Σμύρνης κ. Συμεών τέλεσαν τόν ἀγιασμό, παρουσία ἐκπροσώπων τῆς πολιτικῆς καί στρατιωτικῆς ἡγεσίας, τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ τόπου, Φαληριωτῶν καί συλλόγων ἀπό τήν Πόλη. Ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιάς, φιλοτεχνημένος ἀπό τόν Γιάννη Παππά, χρειάστηκε ἀρκετά χρόνια προτοῦ στηθεῖ στόν Φλοῖβο, καθὼς ἀνατέθηκε στό δημιουργό ἀπό τήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, στίς ἀρχές τοῦ 80. Τό 1996 ἔγινε ἡ χύτευση τοῦ ἀγάλματος κι ἔκτοτε πολλά σημεῖα προτάθηκαν γιά τή θέση τοῦ ἔργου.

Γιά τόν ἀνδριάντα μίλησε ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Κοντόπουλος, μεταφέροντας τήν πρόθεση τοῦ γλύπτη: «τό ἔργο, ἔλεγε ὁ Παππᾶς, πρέπει νά εἶναι εὐανάγνωστο, κάθε Ἑλληνας πρέπει νά ξέρει τή μορφή τοῦ ἥρωα», σημειώνοντας ἀκόμη πὼς ἡ θέση του ἔχει ἕναν ἰδιαίτερο συμβολισμό, καθὼς ἡ θάλασσα εἶναι αὐτή πού μᾶς συνδέει μέ τή Βασιλεύουσα. Κατά τόν χαιρετισμό του, ὁ Δήμαρχος τοῦ Π. Φαλήρου κ. Διονύσης Χατζηδάκης εἶπε μέ ἔμφαση πὼς ἐπιχειρεῖται πλέον μία ἄλλη, ἰδιότυπη γενεονία τῆς ἱστορικῆς μνήμης καί πρέπει καθημερινά νά δίνουμε τή μάχη, ὥστε νά δικαιώσουμε ὅσους θυσιάστηκαν γιά τό Γένος.

*Μνήμη τῶν νέων Ἱερομαρτύρων
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας*

Τὴν Κυριακὴ 9 Σεπτεμβρίου τ.ἔ. στὸν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς τιμήθηκε ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου (Καλαφάτη), Μητροπολίτου Σμύρνης, τῶν Μητροπολιτῶν Μοσχονησίων Ἀμβροσίου, Κυδωνιῶν Γρηγορίου, Ἰκονίου Προκοπίου καὶ Ζήλων Εὐθυμίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ἀναιρεθέντων κατὰ τὴ Μικρασιατικὴ Τραγωδία τοῦ 1922. Στὴ Θεία Λειτουργία προέστη καὶ ὁμίλησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεὼν καὶ παρέστησαν οἱ Ἀρχεῖς τῆς πόλεως. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐξῆρε τὴ θυσία τοῦ Ἱερομάρτυρος Χρυσοστόμου καὶ τόνισε ὅτι: «Εἶναι χαρακτηριστικὴ τοῦ πνεύματος αὐτοθυσίας πού τὸν διέκρινε, ἡ ἀπάντηση πού ἔδωσε στὸν ρωμαιοκαθολικὸ ἐπίσκοπο, ὅταν τοῦ πρότεινε νὰ ἀποχωρήσει μαζί του γιὰ νὰ σωθεῖ ἀπὸ τὸ μαχαίρι καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς τῶν ἐχθρῶν: «Παράδοσις τοῦ ἑλληνικοῦ Κλήρου, ἀλλὰ καὶ καθῆκον τοῦ καλοῦ ποιμένος εἶναι νὰ παραμείνει μὲ τὸ ποίμνιόν του». Ἔτσι ἀνεδείχθη, σύμφωνα μὲ τὸ ἀπολυτικίό του «μέγας μάρτυς» τῆς Ἐκκλησίας καὶ «μέγας ἥρωας» τοῦ Ἔθνους».

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Ὁ ἀπὸς τῆς Ροῦμελης δέν λαβώνεται

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού μέσα ἀπὸ τὸν καλλιτεχνικὸ καὶ πνευματικὸ χῶρο ξεπηδοῦν ὀρισμένοι ἀπαίδευτοι, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰ προκλητικὰ ἔργα τοὺς κατορθώνουν νὰ διαφημισθοῦν καὶ νὰ προβληθοῦν ὡς συγγραφεῖς, σκηνοθέτες, ἠθοποιοὶ κ.λπ.

Αὐτούς τοὺς θολοκοιλιουργιάρηδες πού ἰσοπεδώνουν ἀξίες καὶ ἰδανικὰ δυστυχῶς ἐπιδοτεῖ ἡ ἑλληνικὴ πολιτεία, ὅπως καὶ μὲ τὸ πρόσφατο ἀκαταίσχυνο ἔργο μίας ἀγνώστου στό εὐρὺ κοινὸ σκηνοθέτου περὶ τοῦ ἥρωα τῆς Ἀλαμάνας Ἀθανασίου Διάκου, τὸ ὁποῖο ἀνέβηκε στό φεστιβάλ Ἀθηνῶν.

Εἶναι νὰ ἀπορεῖ κανεὶς πῶς βρῶσκουν τὴ δύναμη οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ ἀμαυρώσουν αἰώνια σύμβολα, τὰ ὁποῖα ἡ ἱστορία καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ ἔχει ὑπεράνω πάντων.

Τόση ρηκότης καὶ μωρία ὑπάρχει, ὥστε χάριν τοῦ κέρδους νὰ ποδοπατοῦν τὴν ἀξία τοῦ Γένους καὶ τὴ λεβεντιὰ τῆς φυλῆς!

Αὐτὸ πού θέλουμε νὰ τονίσουμε αὐτὴ τὴν ὥρα δέν εἶναι ἡ ὕβρις καὶ ἡ ἀπαιδευσία τῆς σκηνοθέτου, ἀλλὰ ἡ ἀντίδραση τοῦ λαοῦ μας, τῶν φορέων καὶ τῶν μεμονωμένων πολιτῶν γι' αὐτὴ τὴν ἐπαίσχυνη παράσταση.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐνθαρρυντικὸ τῆς ὑποθέσεως, ὅτι ἀκόμα ὑπάρχουν ἀντιστάσεις καὶ ὅτι ὁ λαὸς μας, ὅσο καὶ ἂν φαίνεται ζαλισμένος μὲ τὰ καθημερινὰ προβλήματα, πιστεύει σὲ ἀξίες καὶ ἰδανικὰ γιὰ τὰ ὁποῖα ἀντιδρᾷ καὶ ἀγωνίζεται ὅταν αὐτὰ καθυβρίζονται καὶ κακοποιοῦνται.

Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ὅπως καὶ ὄλοι οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως καὶ οἱ ἥρωες τῆς πατρίδος, εἶναι ἄσβεστοι φάροι ἠθους, λεβεντιᾶς καὶ αὐτοθυσίας.

Τὸ ἐρώτημα εἶναι: Ποιὸς ἐξουσιοδότησε τὴν πολιτεία νὰ χρηματοδοτεῖ τέτοιου εἴδους ἀνεθνικά ἔργα πού σπιλώνουν τὴν ἱστορία;

Εἶναι δυνατόν ποτέ κρατικοὶ φορεῖς νὰ συνεργάζονται μὲ ἀνθρώπους πού προσβάλλουν τὴν ὑπόστασι τῆς πατρίδος;

Σεπτέμβριος 2012

† Ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος

Ἱερά Μητρόπολις Καστορίας

Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικάνορος

Στις 29 καὶ 30 Σεπτεμβρίου τελέσθηκαν τὰ Ἱερά Ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικάνορος Χλόης Καστοριάς, τοῦ προστάτου τῶν παιδιῶν τῆς Καστοριάς.

Τὶς λατρευτικὲς ἐκδηλώσεις γιὰ τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ λάμπρυνε ἡ ἀφιξη στὴν Καστοριά, τεμάχιο τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἔτσι τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου 29 Σεπτεμβρίου, ἔγινε ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου, στὰ προπύλαια τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικάνορος, τὸ ὁποῖο μετέφερε ὁ Γενικός Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης Ἀρχιμ. Δαβίδ Τζιουμάκας, μὲ τὴν ἄδεια καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου.

Τὸ Ἱερό Λείψανο ὑποδέχθηκε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφεῖμ, μαζί μὲ τοὺς προσκεκλημένους Σεβασμιωτάτους Μη-

τροπολίτες Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιο, Ἐδέσσης, Πέλλης και Ἀλμωπίας κ. Ἰωὴλ και τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Σαλώνων κ. Ἀντώνιο.

Στή συνέχεια τελέσθηκε ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἀρχιερατικός Ἐσπερινός, χοροστατούντος τοῦ Ἐπισκόπου Σαλώνων κ. Ἀντωνίου και συγχοροστατούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Λαρίσης κ. Ἰγνατίου, Ἐδέσσης κ. Ἰωὴλ και τοῦ οἰκείου Ποιμέναρχου κ. Σεραφεῖμ.

Τήν Κυριακή 30 Σεπτεμβρίου τελέσθηκε ἡ Ἀκολουθία τῶν Ἱερῶν Ἐγκαινίων, παρουσία τῶν ἀρχόντων, τῶν φορέων ἀλλά και πλήθους κόσμου.

Ἱερά Μητρόπολις Νικαίας

Ἡ Πανήγυρις τῶν Μικρασιατῶν Μαρτύρων τοῦ 1922

Τήν Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἔχει ὀρισθεῖ ἀπό τήν Ἱ. Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά τιμᾶται ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων και Μαρτύρων πού σφαιριάσθηκαν κατά τήν Μικρασιατική Καταστροφή τοῦ 1922.

Στίς 9 Σεπτεμβρίου 2012 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἀλέξιος, πλασιούμενος ἀπό τόν Θεοφίλ. Ἐπίσκοπο Χριστιανουπόλεως κ. Προκόπιο και τόν Ἱερό Κληρο, τέλεσε τήν Θεία Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ἱ. Ν. Ἀγ. Νικολάου Νικαίας, μέ τήν παρουσία τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν, τῶν μικρασιατικῶν Σωματείων, πλήθους νέων και πιστοῦ λαοῦ.

Κατά τήν Θεία Λειτουργία ὁ Σεβασμιώτατος ἔφαλε τό Ἀπολυτίκιο τό ἀναφερόμενο στοῦς μαρτυρικούς Ἱεράρχες και μέ δική του πρωτοβουλία προσέθεσε τά ὀνόματα τῶν Μητροπόλεων και τῶν σεπτῶν Ἱερομαρτύρων:

«Τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἱερομαρτύρων· Χρυσόστομου Σμύρνης, Γρηγορίου Κυδωνιῶν, Ἀμβροσίου Μοσχονησίων, Προκοπίου Ἰκονίου, Εὐθυμίου Ζήλων και τῶν σὺν αὐτοῖς ἀναιρεθέντων κληρικῶν τε και λαϊκῶν μαρτύρων Σου, ὡς πορφύραν και βύσσον, τά αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον,

εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, και ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος».

Ἱερά Μητρόπολις Λαγκαδά, Λητῆς και Ρεντίνης

Συμμετοχή τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἰωάννου σέ Διορθόδοξο Συνέδριο γιά τά Θρησκευτικά

Σέ Διεθνές Συνέδριο, στό πλαίσιο τῆς Α' Ἐθνικῆς Διασκέψεως Διδασκάλων Ὁρθοδόξων Θρησκευτῶν, τό ὁποῖο πραγματοποιήθηκε ἀπό τήν 28ην ἕως τήν 30ην Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. στή Φιλιππούπολη τῆς Βουλγαρίας μέ θέμα: «Ἡ πνευματική και ἠθική ἐκπαίδευσις φοιτητῶν εἰς τήν σύγχρονον Βουλγαρίαν» συμμετεῖχε, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαγκαδά, Λητῆς και Ρεντίνης κ. Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος παρουσίασε ἔκτενη εἰσήγηση περὶ τῆς ἀναλόγου ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος και τοῦ ἐθνικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος στόν τομέα τῆς πνευματικῆς και ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν μαθητῶν και φοιτητῶν.

Στήν ἔναρξη τῆς εἰσηγήσεώς του ὁ Σεβασμιώτατος ἀφοῦ μετέφερε, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, τίς συχαρητήριες εὐχές τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου και τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος πρός τόν Μακαριώτατο Πατριάρχη Βουλγαρίας κ. Μάξιμο και πρός τήν Ἱερά Σύνοδο γιά τήν ἐμπνευσμένη πρωτοβουλία τῆς συγκλίσεως τοῦ πρώτου αὐτοῦ Συνεδρίου, τόνισε ὅτι εἶναι πολύ σημαντικό νά κατανοήσουμε ὅτι τό ἔργο τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως σήμερα, ὑπό τήν ὀρθόδοξον προοπτική, δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἕνα ἔργο προσφορᾶς και γνώσεων ἀλλά εἶναι μία διακονία πρός τόν κόσμο πού συνδέεται μέ τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου μας «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη», ὑπογραμμίζοντας ταυτόχρονα ὅτι αὐτή ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου περὶ διδασκῆς εἶναι ἡ βάση τῆς ὀρθοδόξου κατηχήσεως και ἀπέτελεσε πάντοτε τήν προϋπόθεση γιά νά ὑπάρχει ἡ διδασκαλία μέσα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Παράλληλα, δέν παρέλειψε νά ἀναφερθεῖ και στό χαρακτηριστικό

ϊστορικό παράδειγμα των Ἁγίων Ἀποστόλων καί Ἱσαποστόλων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, οἱ ὅποιοι μέσα ἀπό τή μόρφωση καί τήν κατάρτιση μετέφεραν τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ στούς βαλκανικούς λαούς ὠφελώντας τά μέγιστα τόν πολιτισμό τους.

Ἱερά Μητρόπολις Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως

*Ἡμερίδες γιά Πρεσβυτέρους,
Πρεσβυτέρες καί Ἱερόπαιδες*

«Προβληματισμοί γιά τήν ὑγεία καί γιά τήν ψυχωσωματική ἐπιβάρυνση τῶν κληρικῶν καί τῶν πρεσβυτερῶν» ἦταν τό θέμα πού ἀνέπτυξε στίς 17.9.2012 ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Θερμός, Καθηγητής τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, στή σύναξη γιά πρεσβυτέρους καί πρεσβυτέρες. Στή σύναξη, ἡ ὁποία ἔκλεισε μέ ἐποικοδομητικό διάλογο συμμετεῖχε καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβας. Τήν ἴδια ἡμέρα πραγματοποιήθηκε ἡμερίδα γιά τοὺς ἱερόπαιδες καὶ γενικά τοὺς νέους σέ ἡλικία συνεργάτες τῆς Μητροπόλεως παρουσία τοῦ Σεβασμιωτάτου. Εἰσηγητής

ἦταν ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλῆς Μουρτζανός, Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος τῆς Ἱεραῖς Μητροπόλεως Κερκύρας, μέ θέμα: «Ὅπου εἰμί ἐγὼ ἐκεῖ καί ὁ διάκονος ὁ ἐμός ἔσται».

Ἱερά Μητρόπολις Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ

*Ἐπιστημονικό Ἐργαστήριο Μελέτης
τῆς Γλώσσας τῆς Λατρείας*

Μέ ἀπόφαση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ κ. Κυρίλλου δημιουργεῖται ἐπιστημονικό Ἐργαστήριο γιά τή μελέτη τῆς γλώσσας τῆς Λατρείας μας. Ὑπεύθυνος γιά τή λειτουργία του ὀρίζεται ὁ Ἀρχιμ. Σαράντης Σαράντος, Θεολόγος-Φιλολόγος. Θά τό παρακολουθήσουν ὑποχρεωτικά ὅσοι κληρικοί τῆς Μητροπόλεως θά κληθοῦν ἀπό τοῦ Σεβασμιωτάτου καί προαιρετικά οἱ κληρικοί καί οἱ λαϊκοί συνεργάτες πού τό ἐπιθυμοῦν. Ὁ Σεβασμιώτατος ὑπογραμμίζει στή σχετική ἐγκύκλιο ὅτι τό Ἐργαστήριο αὐτό θά ἀποτελέσει ἀνάχωμα κατά τῆς πολεμικῆς πού δέχεται ἡ γλώσσα μας, ἰδίως δέ ἡ γλώσσα τῆς Θείας Λατρείας ἀπό πολεμίους ἔσωθεν καί ἔξωθεν.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον

*Δωρεά 400.000 Δολλαρίων
γιά τήν διάσωση Ναοῦ*

Μία ἀπό τίς παλαιότερες ἐκκλησίες τῆς χριστιανουσύνης, τόν Ἱερό Ναό Ταξιαρχῶν στά Μουδανιά, διέσωσε τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ὕστερα ἀπό ἀγῶνα τεσσάρων ἐτῶν, ἀφοῦ κατόρθωσε νά τόν ἀγοράσει ἀντί 400.000 δολλαρίων.

Οἱ ἀρχαιολόγοι εἰκάζουν ὅτι ὁ συγκεκριμένος Ἱ. Ναός χτίστηκε γύρω στό 780, εἰκασία πού σπνρίζεται στό γεγονός ὅτι στίς 14 Ὀκτώβριου τοῦ 787 συγκλήθηκε στή διπλανή ἐπαρχία τῆς Νίκαιας ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος, στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας, γιά νά λήξει τό θέμα τῆς εἰκονομαχίας. Σύμφωνα μέ τόν θρῶλο, ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος ἀνοικοδόμησε τόν Ἱ. Ναό πρὸς τιμήν τῶν Ταξιαρχῶν, ἐπειδή οἱ ἀρχάγγελοι Γαβριήλ καί Μιχαήλ ἔσωσαν τούς χωρικούς ὕστερα ἀπό μία καταστροφική καταιγίδα, πού εἶχε πλήξει τά Μουδανιά. Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητας Μουδανιῶν Ραζίμ Μπατμάζ ζήτησε ἀπό τήν ἡγεσία τοῦ τουρκικοῦ ὑπουργείου Τουρισμοῦ νά συνεργασεῖ μέ τόν περιφερειάρχη τῆς Προύσας, ὥστε νά ἀπαλλοτριωθεῖ ὁ Ἱ. Ναός καί νά μετατραπεῖ σέ κέντρο τουρισμοῦ καί πολιτισμοῦ!

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἶχε ἀπευθύνει ἐκκληση τότε πρὸς τήν ἰδιοκτησία τοῦ Ἱ. Ναοῦ, τῆ γερμανοτουρκική ἐταιρία «Τέκξεν» νά μή προχωρήσει στήν πώληση τῆς ἐκκλησίας σέ τρίτους προτοῦ συγκέντρωνε τό ποσό. Τελικά τά συμβόλαια ὑπεγράφησαν πρῖν ἀπό μερικές ἡμέρες καί πλέον τό μοναδικό αὐτό μνημεῖο ἀποτελεῖ κληρονομία ὄλων τῶν Χριστιανῶν».

*Ἀνακοινωθέν γιά τόν σεβασμό
τῆς θρησκευτικῆς διαφορετικότητας*

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἐκφράζει τήν βαθεῖαν λύπην του καθὼς ἡ ἀνθρωπότης εἰσέρχε-

ται εἰς περίοδον συγχύσεων καί ρευστότητας, χαρακτηριζομένην διά τās θρησκευτικὰς ἐξάρσεις, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἐκδήλωσις βίας, καί διακρινομένην διά τήν ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τήν θρησκευτικὴν διαφορετικότητα. Ὅταν ἐνεργῶμεν κατά τρόπον ἀναιδῆ καί βίαιον ἐν ὄνοματι τῶν θρησκευτικῶν προκαταλήψεων ἢ τῶν θρησκευτικῶν μας πεποιθήσεων, τότε ὑποτιμῶμεν αὐτὴν ταύτην τήν ζώην καί τήν πίστιν μας, ἐνῶ ταυτοχρόνως δημιουργοῦμεν κλίμα θυμοῦ, μίσους καί δυσπιστίας τό ὅποιον φθείρει τούς ἀπό τῆς συστάσεως τοῦ κόσμου συνεκτικούς δεσμούς τῆς ἀνθρωπότητας.

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἐξέδωκε τόν Αὐγουστον Ἀνακοινωθέν Περί τῆς ἀναζωπυρώσεως τῆς βίας καί τῆς ἐξαπλώσεώς της ἀνά τήν ὑφήλιον καί ἐκάλεσεν ὄλους τούς ἀνθρώπους, τούς ἐμπλεκόμενους εἰς καταστάσεις βίας, νά καταθέσουν τά ὄπλα των. Λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ὄσων συνέβησαν κατά τās τελευταίας ἑβδομάδας, ἡ ὡς ἄνω ἐκκλησις διά τήν ἀνάληψιν δεσμεύσεων πρὸς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης καί τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ δι' ὅλοκληρον τήν ἀνθρωπότητα, καθίσταται περισσότερο κρίσιμος παρά ποτέ.

Ἡ Ἁγία Γραφή εἰς τό Βιβλίον τῶν Παροιμιῶν (10,12) μᾶς διδάσκει ὅτι «μῖσος ἐγείρει νεῖκος, πάντας δέ τούς μή φιλονεικοῦντας καλύπτει φιλία». Συνεπῶς, ἄς ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους ἐπειδή γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἀληθινή ἀγάπη προέρχεται ἀπό τόν Θεόν, ὁ ὅποιος ἐδημιούργησε πάντα ἀνθρώπον καί ἀγαπᾷ ἕκαστον πρόσωπον ἐν τῇ Θεῖᾳ Αὐτοῦ Προνοίᾳ. Ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἐπαγγελλόμεθα ὅτι γνωρίζομεν τόν Θεόν, πρέπει νά ἀναγνωρίσωμεν τό θεόδοτον δῶρον τῆς ζωῆς εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων καί νά σεβασθῶμεν τό Θεῖον τοῦτο δημιούργημα. Ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ὀνομάζομεν τόν Θεόν Κύριον ἡμῶν, πρέπει νά περιφρονησῶμεν τήν ἀνθρωπίνην ζώην καί νά προσεγγί-

σωμεν μετά τιμῆς ἀκόμη καί τό πρόσωπον μέ τό ὅποιον διαφωνοῦμεν.

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον φρονεῖ ὅτι εἶναι ὑποχρέωσίς μας νά συνδιαλεγόμεθα μέ ὄσους εἶναι διαφορετικοί ἀπό ἡμᾶς, μέ σκοπόν τήν ἐξοικείωσίν μας πρὸς τά σύμβολα, τὰς προτεραιότητας καί τόν τρόπον σκέψεως τῶν ἄλλων. Τά σύμβολα ἀποτελοῦν ἐξωτερικάς χαρακτηριστικάς ἀπεικονίσεις, πρὸς τὰς ὁποίας ὅλοι οἱ ἄνθρωποι συνδέουν τὰς ἐσωτερικάς τῶν ἐννοίας καί ἀξίας. Διά τῆς ἀναπτύξεως τῆς κατανοήσεως τῶν συμβόλων, δυνάμεθα νά κατανοήσωμεν τό ἀνθρώπινον πρόσωπον. Ἡ καταστροφή τῶν συμβόλων ἀντιστοιχεῖ πρὸς τήν πρόκλησιν πόνου εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τιμοῦν τά σύμβολα ταῦτα καί τὰς παραδόσεις πού φέρουν ἐντὸς τῶν καρδιῶν των.

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐπανειλημμένως ἔχει καλέσει ὀλόκληρον τήν ἀνθρωπότητα νά υἱοθετήσῃ μίαν ριζικὴν ἀλλαγὴν στάσεως, συνηθειῶν καί πρακτικῶν καί νά φθάσῃ εἰς τοιοῦτον ἐπίπεδον δεσμεύσεως ὥστε νά εἴμεθα ἔτοιμοι νά μοιρασθῶμεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ μέ ὅλους τοὺς συνανθρώπους μας. Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὑπενθυμίζει τό ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου εἰπόντος ὅτι τό μυστήριον τοῦ πλησίον μας δέν δύναται νά ἀπομονωθῇ ἀπὸ τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Διά τήν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω ἀληθειῶν καί διὰ τήν διακριτικὴν ἀναγνώρισιν τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ εἰς ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καί τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀποκηρύσσουν τήν ἀντιμετώπισιν τῶν συνανθρώπων μας μέ ἔλλειψιν σεβασμοῦ, περιφρόνησιν καί καταστροφικόν μῖσος. Ἐν κατακλεῖδι, οὐδένα ὠφελοῦν οἱ λόγοι, οἱ πλήρεις μισαλλοδοξίας, αἱ ἀβάσιμοι κατηγορίαι, ἡ ἀδυναμία κατανοήσεως τῶν πολιτιστικῶν διαφορῶν καί ἡ ἀτάκταις τοῦ ἄλλου ἢ ὁποία ἀποσκοπεῖ εἰς τήν ἀποφυγὴν τῶν εὐθυνῶν. Ἀνεξαργήτως τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν ὁ καθείς ἀπὸ ἡμᾶς ἐνσυνειδήτως ἐπέλεξε νά ἀκολουθήσῃ, οἱ πάντες εἴμεθα ἀρρήκτως συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους, ὡς τὰ νήματα τοῦ ἰδίου τάπτος, δημιουργήματος τοῦ Θεοῦ, καί πρέπει νά ἀναγνωρίσωμεν τό κάλλος καί τὴν ἐσωτέραν

ἀξίαν ἐκάστου καί νά παύσωμεν τὴν καταστροφὴν ὁποιοῦδήποτε τμήματος τοῦ συλλογικοῦ ἡμῶν κάλλους.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις,
τῇ 29ῃ Σεπτεμβρίου 2012.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεραρχίας
τῆς Ἁγίας καί Ἱεραῆς Συνόδου

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας

*Νέος Διευθυντής
τοῦ περιοδικοῦ «Πάνταϊνος»*

Τὴν 7ῃ Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ., ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πάπας καί Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καί πάσης Ἀφρικῆς κ. Θεόδωρος Β΄, κατόπιν τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Γέροντος Λεοντοπόλεως κυροῦ Διονυσίου, πού διετέλεσε Διευθυντής τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας «Πάνταϊνος» (2004-2012), διόρισε νέο Διευθυντὴ τοῦ ὡς ἄνω Δελτίου τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Ἀκκρας κ. Γεώργιο, Ἐκπρόσωπο τῆς Α.Θ.Μ. στὴν Ἀθήνα καί Διευθυντὴ τοῦ Γραφείου τοῦ Πατριαρχείου στὴν ἐλληνικὴ πρωτεύουσα.

Στὸ Δελτίο «Πάνταϊνος», τό ὁποῖο φέρει τό ὄνομα τοῦ πρώτου διευθυντοῦ τῆς Κατηχητικῆς Σχολῆς Ἀλεξανδρείας (2ος αἰ.), καταγράφονται πρωτίστως τὰ χρονικά τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ τρεῖς πρῶτοι Διευθυντές του ἦσαν οἱ Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, Ἰωάννης Φωκυλίδης καί Μιχαήλ Γαλανός. Ἀκολούθησε σειρὰ διακεκριμένων προσωπικοτήτων κληρικῶν καί λαϊκῶν διανοουμένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων – κατὰ τοὺς προσφάτους χρόνους– οἱ ἀοίδιμοι Ἐπίσκοπος Ἐλευσίνος κυρός Τιμόθεος, μετέπειτα Μητροπολίτης Κεντρῶας Ἀφρικῆς, π. Ἀνδρέας Καραγεωργίου, Μητροπολίτης Καρθαγένης κυρός Χρυσόστομος καί Μητροπολίτης Γέρον Λεοντοπόλεως κυρός Διονύσιος.

Ἐπίσης, ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὴν ἐπιμέλεια τοῦ ἐντύπου εἶχε ὁ ἀείμνηστος Θεόδωρος Δ. Μοσχονᾶς, Διευθυντής τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας.

Διορθόδοξη Συνεργασία

*Ἡ φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας στήν Εὐρώπη
ἀπέναντι στήν κρίση τῆς Μέσης Ἀνατολῆς*

Ἡ παρουσία τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν γιά τήν προάσπιση τῶν δικαιωμάτων τῶν χριστιανῶν στίς χώρες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Ἀφρικῆς, ἀλλά καί ἡ συμβολή τους στήν εἰρήνη καί τό διαθρησκευτικό διάλογο, ἀναδείχθηκε κατά τήν ἐπίσκεψη στό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο τῶν Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας καί πάσης Ἀφρικῆς, Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων καί πάσης Παλαιστίνης καί Ἀρχιεπισκόπου Νέας Ἰουστινιανῆς καί πάσης Κύπρου. Ἡ ἐπίσκεψη τῶν Προκαθημένων στά εὐρωπαϊκά ὄργανα συμπίπτει μέ τήν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Βενέδικτου ΙΣΤ' στό Λίβανο σέ μία κρίσιμη περίοδο στήν Ἑγγύς καί Μέση Ἀνατολή καί εἶναι σημαντικό νά ἀναδειχθεῖ καί ὁ ἱστορικός ἀλλά καί σύγχρονος ρόλος τῆς Ὁρθοδοξίας γιά τήν ἐνότητα μεταξύ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν στήν περιοχή.

Ἡ ἀντιπροσωπεΐα τῶν Προκαθημένων, συνοδευόμενη ἀπό τήν εὐρωβουλευτή κ. Ρόδη Κράτσα, συναντήθηκαν μέ τόν Πρόεδρο τῆς Ε.Ε. κ. Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο, στόν ὅποιο παρουσίασαν τήν ἐκρυθμῆ κοινωνική κατάσταση στίς

χώρες τῆς Μεσογείου καί τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, τή βία πού ὑφίστανται οἱ χριστιανικές κοινότητες καί τόν ἐξαναγκασμό τους γιά μαζική ἔξοδο πρὸς Εὐρώπη, Ἀμερική, Αὐστραλία. Παράλληλα, ἀναφέρθηκαν καί στό ρόλο τῶν ἐκκλησιῶν τους γιά τήν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης, τήν προστασία τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί τή στήριξη ὅλων τῶν πολιτῶν πού δοκιμάζονται στήν εὐρύτερη περιοχή. Οἱ Προκαθημένοι ἰδιαίτερα ἐπισημάναν τήν τραγική κατάσταση πού ἐπικρατεῖ στή Συρία καί τήν κινητοποίηση στήν ὁποία συμμετέχουν γιά τή βοήθεια τῶν σύρων προσφύγων στίς γειτονικές χώρες [Λίβανο, Ἰορδανία, Τουρκία] οἱ ὁποῖοι ἀνέρχονται περίπου σέ 240.000.

Ἀπό τήν πλευρά του ὁ Πρόεδρος Μπαρόζο τόνισε ὅτι ἡ Εὐρώπη παρακολουθεῖ μέ προσοχή τίς ἐξελίξεις καί καταβάλλει κάθε προσπάθεια γιά τήν εἰρήνευση στή Μ. Ἀνατολή, γιά τήν ἐλευθερία τῆς πίστεως καί τῆς ἄσκησής της καί τήν ἀνθρωπιστική βοήθεια. Ἀνακοίνωσε ὅτι θά ἐπισκεφθεῖ σύντομα κατάλυμα προσφύγων στήν Ἰορδανία, ὅπου θά ἔχει τήν εὐκαιρία νά συναντήσῃ καί τοὺς ἱεράρχες πού ἀγωνίζονται γιά τήν ἀνακούφιση τῶν θυμάτων τῆς βίας. Τίς ἐπόμενες ἡμέρες, οἱ Προκαθημένοι συναντήθηκαν μέ μέλη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου καί μέ τόν Πρόεδρο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου κ. Χέρμαν βαν Ρομπάι.